

VÍTÁNÍ MARTINA NA BÍLÉM KOLE

Dreamer – Vitani Martina v plně zbroji a lesku

Ani letos jsem si nemohl nechat ujit akci Vitani Martina na bílém kole. Stejně jako před rokem se mi akce castecne kryla s Websummitem, největší technologickou konferencí na světě pro asi 70 tisíc lidí. Nazhaven s příjemného oceanského vzduchu a teplot mezi 15-20 stupni v Lisabonu jsem se v pátek v poledne vrátil zpět do sedive a o 10 stupnu chladnější Prahy. V krku začíná lehce skrabat, ale co čekat po letu v letadle? 5 dní jsem neseděl na kole a tak nazhavené již cestou z letiště píšu zprávy Kolíkáčovi, že v sobotu bych rád dorazil. V Lisabonu jsem alespoň každé ráno chodil behat, i tak se už kola nemůžu dockat. Druhý den ráno se obleču pěkně do zimního, nasednu na zimáka, i když je počasí i na letnaku, vzhledem k datumu ještě docela příjemné, kolem 10st a sucho. Po Barrandáckem se akorát potkávám s mega skupou, záhy se připojuje Čespa a defektčík Tomas na úvod. Společně foto, defekt rychle opraven a vyrazím vstříc Srbsku, Berounsku, Lodenici a vůbec celé té tradiční trase. Rád zase vidím Camrdu, obdivuji jeho nový gravel cyklokros bike, něco takového bych si také rád porídil, no uvidíme! S Kolíkáčem probereme Websummit ale to už začínáme stoupat na první kopečky, které takhle po sezóně boli vsechny a ani já nejsem výjimka! Záhy se připojuje Mišutka a mirime vstříc první rychlostní premii v Srbsku. Snad každý ze skupiny si zkusí nastup a unik, ale všechno je sjeto, včetně mého pokusu. Ten mě stal tolik sil, že následky atak Cespy nezachytím a spurtu se tak vůbec nezúčastním, neboť mi skupinka odjela. V duchu si nadávám, no ještě že je po sezóně, teď si to člověk může dovolit! Pak následuje zasloužená odměna v podobě rychlého oběda v tradiční restauraci v Srbsku. Po lonské zkušenosti opět dávám jahodové knedlíky a nejsem sám, celý nástul si je dává, kromě Mišutky, který svoji palacinku pozře asi za 10 vterin. Měl by si to jídlo trochu vychutnat! Druhá pulka u druhého stolu objednáva i nějaké ty Svato Martinské speciality. Dávám ještě kávu, platíme, udeláme teamové foto a vyjíždíme na cestu zpět. V cestě nám ovšem stojí ještě horská premie v okolí kamenolomu, která pěkně boli! Odjíždí Karl, za ním Čespa a já. Nechci nechat Cespu ujet a dár se mi ho udržet. V závěru zkusím poodjet a tahnú tempo, ale kdepak na Cespu si nepřijde a na horizontu jsem to naopak já, kdo táhne za kratší konec. Ale o to dnes vůbec nejde, nicméně shodujeme se s Cespou, že sami bychom se k takové intenzitě nedonutili. Přijíždějí ostatní, každý plný dojmu a endorfinu, maknout si naplno po delší době je prostě znát a na každého to působí podobně. Blížíme se ke Zbraslavi, pár lidí se odpojuje. Pčasí stále drží, slunce sice dnes nebude, to zůstalo někde na Sumave nad inverzí, ale vůbec to nevadí, aspoň tolik nefouká a nějakých 10-12st bohatě staci i na zmrazíka z Lisabonu. Ve Zbraslavi se rozloučím a po stezce zamířím domů. Bylo to tak akorát, krásná stovka km ve skvělé partě, přesně o tom je Vitani Martina na bílém kole! I ostatní si to určitě užili naplno a tak se nezbyva neztesit opět za rok!

Kolíkáč – Kultovní tradice

Sobota odpoledne, ležím na masážním lehátku a po mě se prochází nějaká Thajka. Jsem v jiném světě, hlavou mě letí report, co jsem dnes zažil s oranžovou bandou: Vyladit se do oranžových hadříků, nebudu nic šetřit, 16. ročník Vítání si to zaslouží. Je sucho, teplota kolem 10 stupňů, nebudu se trápit na blatníku, beru jedničku pod zadek. První místo srazu narvané k prasknutí, natěšený Otík, Iceman, Turista, HonzaB a Camrda. Valíme na Barrandák, silnici nám ještě mírně pokropí čistící čety a blatníkáři jen posměšně halekají. Joook počkejte v kopečku z Loděnice! Nabíráme portugalského Snílka a pod mostem Tomáš a Čespa. Hned pod panem Barrandem první defekt, ale naštěstí dnes poslední. Kecáme v družné zábavě, až Kopanina probouzí vrchařské choutky. U Ořecha Vlčák na bajku a za chvíli i Mišutka v protisměru. Pěkná sestavička si projíždí vrchařskou premií v protisměru a pak vzhůru na Bubovice. Vzpomínky tečou proudem, stejně tak i Berounka, ke které jsme sletěli Hlásnou. A jdeme na rychlostní premií, přes Karlštejn si skočím do propagačního úniku, přece jenom nemám berličku v podobě blatníku. Pak už za to berou největší spurtéská esa, jako Karl a Čespa. Vše zažehnáno, ani Snílkův atak nemá úspěch. Vpravo lom, vlevo domy a poslední točka před cedulí Srbsko. Karl vítězně odskakuje, za ním vyrazí Čespa, který je ale ztrestán těsně před lajnou Camrdou a HonzouB, kterému zástěrky vlají ve vodorovné poloze! Pěkný Jendo! Já bohužel uzavírám tuto odjetou skupinku... Srbská osvěžovna hučí jako ve včelím úle, chováme se hlučně, navíc když se zjevuje legenda Strejda. Vzpomínáme na Barbánka, co má knedlík v krku, my dáváme jahodový se šlehačkou! Vzhůru do Sv. Jána, Mišutka se Strejdou na Beroun. Já myšlenkami, jestli tady za 14 dní nepoběžím tu šílenost. Vrchářská premie dole okořeněna uzavírkou, pak hned bez nároku odjíždí Karl a za ním duo Dreamer a Čespa. Já přilepen za zadní traktorový vzorek gravela Camrdy. Turista si nás doskakuje a tancuje v nejprudších pasážích po boku Camrdy, na rozdíl ode mě, který ztrácí. Bolí to bolí, točím 36x28 s myšlenkami na ty maratónské stojky. Už si moc nevěřím, ale kluci jsou stále na 5 metrů, tak když se to začíná rovnat, zkusím roztočit kopyta. Přelítl jsem je, neotáčím se, věřím si! ááááá povedlo se, nahore si zahrozit pěstičkou a ztěžka vydýchat... Rozpouštíme se do svých domovů, dolů Třebotovkou do Radotína a Silver Bridge pěšky, jelikož mu hrozí zřízení za dohledu MP. Před Točnou dojet bikera Libora Holuba a nahore ještě vytočit Camrdu, přeci mě nemůže dát na tom gravelu Díky všem za společnost, pěkný to bylo, tradice se mají držet, a tohle je jedna z kultovních!

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Kolíkáč – Bublinkový Cukrák

Suché silnice lákají vytáhnout letní zbraně, ale baterka hlásí low energy. Tak vyrazím na blatníku se vzorkem dělat jen křoví na první letošní kaši na Cukrák. Nedočkavý wobjízďeč Iceman už volá, kde jsme, prý byl sraz v 8:15h. Jo, co všechno může udělat starták! Podle plánu se scházíme v plném počtu na Chodovci, Otík se chlubí novým oranžovým baťůžkem a Profesor exkluzivním zimákem. Diskuze kecala, když psala něco o klouzání se ve Vršovcích, všude sucho a teplo, na to že je 1.ledna. A tak se není čemu divit, že ikonický plácek u Smíchovského mostu nestačí pohltnout ten pestrobarevný dav. Potrást si pravicemi a jdeme na to. Dvojička se Sousedem, jak někdy před 15 lety, kdy jsme objevovali švihy od mostu, zase bere za srdíčko. Blíží se nájezd na stoupání, jedeme hodně vzadu, ale těsně za galdou bílého elektrického specializovaného kola a na něm Kadlini. Sousedovi prohodím hlášku, že jsme zatím takticky dobře, teď jen vydržet! Mele se to ve mně, jestli se Sousedem anebo hákovat zvedající se Dukláký zadek.... Nevyržel jsem... Jó, jak opojné, zase v tom chvíli lítám, letíme levou stranu balíku a šineme se do předních pozic. Kadlini ovšem skáče jednoho po druhém jak laňka, kdežto já už pomalu ale jistě připomínám těžkotonážního slona. Magnetem se pro mě stává oranžová dvojička v dálí, to bude HonzaB a Profesor, žlutý Turista ten už není vidět. Chvilí štěbetat se Štěbou, ale když jde přes nás Šíst'a, tak mu skočit za záda. Profesor je na dohmat, kdežto HonzaB si užívá přednější grupy, hold je dobře vyladěný! Parking 300 metrů, ale nekonečných metrů, leje ze mě slušně, brýle zamlžené ... Nahore konečně chápou ten Otíkův orange bať'oh, vytahuje Bohemku a kelímky, tak jsem se na Silvestra bránil úspěšně bublinkám, až si je dávám na Nový rok na Cukráku. A v téhle partičce okolo sebe chutnají znamenitě! Děkuje Ot'as! Teď už jen rychle domů na novoroční rodinný oběd, Turista s HonzouB by už nejraději jeli nějaký hermelín a nebo knížecí lesy v Povltaví, ale nakonec jsme je přemluvili. Palec chytá defekt na Zvoli, vzorně zase všichni opravujeme a pak už s větrem v zádech až do vany. Oholit vousy a jsem tak rozparádný, že jdou málem dolů i kamaše na nohách ... ale to si ještě chvilku počkáme ... Díky všem co dorazili a věřím, že i rok 2019 si uděláme pěkný v té naší oranžové divočině!

NOVÝ BYDŽOV

Bobek – Ticha symfonie

Vždy když něco napíšu, tak to nevyjde. A když, tak obráceně, a proto pisatele zdalky sleduju a těším se s nimi na pekny sobotni objemny den. Nadseni umocnuji patecnim vecerem u Malinu, v mile spolecnosti, u spolecenskych her, pod aromatickou lampou. Moribundus kosi jedno eso za druhym a zda se, ze ve Msteticich bude „pusto“. Mozna dojde i na zmenu trasy, buh vi zdali tam vubec dorazi, ranni zpravodajska mafie kazi celkovy dojem z vyhratych kanafasu... 8:50 Mstetice, na vterinu, pusobi dojemne. Ryba jde dopredu, nikdo k nemu, tak se pridavam. Pusobi tise a skrome, kolo pod nim, jakoby jelo uplne samo, nemelo odpor. Sklouzname vesele na hlavni, ale to uz se jede lajna - tedy je provoz, tak proto asi. Ani nevím jak, mijime Podebrady, ulevujeme, sdelujeme si prvnich par slov. Ticha symfonie... Vlazici jezdcí prede mnou uhlem naklonu pripominaji soustredeni ve Znojme, take si vzpomínám na jednu dobrou rybi radu: když jdes dopredu, jede se rychle, tak si zvolni podle sebe. Uhel naklonu rovnáme odbočkou ve Chlumci, napeti retez zvyšením rychlosti. Akorat nadmira tepla pretrvava (prehnal jsem to s vybavou) Bydžov je vlastne takovy prodlouzeny Mestec, tenkrat ale mrzlo... Na benzine sundavam rozmachane hadry, takže kapsa je stale plna. Na klucich je videt, ze maji vytopeno podobne, jen Ryba - jako by jel na konec ulice pro maslo. Zacinaji padat prvni morbidni napady o odpadani, nezvladnuti, atd... Premyslim co rict, na kole jsem extra nijak nebyl a zhebnou tady nehodlam, projizdime pozvolna mestem, trochu se zvysuje radost díky dosazenému planetárnímu bodu, asfaltovému kolečku odkud je vsude kousek, jen ta Praha a ten vitr.... za mestem zasekava tak mocne, ze se neni kam schovat, ze zasterka Dedkova kola pusobi jako naprimeny vyplazeny jazyk kteremu je jedno jestli se osoupe. Celkove na zpatecni trase nemuze byt o rychlosti rec. Jestli nekde bylo 25km/h byl to max. Pred hrbitovem kde odpadl Luk jsme jeli 13-15km/h. Proste vitr si hral svoji pisnicku coz dokazuje zubatice Camrdova testeru (nemene je to videt na jeho vyklepanem stylu, ci stale rovne jizde bez touhy odbocit k Praze). Dedek jako v jazykove skole trenuje slovicke moooc, chvilemi premyslim zdali nepotlacit Otase, je mi ho lito, usmev v jeho tvári je od vetru tak promackly, ze nevím zdali vubec zije a jakykoli dotyk nezmeni smer riditek do skarpy, Ryba si vycvakne Kozovazy na velkou, Camrda hakuje, ja domylam posledni zrnka, Otas uz davno ztratil vyraz ve tvári. Loucim se, odbocuji ve Vysehorovicich a snasim se zpět do Polabi. Povedeny den a nikdo ani moc nepyskoval...

Luke – Vyškolen v protivětru

Celý týden se těším, má být teplo, snad i sucho. V práci ale rádí chřipka, tak se snažím držet všechny babské rady, čaje, zázvor, bylinky, pomeranče, ale v pátek večer už se necítím nejlíp. Zprávy z oranžového tábora taky nejsou pozitivní, nemoci rádí i v našich řadách. V sobotu ráno ale překvapivě dobrý pocit, zacpaný nos se zahřeje a povolí. Ve Mstěticích nakonec 6 statečných a už se jede, táhne hlavně Ryba, který nasazuje rychlost, že ho máme občas problém uřídít. Trasa je ale z minula dobře projetá, a tak nebloudíme a míjíme jednu vesnici za druhou. Občas

foukne z boku, ale jede se mi dobře. Když se cesta stáčí na Chlumec a Bydžov, vítr se začne opírat rovnou do zad. Tempo tudíž narůstá a vidina pumpy a vítr v zádech nás žene rychlostí přes 40 km/h vpřed. Jednou předjíždíme traktor s dřívím, pak nás nemůže předjet Avie do kopce. Návštěva pumpy je rychlá, že se málem zapomeneme vyfotit. Chlácholíme se, že nefouká tolik, kolik mělo dle předpovědi, ale vlajky za rohem hned po rozjetí říkají něco jiného. Po výjezdu z Bydžova je jasné, že tohle bude bolet. Snažím se hledat místo kde nefouká, ale přijde mi, že ať jedu, kde jedu je to marný, držet se skupiny hrozně bolí. Pak mám trošku mlhu, vím, že se párkrát kvůli mě zpomalilo, najednou mě hrozně rozbolela hlava a já už se pomalu smíruji s tím, že tohle neuvisím. Snažím se jet pořád stejně ale pořád zpomaluji, kdepak tady by pomohlo asi jen tažné lano. Díky všem co se pokoušeli mě zachránit, ale dnes na to nebylo. Sám zkouším chvíli točit, ale chce to pauzu, najíst, napít, zorientovat se. První příhodné místo k zastavení byl hřbitov Podmokách - jak příhodné. Zhodnocení situace, na vlak to bude kousek, ale jak sem se zastavil, teprve mi došlo jak je pěkně, vymetené nebe, parádní rozhled, přede mnou zasněžená Praha, napravo Kozákovský hřbet, ale tady už je jaro, louky se zelenají, ptáci zpívají. Vyrážím, pomalu, kochám se, hlava už tolik nebolí. Vlastně se mi je skvěle, teda v rámci možností. Tudy jsme jeli z Městce Králové, ale teď je mnohem víc času koukat kolem. Ne dneska je parádně a já si to zkazit nenechám, žádný vlak nebude, pěkně pojedu, těším se na to celý týden. Hlava bolí míň a já si jí perfektně vyčistím. Tudy jsem jel v létě svých prvních 100 mil, 160 kilometrů a já si myslel, jak sem drsněj, haha, tady dneska budou padat dvoustovky. Myslím na všechny chudáky nemocný co dneska nemohli s námi, myslím na těch 5 bláznů kdesi přede mnou, jak asi bojují s větrem. Já prohrál, ale už jsem s tím smířený. Za Poděbrady už fučí pořádně a tak už jen počítám kilometry a jak dlouho to asi jen pojedu. Trénink vytrvalosti nemůže škodit. No co, dny se prodlužují, času je dost, hlavně že jaro se blíží. Nakonec jsem sice mrtvej, ale užil jsem si to. Díky všem! Jo a jestli mi Floyd Landis vezme telefon, abych zjistil co si vzít abych byl zítra zase fresh, tak chci nášup.

Ořas – očištec

Na starý kolena blbnu. Po prořídlé startovní listině a s respektem k zbývajícím střelcům a délky švihu, jsem uvažoval s tím švihnout. Ale zkusit co vydržím bylo silnější. Máznul jsem vrzající řetěz, hodil něco na sebe, něco do kapes a na kruhák. Honza B, poté Camrda. Ryba. Už jsem začal mít bobky. Mstětice Bobek, Luke. Cesta Tam byla přivítavá i na špici jsem se ukázal. Nový Bydžov pumpa, vítaná pauza. Při pohledu na tacho se mi podlomily nohy, poroučel jsem se k zemi. 100km a 100nápátek, to bude očištec. Taký že jo. Hned protivítr. Je mi líto ale už jsem se vezl jenom vzadu. Někde před Nymburkem to zabalil Luke. Já jsem jakžtakž visel až na 170km. Kopec Kozovazy mi zlomil vaz. Křeče mi daly stopku. Pozitivní je že mě berou stále později, tak se snad dožiju toho že přijdou až doma. Ujistil jsem borce, že to domů již doklepu abych je už nezdržoval. Manželka mě uvítala slovy "Ty ale vypadáš starý blázně". Tak se těším na neděli až bude v práci a dám si jenom kilo.

PERUC

Luke – Mlžné ráno (cca do 14:00)

V sobotu ráno 2 hodky se sekci dráty, testuji jarní oblečení a jede se mi parádně. Na Peruc plánuji obléct se stejně. Těším se na jaro, na výhledy do krajiny, kterou skoro neznám... Ranní zprávy ale hrozí mlhou a tak nevím jak se obléct, nakonec sázím na to, že se mlha rozpustí a oblékám se stejně, jen rukavice беру radši zimní. V Brandýse mrznu, Garmin hlásí -5, přijíždí ostatní a mrznou taky, spekuluje se nad změnou plánu, ale nakonec doufáme, že se mlha rozpustí... A už se jede, mrznu, po chvíli už mrznu o něco míň, ale nic moc. Za Baští našťastí vykoukne slunce a tak rozmrzáme, konečně se zahřívám do provozní teploty. Asi 15 minut jedeme na slunci, než se zase noříme do mlhy. Mrznu. Viditelnost minimální, jdu na špic a jen sleduji bílé čáry a doufám, že nebudou prudké zatáčky. Co pár minut sundávám námrazu z brýlí, ale že bych něco viděl se říct nedá. Jede se ale pohodové tempo a tak ani špic nebolí. Jen pořád mrznu. Těšíme se na most přes řeku a doufáme, že brzy vystoupáme nad mlhu. Za řekou mírně stoupáme, ale nic. Mrznu, ale jsem rád za své zimní rukavice, od pohledu je vidět, že nemrznu sám a někteří jsou na tom hůř. Ostatní se je snaží zahřát svérázným humorem a tak cesta rychle utíká. Slunce vykoukne až těsně před Perucí na focení u pomníku a na pauzu na benzínce. To je nejvyšší bod trasy, takže hned zase klesáme do mlhy. Mrznu. Ale už nějak míň. Mlha se nakonec protrhá až v Mělníce, odtud už zbytek cesty probíhá v příjemném počasí a standardním tempu. Jezdit někde kolem Prahy ve 12 stupních, to by byl podfuk, takhle vypadá únor! Jen z té krajiny jsem nic neviděl, tak přistě. Dycky Peruc!

Šušny – Švih šampionů

Přihlásil jsem se na zájezd vedoucí k jakémusi pomníku v mně dosud neznámé vsi Peruc. Start je v skoro nekřesťanských 8 hodin, i když z běžek jsem se docela naučil vstávat. Víím jen, že nekřesťanská bude v tu dobu teplota, ale za dvě hodiny už to bude přeci cyklistická lahůdka. Spekuluji nad ošacením. Oproti věcrejšímu outfitu беру teplejší návleky na boty, místo módní kšiltovčky nasazuji slabší čepici a navíc si беру slabou goretexovou bundu značky, za niž jsem od majitele trenažeru sklídl pochvalu (kdyby byla české výroby, tak by byla pravděpodobně málo aerodynamická a nahovno). Rukavice беру stejně jako včera - letní dlouhoprsté bajkové.

Včera jsem vyjížděl v 10:30 a bylo to v pohodě, sluníčko mě přeci hned zahřeje. Cestou na sraz je teplota na hranici přijatelnosti, jinovatka kam se podíváš. Jedeme volně směrem na Brandýs, kde nabíráme další účastníky. Po průjezdu Jenštejnem se noříme do mlhy. Parádní. Za chvilku začnou prsty trpět. A trpí hodně, jsou minus 3. V Brandýse je sice vidět skrz oblaka obrys Slunce, nebo Měsíce, o tom špekulujeme. Trochu upravíme trasu, protože prý kolem Báště se ohřeje. Viditelnost na 50 metrů a upřímně teď mi je fakt jedno, jak jedem, bojuju o bytí a nebytí. Nahoře v Bášti skutečně slunečno. Led padá z našich kol a přileb, mně rozmrzají prsty, Když jeden ze silnější účastníků - nick Turista vidí mé ošacení, vytahuje své rezervní rukavice, naštěstí mám malé ruce, a tak můžu natáhnout obě. Chvilku to zabolí, ale pak mám do konce švihy vystaráno. Sjíždíme k Vltavě a míjíme Velvary. Opět mlha, z trasy nevidíme absolutně nic. Vzhledem k tomu, že je nás asi 8 dvojic, je i pro auta dost nepříjemné nás předjíždět. Jede se skutečně ZDV, ale vzhledem k situaci mi to absolutně stačí. Kolikáč se mě ptá, jestli jsem už tuhle vyjížděku jel, po mé zamítavé odpovědi poví: "To je škoda, že je tak hnusně, je to tady zajímavý. "Jako pěkná krajina?" "Spíš je to tady tak hnusný, že si ani nepřijdeš, že jseš v Čechách." O velký panoramata tak nepřicházím. Zastavujeme pro fotku u památníku, kde začíná po 3 hodinách jízdy prosvítat slunce a na pumpě v Peruci, kde probíhá kafe je slunečno a snad plus 6. A šup do tunelu, Mšené Lázně, Roudnice - ale jinovatka roztála a jsou asi plus 2, takže luxus. Světlo se začíná objevovat v Mělníce, kde se dělá druhá pauza na párek (skutečně proběhl párek), na posledních 49 nám už tedy svítí, prý musí trénink gradovat, ale závěrečných nástupů se už neúčastním. Přesto dojíždím docela v rozumném stavu, už jsem se po 188 kilácích cítil hůř. Ale jet to sám? Potěš koště.

PROSEK-HRUBÝ JESENÍK-PROSEK

Luke – Mrazivá pohoda

Sobotní ráno, slunce ještě pod obzorem, oškrábat teploměr, který hlásí -7. Volba oblečení je jasná, žádné spekulace, dneska bude zima. S východem slunce vyrážím do Mstětic, hledám optimální rychlost mezi dostatečným zahřátím a omrzáním obličeje a rukou. To se moc nedaří a tak mě zahřeje až společnost v Mstěticích. Jede se příjemným tempem a tak to v balíku jen švitoří. Slunce se do nás opírá a tak trochu kompenzuje mrazivé teploty. Stihnu akorát jednu špic s Otásem, kde přejedeme pár brdků a už nalétáme na kostky. Jasně, jaro je tu! V téhle rychlosti to ani tolik nedrncá a já mám chuť to prolétnout celé na plný plyn. Naštěstí zaslechnu Kapra jak hlásí, že tenhle úsek má 8 km a tak se zas poslušně uklízím na své místo. Už je mi teplo, vyhovuje mi tempo, prostě dneska to je paráda. Další pár brdků a další špic a už klesáme na rozhlednu :), v dálce zasněžené Krkonoše. Proběhne krátká pauza na společné foto. a poté se musím rozloučit a čeká mě klidných 60 km na chalupu. Dnes to bylo zase moc krásné.

ÚSTÍ NAD LABEM

Kill Bill – Sezono vítěj!

Jet se Slapkami, to je vždy rachot lebek. A nema to chybu - co do atmosféry, i co do sportovního pocinu. Jedno se ale povedlo. Když jsme vjeli na ustecky most na druhy breh, Kolikac zarval 'sezono vítěj'. Bylo to presne v miste, kde nad jednim z pruhu byl ukazatel s napisem 'krematorium'. Co nam Kolikac chtel rici, to vi jen on sam... Ale vyklad je jasny: "Panove, letos to bude az na hranu". A kdo nechce k te hrane, at jde do pekla Jasne, jak jinak. Kazdy znam stav, kdy z usi jde para, pred ocima mzitky, svaly pred explozi, srdce tepe, ze rychleji uz nemuze... A to je presne ten okamzik, kdy je potreba zrychlit. A tak to je spravne! Takze "sezono vítěj"

Kolikáč – Opojná naděje

Únor se kilometrově vůbec nepovedl, rýmečka, dovolená, práce, přestavba v bytě... na řetězy mých milenek pomalu usedá prach. Mlžná Peruc trochu zvedá náladu, pak ale týden mezi alpskými velikány zase bez kola. Aklimatizace s velkou únavou, ale čtvrteční jaro a kateřinské orange dráty mě ženou do sedla. Opojný pocit se zase proletět bez zimních doplňků na karbonovém stroji. Ale forma a nadšení wobížděčů mi přidělává vrásky před sobotním výletem. Pátek znovu únava a hlava plná hlenů. Já to snad nepojedu. Vše dokonává dcera ze školy s virem vyhánějící její teplotu na 38,7 stupňů. Super. V beznaději utápím páteční žal ve svařeném víně. Aspoň dobře usnu, ráno se změřím a jen pošlu odpískávající zprávy. Sobota ráno, vstávám bez problémů, hlava ve wobížděcím světě, s Kaprem se rozhodujeme pro blatníky. Mažu housky, dvě tyčky, margotku a pár drobáků do kapsy. V Petrovicích Ryba a Turista bez blatníků, a kudla, dnes to bude bolet. Ryba bez rukavic. Ptám se ho, jestli je zabylý? Net nezabylý, už je vesna! Termosky mně mlátí do hliníkových košíků, ale je to nic proti Pirátově orchestrionu. V Mírovicích si plácnout dlaněmi se všemi dnešními výletníky. Sláva jim, bez nich bych to otočil domů. Do Veltrus to uteče, především díky špicím Čespy, Ryby a Turisty. To už nás zdraví baťůžkář Orlík a po chvíli i Šlapka roku Vlčák. Kolem dálnice to začíná bolet, šetrím každé šlápnutí, tohle dneska nemůžu ustát. Termoskuji a houskuji. Je pekelně hnusně, ani zima ani teplo, šedivá obloha bez slunce. Ale nálada v grupě je plná

entusiasmu. Trefujeme správně odbočku v Brozanech a nabíráme Kill Billa. Lovo jsou tu a silnice kolem Labe do Ústí málem bez provozu. Bezchybný asfalt a někteří borci na špici nám připomínají, že sezóna klepe na dveře. Ale s těmi blatníky bych nechtěl jezdit tuhle kaši. Připadám si, že jsem před cílovým městem a čeká mě už jen vířivka. Totálně kaput koukám na Střekov a pomalu si uvědomuji, že nejsem ani v půlce dnešní show... Jsem přehlasován o volbě pumpy. Hulisovi poslat SMS na staré číslo. Pumpa pod mostem už toho hodně zažila, vzpomínám na Barbánkovu marmeládu nebo pumpičku Pumpičky. Vyndávám leták Alpský týden, který mi dokonale chránil hrud'. Ted' se blíží Sebužín a je třeba správně ventilovat. Profesor s Pirátem si dávají sázky, kdo koho zařízne. Auta troubí na počest této velké události. Já zjišťuji, že šlapu jak na dětském kole, koleno si málem vyrazím zuby. Bud' už jsem tak prošílý anebo mi zajela sedlovka. B je správně! Imbus Orlíka mě zachraňuje, díky, a stojku od kruháku si dávám na prvním fleku. Nikdo nechce přes, jedeme poklidné tempo. Ale netrvá to dlouho a Čespa, Ryba a Turista odskakují. Prosévám se skupou na úplný konec. Naskočila díra na hlavní skupinu, zadek Kapra se mi stává magnetem, musím, musím. Vlčák s HonzouB odjíždí a za nimi Kill Bill. Kapr, Pirát a Profesor jsou moji společníci. Ale ten Kill Bill safra není daleko! Rozepínám bundu, sundávám rukavice, zvedám zadek a zkouším si ho doskočit. Sklon polevuje a v mírném sjezdu se otáčím, co se děje za mnou. Trojka stále u sebe a Kill Bill mizí bez nároku přede mnou. Tak ted' to už jen udržet... Osvěžující horizont velí se zase rychle zateplit. Pirátův imbus ještě postrkává moji sedlovku výše, díky! Padáme do Litoměřic a začínám věřit, že to dnes dám. Na špici si usazují lokomotivy nedbající na Kaprovo móoc. Ve Štětí se Kill Bill loučí a my míříme vstříc komínům tepelné elektrárny Mělník. Apokalyptický pohled. Blatníci trpí. Tohle je cyklistika až na dřev! Šneruji to kolem mělnického zámku a kutálím se k pumpě, k páru s hořčicí, kofolou a gradující náladou. Konečně jsou všichni vyřízení a ve stavu, který se od rána přáli. Blíží se magické dvoukilo! Již nejsem schopen akceptovat rychlost nad 35 a nejsem sám. Čespa nám je záchranou, jeho tempomat nás bezpečně provází až do Mratína. Tuhle voježděnou cestu domů si chci dát někdy v létě, přijedu si metrem do Letňan, pěkně krátký-krátký a poletím jako raketa! Ted' se ploužíme jako šneci a vidíme se ve vařící vaně s pohledem do páry stoupající k bodovkám! Ryba s Turistou naštěstí odjeli a nemáme tak výčitky, že někoho zdržujeme... Bylo to zase srdcervoucí, skláním se před všemi, co to dali, letos na blatníku to bylo hodně těžký! Děkuji Rybě a Turistovi bez blatníků, stejně tak Čespovi a Orlíkovi s blatníky, kteří strávili na špici mraky času! Tahle pospolitost skupiny povyšuje náš koníček do jiných galaxií! Děkuji všem, jen díky vám jsem to zase wobjel a mám v hlavě tu opojnou naději přicházejícího cyklistického jara!

Pirát – Konečně mi to chutnalo

Od začátku týdne si pohrávám s myšlenkou, že v sobotu pojedu do Ústí. Znepokojuje mě ale stav mých strojů. Letňák namontovaný na trenažeru potřebuje servis středu, na zimáku zase něco začalo skřípat. Při přerazení to ale přestane, tak to bude snad ok. Beru teda zimáka nehladě na počasí. V sobotu ráno budíček v 6:35. Venku je nejhorší možné počasí za poslední týden, ale mě to nevádí, alespoň si ostatní vezmou taky blatníky. Mám dostatečnou rezervu se nasnídat a pořádně promazat kolo. Sbalím 4 banány, tyčinku a vyrazím směr křižovatka Jižňák. Tam ale nikdo a kontrolovu telefon, jestli jsem se neseke, ale hned vidím přijíždět Oťase a pak i Kolíkáče, Profesora a HonzuB. Vyrážíme a v Petrovicích se napojí Turista s Rybou. Oba na jednici. V Mírovicích se napojují další lokomotivy oranžového vlaku a já si jen troufám odhadovat, v jakém tempu se pojedou. Čespa, Ryba a Turista na špici tvrdí muziku, já si jedu podle tepů. Zatím je vše ok. Nebudu se cpát dopředu, chci to hlavně přežít a dojet v balíku. Přes poměrně chladné počasí si jízdu užívám a pěkně to odsýpá. Nabíráme Orlíka a Vlčáka a já si švihnu svojí první 10' tempo interval na špici s Orlíkem. Snad mě to později nepřijde draho, ale adrenalin mě žene dopředu. Dál se jede docela svižně, ale tepy v háku jsou pořád ve vytrvalostní zóně, jen při zrychleních jdou do spodní části tempa a to se dá vydržet i po relativně dlouhou dobu. Hlavně nepodcenit výživu. Cpu do sebe banány v pravidelných intervalech a už jsme na pumpě Ústí, kde si doplním vodu, slupnu espresso a pro jistotu si přiberu 3 horalky do zásoby. Cítím se nečekaně dobře, před náma Sebužín a Profesor se chce sázet o dvoukilo kdo ho vyjede rychleji. Já bych si ale vsadil spíš na něj a tak to odmítám. Na Sebužíně jsem ve skupince s Profesorem a Kaprem. Jede se mi dobře, tepy držím dost vysoko a tak usuzuju, že mám ještě dost sil. Na konci kopce ujíždí Kapr a já dojeďu před Profou. Měl jsem si vsadit. Následuje delší sjezd na odpočínutí a pak po rovině Turista s Rybou zase přidávají pod kotel. Jede se svižně a všichni ocení další zastávku na pumpě v Mělníku. Divím se, že mám pořád dost energie. Pořád je to ale 50 domů, krize může přijít kdykoliv. Úderníci do toho šlapou a balík se je snaží krotit. V jednom brdku ale nabere náskok, který balík nedojede. Už zbývá jen kousek a kompaktně dojíždíme na Jižňák. Díky hoši za den skvělých zážitků. P.S. Letošní výlet do Ústí mě velmi překvapil. Sám jsem se divil, jak snadno se mi jelo. Za zlepšení můžu vděčit trenažeru a systematickému tréninku, který jsem musel v průběhu zimy zásadně pozměnit. Zjistil jsem, že posilovna a běh nejsou v mém případě nejvhodnější aktivity pro přípravu na sezonu. Možná pokud bych měl za sebou několik sezón s vysokým nájezdem a nikdy dřív moc necvičil. A běh je skvělý doplněk, ale převoditelnost na kolo moc nefunguje. V opačném gardu možná. Po novém roce jsem si pořídil trenažer a snažil se pracovat na obecné vytrvalosti. To je totiž můj největší limitující faktor. Nejdůležitější je ale soustavnost, tak hlavně nepolevit a vydržet.

Turista – Mindfulness!

El Clasico je prostě kasika. Před lety to byl můj první výlet v te orage Slapkovské rodiny, takže je to trochu i srdeční záležitost. Ráno dukladný meteorologický rozbor, sinoptika, teplotní zvrstvení, družice na všech možných vlnových délkách, Zakopčaník by ze mě měl radost. Vypadlo mi z toho že předpovídané srazky nebudou, což mi dovolilo vzít kolo co aspoň trochu jede, neb na mém blatníku bych pod Strekovem i jako nevercici volal vsechn svate. Nakonec se ukázalo že to taky nebyla perfektní volba, protože mi skupina předhodila predatorovy jména Ryba stylem, nemá blatníky hybaj na spic. Ryba zpočátku nepochopil zadání, že je srot do Usti není proč jsme tady, ale když jsem mu vysvětlil co a jak, tak se zklidnil. Konečně pumpa v Usti, bod obratu, jo až tam budu stát za pár dní znova, a pokračovat na Rytířov, to budou pocity. Sebzín jsem si jel na pohodu, podle sebe, ale nohy mi to tak nějak pěkně otevřelo, že pak se mi až domů jelo čím dál tím líp. V Melniku na pumpě už taková spis mentalní prositost. Takový ten pocit že celý svět se scvrknu jen na teď a tady, člověka nic netrápí, nepřemýšlí nad nicím jiným. Taký se tomu říká Mindfulness, lidi se toho snaží dosáhnout meditací, i věda to popisuje, prostě stav ideální relaxace. Za Melnikem jsme trochu zpomalili, v Kostelci trochu až moc, zkousely jsme s Rybou házet udky, ale nikdo se nechyt a nejel. A jelikož ke konci má trénink gradovat, přesně nezaškodíme ten celý den do kose s jalovými kilometry tak jsme se nějak beze slova dohodli a já napřed, sorry. No co vám budu povídat, netrpel jsem dlouho, byl to pěkný kalup Au. Dnes mě nejvíce překvapil Orlik, na diskuzi brblá, porad se něco nelíbí, jezdíme moc rychle, dokopce, z kopce, ale sám jel jako brus. A duhe velké překvapení sezony Pirat, úplně jiný člověk. Ohromné zlepšení, ještě poresit kolo a bude to super partak na Autovýlety. Jako Kolikac, Díky všem, bylo to neskutečné, a už se těším na další tresnicku z toho dortiku jarních výletů.

RYTÍŘOV

Bobek – Rytířov 2019 (ulov/znechut' člena klubu), smysl jménem Horizont

Celý týden lákám Toma v práci, párkrát jsme si spolu vyjeli. Baví ho to, je zvědavý, dává do toho srdce... Na sobotu vychází Rytířov, v mobilní aplikaci se ladí detaily, jediný problém bývá počasí. Buď je hnusně a nebo lépe - o něco méně hnusně. Tuším že po prvé co jsem jel byl snad i sníh, ale většinou prší. Někdy déle, někdy - jako dnes jen trochu. Hoďku z hora, hoďku od spodu, když si zvolíte, že to dáte jako my, na nejluxusnějších modelech dnešní cyklistické scény. Vůbec se netěším a neplánuji. Je to k ničemu. Všechno se vyvine třeba i jen malinko jinak, mimo plán a už je problém. Takže večer před, obouvám přední kolo na jednici bohužel do nářezového pláště jehož otvor podkládám záplatou. Ráno není problém vstát, asi přesně jen uvnitř trochu natěšenosti je. Tradičních pět vajíček, černý čaj, knížka. Chleba se salámem do kapsy na zlepšení nálady do severních Čech a dvě tyčky. Poslední dobou se mi hlavou honily myšlenky o Mírovích lektvarech v bidonu. Med a nějaká kapalina. Já volím vodu. Vodu s medem a je to fajn. Nepřepíjím se to, ať jsem na 20., 50., 150., 200., nebo 201.km stále to chutná a hlavně nabíjí. Zvolit správné hadry je mnohem těžší, než kolo. 10°, vítr, možná voda... uff... volím prověřenou klasiku i když už je značně „vyfunkčelá“. Dole pod barákem zjišťuji, že plášť má nářez na dalším místě který jsem nepodložil, bleskový nápad vyměnit prohodit přední kolo ze zimáka se vyplácí a mažu ukryt větru pod Toušeňským břehem k Záložně. Časově jen tak tak, a vyrazíme ve čtyřech - tři Tomové a jeden Karel s prvními doušky humoru na téma rychlost. Vítr duje do boku, lehce ze šikma do zad a tak se dostáváme až na krásných 40km/h a do Kostelce k místu druhého srazu se dostáváme s 10min. předstihem díky čemuž máme čas na příjemné povídání o trablech našeho bytí. Od Prahy se zanedlouho přivalí početná velmistromaratónská sestava v čele s největším vtipálkem jehož fórky jsem dnes po dlouhou dobu vstřebával, možná s delším odstupem společně stráveného času, „přestal“ chápat. Trochu se bojím toho co přijde a proto si lezu na špičce a hodlám tam strávit poctivou dobu, jsem rád za Trugiho, jelikož neví co vše může čekat po našich společných dvou svižných vyjížděčkách. Tak redukuji tempo na pohodovou kecačku, Toma ukládám v pravo do zákrytu bočního větru a společně dovážíme balík až ke konci Mělníka, kde přebírá žezlo „elitka“. Krásná 20km špice... Od Mělníka je to přehlídka horizontů: Horizont Říp Horizont větru Horizont deštivého příkrovu Horizont výkonu Horizont nejvýkonnějších Horizont nejrychlejších Horizont nejzklamanějších Horizont našťvaných a s tím cestou prosejeme dva potenciální Rytíře letošního ročníku a rozkouskovaně dovalíme do Lito na MOLku, kde se má údajně rozhodnout o konci dne, přestože předpověď zněla: odpoledne bude svítit. Začínám být nespokojen, vlhkost, obavy o prochladnutí dělají své, přestože Moira Merino warm, hřeje, odvádí a větrá maximálně skvěle. Jen s vyběhlým modelem čapáků je to složitější. Plácející se o lýtka, napuštěný vodou kterou udržuje poslední zbytek membrány utváří komický pocit. Camrdák vzdává a odjíždí. Přestože jsem také uvažoval o složení meče, něco v hloubi a Tom tiše sedící u stolku říkali, brzy bude fajn, tak zvrznu 1.tyčku. Přehlídka sopečných útvarů, táhlá stoupání, klesání, kolektiv který jen tak nepotkáš - hřejí, fňuká, sytí pochroumané myšlení, zkrátka probíhá chromatická modulace do Velkého Března kde už padáme čistě v dur vstříc k vrcholu, pardon: Horizont dne: Rytířov Od spodu je jasné, že se celý balík pohromadě nepožene. V botách rybník, čepice slouží jako stalaktit, rukavice jdou dolů a bundu rozepnout po vzoru Kolikace. Parkrát si odskocíme až jsme s Rybou a Dreamerem osamoceni a máčíme se směrem k horizontu. Asi 200m před odboučkou Rytířov jsem značně přesycen dojmy a dotáčím za kluky ke kapličce. Přijíždí Kolikáč a zbytek, ale o pořadí tu vůbec nejde..., sluníčko hřeje, vše se tu směje! Cesta zpět ze začátku pořádně bolí, stoupání do Rychnova a větrná

plán k odbočce na Bukovou horu, to vše není zadarmo, rány celí Turistova průvodcovská práce podél Bobřího potoka nadaleko vodopádů až do Kravař, Tuhane, Zakšína. Údolí k Liběchovu poctivě prostrídáme až pod Mělnickou stěnu v: Horizontu se zvracejícím Rybou u zábradlí Benzínka je za odměnu, poseděl bych déle ale pronikavá netradiční vůně ze snědého pracího prostředku vozovky Českého středohoří vytváří opět omletý H... Kdo vyjel, jel, kdo vydržel, objel... Život jde dál...

Dreamer – Rytířov s partou rytířů

Vetsina lidí, kteří se chystají na letošní jízdu na Rytířov sleduje od začátku týdne předpověď počasí a ladí noty kudy jet, jestli zmoknou, jestli jet na zimaku nebo jednici. Jo, to jsou starosti, jak jsem rád, že se mě to netýká. V pátek si jdu odpoledne rádeji zaběhat a ulehnu do postele s tím, že v sobotu dám maximálně trenážer doma, protože má pršet, poryvy větru, takže to opravdu není nejlepší nápad jet na 200+ km na Rytířov. Na druhou stranu je to škoda, protože pokazíte, když jsem Rytířov jel, bylo to nezapomenutelné. Co ale určitě nechtěl, někdy v půl pátě ráno se probouzím a jen tak v polospanku kouknu na meteorarad. Hmm srážky zatím daleko. V hlavě se začínají otáčet kolečka, najednou se mi nechce ani moc spát, ac jsem se spál před půlnocí. No abych to zkrátil, v 6 ráno píšu Kolikacovi že budu na Hajích na ranní sraz. Rychle připravím Ridley zimaka, nafouknout, naolejovat a hlavně oprasit prach, protože to kolo mi tu někdy od listopadu stálo v pokoji a nevyjel jsem na něm. Rychla snídaně v podobě dvou housek se syrem a medem, ani horký čaj / kafe si nedám. Do kapsy strčím pár tyčinek, sušené ovoce a kofeínovou tabletu. Sraz na Hajích s Kolikacem, HonzouB, Turistou, Camrdou je podle plánu, kupodivu nám v 7 ráno svítí i vycházející slunce. My ale nejedeme na východ, ale stácíme to směr na Melník, tedy vstříc zatahující se obloze a předpovídanému desti. Připojují se Kapr, Bobek, Pistachio Vlček, Cespa. Navzdory předpovědi tedy kolem deseti státních. Slunce se schovává za mraky, začíná poprchávat. Camrda začíná spackovat, přitom zatím páda pár kapek. Má výhodu, že jsem hnusně zmokl před týdnem na Sumave, takže jsem připravený. Jinak je při těchto jízdách vše při starém, každý si to užívá podle svého, jak je zvyklý. HonzaB tak probírá všechny možné i nemožné varianty počasí a větru, Turista dostal kamarád z Ruska jménem Ryba, s kterým drtí spice, je to radost všechny pozorovat. Dest začíná houstnout a než se nadějeme, začne regulérně pršet, silnice je mokrá, nahazující a do toho poryvy větru. Všichni začínají nadávat, že vzali jednici, ale v tomhle případě by ani zimák podle mě nijak moc nepomohl. Všichni jsme promoceni, zmrzli, oranžová zimní bunda spinavá až je mi ji líto. Dest může trvat tak hodinku, zachránou nám je pumpa v Litoměřicích, jestli se nepletu. XL karamelové cappuccino s bohatou penou je jediné, co mě může zachránit, dokonce i cukr si do něj vyjímecně nasypu. Jsme spinaví, mokří, ale hlavní je, že fronta prozatím přšla, už neprší, otepluje se a dokonce občas vysvitne i slunce. Na pumpě to obrátí Camrda, Cespa to otocil už někde dříve. Vlastně se klukům ani nedivím, i tak velký respekt. Moje hlavní a nastěti i ty ostatních jsou ale nastaveny na to dobyt i letošní legendární Rytířov. Vyrážíme tak od pumpy s vidinou, že už bude jenom lepe. A ono opravdu je! Vitr je najednou měně narazový, silnice tolik nenahazují, slunce vykukne a naše nálada umerne tomu stoupá. Kolikac i další před Rytířovem shazují rukavice, to mě zase takové teplo není, jak rád jsem za to, že jsem si vzal s sebou hřejivku a na pumpě se podruhé namazal. Kolkac v úvodu stoupání nastoupí, jdu za něj a záhy už jedeme jen ve čtyřech s Bobkem a Rybou. Tyhle dva se ukazují jako borci s největší formou, Bobek opakovaně nastupuje, až ztratíme Kolikace. Ryba vypadá v pohode, já dost trpím na zimaku, ale zatím jsem tam. Pak to Bobek přezene s dalším nastupem a najednou jsme tam jen s Rybou. Ten i přes mě křikem že mám odbocit doprava zakufuje a tak do závěrečného úseku jede s mnou. Jelikož jedu pořád srot, protože cíl je kousek před námi, jsem nakonec nahore první, ale to není vůbec důležité. Záhy dorazí Kolikac, Bobek a zbytek. Pochází se vylepšuje, najednou je mi teplo, mokro je maximálně z vlastního potu. Společně foto a vyrazíme na cestu zpět ku Praze. Máme za sebou cca 5h a ještě nás nějaké 3-4 čekají. Profil je převážně klesavý a rovinatý, tak hlavně přežít bez defektu úseky se špatným asfaltem, nikde na větru nelehnut a mělo by to už vyjít. Čekáme na Vlčaka, který to s blatníky nemá vůbec lehké. Pumpa v Mělnici se ale blíží, včetně stojky kolem zámku. Já už mám splněno a tak si jízdu užívám. Byly časy, když jsem u pumpy popojížděl, abych natocil ve finále 250, 280 nebo 300 km, dneska je mi to úplně jedno, vždyť jedu letos poprvé na silničním kole a i na tom krosu jsem venku letos moc hodin nedal. Na pumpě opět foto, doplnit colu do bidonu (díky Kapre!) a vyrazíme na posledních 50km. A ty nejsou vůbec zadarmo, nejdrív to sice jde, ale pak před Prahou přijde opět velký protivitr a začne poprchávat. To už jedeme jen v pěti, zbytek se odpojil. Nastěti je to už jen taková labuť pisen dnešních úseků se špatným počasím, to už nás nemůže rozhodit. Laktat v nohou prstí ven plnými dousky, ale my víme, že tohle už zvládneme. A tak se i děje, záhy jsme zpět na jízdu, loučím se s Kolikacem a HonzouB a dotocím zbytek domu, aby mi na tachometru svítilo krásných 240 km, kde tohle číslo pro dnešek už zustane, žádné dotacení na cyklostezce na trenážeru se dneska konat nebude. Doma lehce očistit kolo, hodit spinavé prádlo do pračky, sebe do vany a jít sepsat report, to je přesně můj plán, nějaká tradice se musí dodržet. Vlastně ani nevím komu podekovat za dnešek, nikdo mě totiž nijak nepřemlouval, sám jsem s tím nepočítal, ale díkybohu za to, že jsem se v noci probudil a rozhodl se s kluky vyrazit. Jasné, svět by se nezměnil, ale tyhle jízdy mají takový vnitřní náboj, který se někomu, kdo to nikdy neprožil, vlastně ani neda popsat. Takže jste jednou díky všem, kteří se dnes rozhodli k jízdě na Rytířov, všem dnešek určitě zustane dlouho v paměti a až s odstupem možná doceníme, co jsme všechno dneska prožili!

Kolíkáč – Brousíme nože, meče. Když nekape, ať teče!

Tyhle wobjížděcí chutě to je děsný. Šmejdím bytem a prohledávám všechny skryše, jestli nenajdu něco na k snědku. Ha, značně vyschlé fíky ... to mi snad trenér dovolí. Žvýkám je a sedám ke klávesnici, chci si uchovat tu náladu letošních březnových dní. Ústím to začalo. Nakoplo to, že se chci zase přiblížit na konci března ke 2000 km za měsíc. Tradice je tradice... V týdnu trochu protočit nohy a ve čtvrtek si zazávodit v háku za Turistou. Super příprava na rytířovský souboj. Počasí je loterie a tohle mě baví, proklikávat všechny předpovědní modely a s ostatními plánovat, jestli blatník nebo jedničky. Zkusit upravit voježděnou trasu, ale zásadní monument ke kašně tam nechat. Sobotní ráno sucho a nemělo by nic moc padat. Jedničky s sebou, zní éterem. Turista na diskuzi píše bude pršet, pršet. Srazy časově klapnou a 7 dvojic si pomlaskává v mírném mrholení směr Mělník. Nálada kvete, ale nebude to mít dlouhého trvání. Směr Krabčice se mírný magnet v kombinaci s uragánem z boku a ledovou sprchou z nebes proměnil v holý boj o přežití. Ten pocit, kdy se pomalu zaplňují tretry vodou, ten je nepopsatelný. Teplota těsně nad nulou a silnice plná vody, auta nechápou, kde se tady ti magoři vzali. Cákáme si do tlam a pohled na západ, odkud jde ta sibérie nenaznačuje žádné zlepšení. V hlavě mi vrtá červ rychlého návratu domů. Sonduji, co na to ostatní rytířové. Dáme pumpu v Lito a uvidíme. Některé kusy už to točí směr vana... Hrajeme hru na schovávanou za Vlčákovým blatníkem. Přestalo pršet, ale silnice zle nahazuje. Jsme totálně durch. Před Lito se nebesa rozevírají a v dáli jsou sluncem ozářené sopky. Nebeský úkaz a zázrak, začínám tušit, že dnešní bitva bude pokračovat. Po kafi na pumpě je to jasné, dnes dobudeme Rytířov! Sice ne úplně všichni, ale 10 rytířů to bude! Navždy budu mít v sobě ten neudržitelný pubertální smích s Kaprem, kdy jsme na sebe koukali totálně zaflákní, ale šťastní, že tu zase bojujeme. Tohle v dnešní zhýčkané době, plné blahobytu potřebujeme k životu! Zapínám navigaci a po neznámých silničkách si to štrykujeme do Velkého Března. Asfalt osychá, slunce svítí a vítr nás vysušuje. Vrchol Rýdeč a padáme do Března. Pobrukuji si Kabáty: „Brousíme nože, meče. Když nekape, ať teče. Kdo proti nám, láme si vaz.“ Blíží se climb druhé kategorie. 340metrů převýšení, přes 4 km s průměrným sklonem 8 %. Jedu na rybu (sundal jsem rukavice) a rozepínám dres. Nacucané tretry a dvoje návleky udělaly z nohou dobré závaží. Ale na všechno se zapomíná a vrchařská extáze se přenáší na všechny. Hákuji Dreamera a sjíždíme si Bobka. Ryba za námi, ani jsem nevěděl, že všechno zkušeně dokumentuje. Chuť je, ale nohy na to nemají. Pár nástupů Bobajze, ještě za pomoci Snílka doskočím, ale pak již spravedlivě odpadám na výkonost. Pěkně borci! Potím se jako dveře od chlíva. A vypadl jsem slušně z tempa... Pohled dozadu mě ale rychle probere. JendaB na dostřel. Chce mě určitě setnout mečem ještě před kašnou. Tak to tedy ne! Bojuji! Odbočka doprava a HonzaB již kousek za mnou. Musím se zvednout a jet! Uff podařilo, odrazil jsem jeho výpad. Fotíme se u kašny. Je to tam, euforie! Orosená desítka rytířů! Do Rychnova je to ještě dvouciferná vrchařská rychta a pak nás znovu vítr začne škádlit. Vernerice Loučky si bere na starost mašiníra Míra a není tak čas, pozorovat tu zvláště krásnou krajinu. Chvilími rozbité asfalty a potoky vody, a většina už začíná snít o pumpě v Mělníku. K ní to ještě není jednoduché, ale 5 dvojíček si pomůže, a Kapr zavelí k prapodivnému nápadu dát mělnickou stěnu na 180km! To mi už hlava nebere a ve značně okoralém stavu se ploužím za známou paní pumpařkou. Bageta do mě spadla jak do žumpy, někdo nabízí colu, ničím nepohrdnu, ještě to domů bude hegeš! Dáme si Zoncolan a chci se transportovat co nejméně bolestně na Háje! Ale někde u Vínore se asi do krve dostala ta mělnická bageta a začalo mě to zase extrémně bavit. Zprava bočák, do toho zase kapičky vody, zkusit vlézt na špic a chvíli se obětovat pro kluky, co mi jedou v háku. Jak mě to v tu chvíli naplňovalo... Byla to asi nejtěžší rytířská bitva v historii. Ale o to více ta vana chutnala! Děkuji Rytířové, byli jste neskuteční!

Turista – To se musí zazít!

Tak Rytířove, nevím co napsat, snad jen, to se musí zazít. Ve stoupaní na Rychnov už kvetou Bledule a Snezenky. Ochunali jsme kopečky za Litomericema, je tam krásně, že jo. Slunicko bylo, konska elegance, Priessnicove zábali na namožená stehna, na vítr jsme vyzrali. Az tam pojedem v kvetnu tak si te nadhery budem o to vic vazit. A nespádli jsme a byla SRANDA, to je to nejdůležitější. Doma si mne vsichni prisli obradně prohlídnout, horníka nazivo jste nikdy nevideli. Bunda nejde vyprat, z kola se zatím v chodbě sype písek. Jako recovery ride by mi to coach asi neschválil, ale i s unavou ze čtvrtka a myšlenkou na další pecky to mělo nabož. Nemelo to chybu, my co to kolo milujem, nas nemuze nejaka povetnostni neprizen rozhazet. Díky všem za společnost, a v utery na vídenou

MOSTY ŽELIVKA

Kolíkáč – Kostel sv. Víta

Rytířovská únava, zimní předpověď, špatný směr větru, to všechno mě svádí k tomu letošní Mosty odpískat. S HonzouB ještě zkusit změnit směr dějin a naplánovat Brdy, odkud povane příznivější ledový vítr. Ale nakonec vítězí natěšení kamarádi a tradice. A jednice! Na Jižňáku s HonzouB oschlé silnice, ale už v Petrovicích to od kol mlaská. Turista hlásí zasněžený Ondřejov a Čespa zase červenou vlnu z domova na semaforech a železničních přejezdech. Mydlíme to zadem do Říčan a kolem Olivovky na hlavní, která nás kopne až do Kostelce. Budeme se tady za 14 dní hrát ve sluneční lázni směr Znojmo? Dnes šedivé mraky a občas se prodírající slunce, Bobek na zaflákné jednici, ještě s rytířskými šrámy z litého sobotního boje. V této společnosti tomu nejde zase

nepropadnout a nezačít si užívat tu nádheru kolem. Vítr do zad z toho dělá parádu, která je trochu narušena mým plavajícím zadním kolem za Benátkami. Defekt! Připadám si jak nějaká primadona, jelikož Čespa se vrhnul na výměnu duše a z Turisty se stal hlavní pumpař. Kluci asi moc dobře věděli, že takto defekt opravíme během 5 minut, kdežto kdyby to nechali na mě, tak umrznou ... Díky, díky moc! Frčíme dál, Janovice jsou tu nějak moc rychle a pak už začíná sněhové království. Naštěstí jen ve škarpách, silnice mokré. Brdek ze Sudějova mi moc nechutná, a je to i díky tomu, že mám znovu měkké zadní kolo. Do háje! Bus zastávka v Žandově je svědkem další výměny, tentokrát i se záplatami od HonzyB. Díky! Tahle trasa se snad nikdy newojezdí, Zbraslavice, Bohdaneč se svojí rozhlednou, vzpomínám na Larionova, Krutova a Makarova. Tady jsme otáčeli Skvosty s Léňou a Kaprem v roce 2013. Dnes valíme dál, Turista znepokojeně na špici vytáčí motor do vyšších čísel, Čespa naopak krotí svůj otáčkoměr max. do 130 tepů. Pumpa v Ledči nás srovnává a pak si již vychutnáváme zvláštní místo s pohnutou historií – kostel sv. Víta v zaniklé vesnici Zahradce. Cíl našeho dnešního výletu je splněn, a teď již novou trasou domů. Dvojité most nemůžeme vynechat a pak se svěřujeme navigaci, která nás protáhne zapomenutými vesničkami. To zatřítko pro silniční kolo při plánování fakt funguje, všude asfalt, a i uprostřed lesa skvělé kvality. Škoda jen chvílemi bordelů od lesáků, ale to je hold úděl těchto silniček bez aut. Stezka kolem dálnice a sjezd k Blanicí je jen pro otrlé. V tom nejprudším sjezdu se asfalt změnil na panelku. Překonali jsme to bez ztráty kytičky a spojili si zase kousek mapy, když pod Radonicemi najíždíme na trasu Skvostů a Posázaví. Jedeme proti, směr motorest U Rybiček a v ústrety nám kyne Luke. Taky nám trochu pomůže. Začínám být slušně prošíitý a jen si přeji, ať je slibovaný obchod v Divišově otevřen. Je to jen tak, tak. Doplnit nádrže, ať to domů domydlíme bez kolapsu. Chocerady už za Čespou, ať probíhá zdařilý tukový výpal. Při pohledu na rychlost nechápu, že tady při Sázaváku, kdo chce pudingu, musí jet přes 20 km/h. Bobek s Čespou nás na Mukařově opouští, a mě s HonzouB odvede domů Turista rychlodráhou přes Strašín. Další březnová etapa za námi, ani vlastně letos nevím, proč to jezdím. Nějak chybí motivace do závodní sezóny, ale stejně ty večery po těch výletech stojí za to. Takové vnitřní teplo na duši, že jsme to zase dali! Díky výletníci na šlapacích strojích!

Turista – Vysněné dálavy

Aspon jednou v roce zazít ten pocit, kdy se masy valí do práce a vy jako Pro nebo ten rentier vrtíte zadkem s partou kamarádu nekam k vysněným dálavám. Za to ty Sick days, Acka ci dovolene stojí. Od Rytirova nervozne sleduju pocasi, utery vypada slibne ale pondelni snezeni dela vrasky na cele. Obligatni dilema, ciste kolo ktere uspinim nebo spinave kolo ktere nepojede. Trochu jako Poker, co kdo vytahne z rukavu se dozvime az na srazu, hlavne mit tu kartu jako vetsina. Vsichni jednicky. Valime na Kostelec, kde ceká Bobek. Cesta obcas trochu cakne, ale snesitelne a slunce slibuje brzkou napravu. Jede se vyletne, jako kdyby prekroceni 35kmh byl dopravní prestupek. Bobek pristupuje, a tocime na jihovýchod. Vitr v zadech, forma roste, louzi ubyva, prumerka stoupa. Prichazi prvni Rytirovska pomsta, kaminek z Ceskeho stredohori se chtel podivat jak to vypada u Janovic a zastavuje Kolikace. Druhy, tentokrat tajemny defekt nasladuje temer vzapeti, nekde za Zbraslavicemi. Zajimalo by mne co to bylo. Aspon mam vzdy cas pridobit zaznamove zarizeni a proverit pumpicku neb ji sam vubec nepouzivam. Stoupame, nalada vyborna, keca se, probira se kde co. Kolem spousty snehu, v lese by to bylo i na bezky. Silnice vice mene sucha, obcas prouzek vody. Prvni pumpa v Ledci, na muj vkus uz je dost hodin, trochu se s tim dnes mazeme. Pocasi docela drzi, bohata kupovita oblacnost, ale temer nic z ni nevypadava, obcas i modra dira a slunicko. Letos je cilem kostel v Zahradce. Znam ho jen z ledu, zde diplomova prace o obci a jejim smutnem osudu, na konci i fotografie a plany. V Koberovicich bod obratu, prekvapive ani moc proti nefouka, a mirime na dvojity most. Rychle foto a frcime dal, tentokrate na trochu jinou trasu, nez obvykle, pres Trhovy Stepanov, druhou stranou od dálnice. Cesta je to paradni, nezname uzoucke klikate silnicky, vyborne asfalty, lesni ticho a skoro zadne kopce. Kolikac obdrzel cenu zlateho trasera a je nominovan jako cestny host do Autovyletu. Nejhezci cast vyletu. Za Psaremi kratka Cx vložka pres Blanicí, a najizdime na znam stoupání k Divisovu. Pribirame dalsi koralek a naposledy v Divisove stavime na bufet. Neteri clenove si uz predtim stezovali na jistou okoralost, nabizel jsem tajemny lektvar ze zadniho bidonu, ale tekute nohy z nebes nenasly priznivce, dobre jim tak. Na vitr jsme opet vyzrali, s postupujici denni dobou fouka cim dal do zad. Celkove pocasi ted uplne luxusni, vydrzi az domu. Z Divisova uz klasika, Vodslivy, Chocerady, Ondrejov ve velmi klidnem tempu. Na Mukarove se odpojuje Bobek a Cespa, jeste jednou Diky vam. A my jeste pres Strasin dom. Byla to nadhera, jak jinak, predjarni klasika. Jelo se mi dnes vyborne, po sobote jsem mel cas regenerovat. Kolo nakonec dopadlo nad ocekavani dobre, stacil jen stetec a houbicka. Pro ty co vahaji jestli priste hodit A, tak to urcite za to stojí. Ted cista hlava, prijemne unaven, po dni stravenem s legendami. Díky všem, a tesim se na dalsi predjarni klasiky, nez to zas vsechno v dubnu skonci.

TROSKY

Dreamer – Turistické Trosky

Tyden po Rytirovu utekl jako voda a na nedeli se chysta dalsi vylet, tentokrat na zrcineninu hradu Trosky. Po oku sleduji pripravy, no rad bych jel, protoze zrovna a pouze v nedeli ma byt nejlepsi pocasi z celeho tydne, skoro letni pocasi. Jaka zmena po patku a sobote, kdy jsem na Sumave pokazde zmokl a teplo take nebylo. Nicmene v planu mam jeste sobotni navstevu v klubu Epic, kde hraje oblíbený trance dj. Jsem tedy pripravený obetovat Trosky a uzít si akci. To se mi dari, domu dorazím v pul čtvrté rano. Nevím jaká myšlenka se mi ale usadila v hlavě, ale preventivně jdu spat a ani nesundávám kontaktní cocky. Rano se probudím po 3h spanku a celý natesený píšu Kolikacovi, že dorazím. Víím že to není normální, ale být normální znamená být průměrný a kdo chce být průměrný? Sedám na kolo a mám v planu se svezť alespoň do Brodu, kde to případně otocím, když poznám, že už to je za hranou. Jenže ranní vzduch s naděchem jara a leta dělá divy. Slunce svítí, poprvé letos na jednici a za duem Turista / Camrda jsme na srazu v Brodě dokonce o 15min drive. To se mi hodí, mohu v klidu něco sníst a využít každou vteřinu pro regeneraci a nabrání sil pro následující chvíli. To je můj plan, který zni že kdykoliv zastavíme, nebudu dnes vyjimečně popojízdet, ale zavru oči a jakoby budu spat a setřít energii. Dorazí zbytek skupiny, následuje focení s organizátory Hulísem a Bonzem a záhy už vyrazíme. Trasu vůbec neznám, jen občas se mi vybaví při průjezdu městy, že už jsem tudy jednou dvakrát někdy jel, zdá se mi že kopírujeme trasu na Zlatak. Slunce začíná prazit, zimní bunda bude později asi přítěží, ale co se dá dělat, aspoň že dole jsem už přesel na letní kratasy a navleky, vzdýť má být dnes skoro 20 stupňů! Tempo ubíhá, víťr vane převážně do zad a blíží se první horské premie. Jsou to kratké kopce, takže v nich nemám na ty nejlepší sanci, to bych musel být odpocátý. I tak se snažím jet naplno, když už jsem se dostal až sem. Záhy vidíme konečně Trosky a to si říkám, že se blíží polovina dnešního výletu. Premie do kopce nahoru a už se opalujeme v podhradí. Slunce prazí, Kapr sundává navleky na nohy. Prekvapuje mě, jak jsou Trosky vysoké, musí mít aspoň sto metrů! Sjíždíme dolů, fotíme se, nálada je naprosto neopakovatelná. Porad se mi nechce spat a to jsem neměl ani kafe ještě! Poslední horská premie, těsně skocím Kolikace, který se na tuhle poslední evidentně setřil. Užívám si jízdu na letnaku, ještě včera na sněhu na crossu, dnes na jednou tolik lehčím kole, no je to znát! Gratulace klukům z Brodu, kteří společně s Turistou brali dnešní premie, jezdí vám to narámne takhle na začátku sezony! Přichází slibovaná cukrárna v Libani, kde si po vzoru kluku dávám luxusní instantní kafe do hrnečku s větrníkem, který jsem neměl snad 10 let. Totálně nezdravá kalorická bomba, ale tady a teď sedne jako hrnec na prdel, jak se říká. To vše za 34 Kč, za to by v Praze nebylo ani to kafe. Čekáme na Kolikace s Otasem, který začíná bohužel více a více zaostávat. Konečně dorazí, Kolikac hlásí defekt, tak to pak jo. Pauza v Libani tak trvá snad 20 min, předběžně domlouváme s Camrdou a Turistou, že možná pojedeme napřed, protože další rodinná povinnost na kluky již čekají a já už chci také být doma a jít spat, protože unava přichází. Konečně zase jedeme, kafe a zákusky všechny (ale bohužel ne úplně všechny) nakoplo a tak se jede chvíli srot. Bylo by snadné svalit všechno na Turistu, ale jsou tu další vlčáci ze skupiny od Bonza, kteří tvrdí muziku. Rozbitý úsek, úplně jako při nějaké klasice. Rozpadáme se na dva balíky, chvíli se zpomalí, ale je jasné, že zejména Otas bohužel zaostává více a více. Takový Pepino tempu ale stácí, takže to vyhodnocuji že ano, jede se ostřeji než by bylo záhodno, ale podobným stylem se jezdilo podle mě vždycky, aspoň co jsem se účastnil. Navíc roli hraje i to dnešní víceméně letní pocasi, je jasné, že to v hlavách vře a sladit se v celé tehle velké skupině je těžké, ba nemožné. Já mám dvě možnosti, a volím tu, za kterou víím, že nebudu od Kapra s Kolikacem pochválen, ale beru to tak, že když jednou a vyjimečně nebudu úplně Mirek Dúsin, svět se nezborí. Tímto se tedy omlouvám a uznávám že jsem "spoluvíník" rozdělení balíků i když ani jednou jsem v ten moment nevlezl na spic. Na druhou stranu jsem ani nekrícel z plné hrdla "moc, zpomalte". V daný moment a v mém stavu jsem vyhodnotil že mohu jet zbytek trasy za Turistou/Camrdou kteří byli jeli svým tempem tak jako tak, nebo jet s dnes pomalejšími kluky a "trpet" v opačném duchu, že už toho mám plně zuby a ono se vůbec nejede. Tak co je lepší? Zvolil jsem první možnost, protože se prostě všechno v danou chvíli seslalo, to nevyspaní, to pocasi, ta euforie z krásného dne že konečně jednou taky nezmoknu, ta energie z kafe a větrníku. Jel jsem podle srdce, naplno, abych stáčil klukům a bylo to užasné. Dokonce i naše skupina se roztrhala sám jsem odpadal a dotahoval se, bylo to hop nebo trop. Zůstali jsme s Turistou a Camrdou ve strech a povím vám, ten zbytek jízdy se nesmazatelně zapíše do mých vzpomínek. Na rovine k Lyse nad Labem byl takový protivíťr že jsem za kluky jen visel, do toho se mi chtělo na malou a já se bal zeptat se, jestli můžeme zastavit. Nakonec jsem se odvázil a od té doby jsem se i já protocil na chvíli na spici. Pak už mi vše splyvá, jen jsem se modlil, abych s kluky uvisel i když jsem zároveň věděl, že nějak už bych domu dojel snad i sám. Vybavuji si, že jedeme přes Sojovice, virtualně se loučím s Kaprem, díky bylo to dneska s tebou krásně! Jedeme do cyklostezce, cítím se jako na Modranské, ale ta to ještě není. Najednou jedeme po kovovém mostě přes Labe, málem spadnu z kola, v mém stavu už takovou technickou ekvilibristiku nedávám. Ať už jsme doma! Jsou to ale ještě nekonečné km a ani cedule Hlavní město Praha zdaleka nznamena úplně konec. Ten přichází ještě o nějakých 20 km později, když jsme najednou na kruhaci v Uhrinevsi. Rozlúčka s kluky a domotat to domu. Užasných 222km jako na Mallorce nebo Kanarech, slunce pozvolna zapadá s přibližující se studenou frontou, jak symbolické. Kluci z Brodu mají tuhle akci perfektně vymyšlenou, jsem moc rád, že jsem se poprvé mohl jejich jízdy zúčastnit. Díky všem kdo dorazili, počítal jsem že mi muže úplně dojít a byl jsem připraven dojet trasu klidně sám. Jeste jednou omluva Kaprovi, Kolikacovi, Otasovi, přistě se pokusím zachovat

chladnou hlavu, dneska prevazily emoce nad rozumem, ale ani na vterinu toho nelituju a verim ze po precteni predchozich odstavcu to kluci casem pochopi, protoze nic neni cernobile!

Hulis – Trosky

Minulý rok nám Trosky bohužel kvůli nepřízní počasí nevyšly – zima, sníh, ledovka... Navíc jsme se s balíkem s Pavlem minuli i na Ústí, takže na letošní Trosky jsem byl natěšený jak nikdy... Když to nevyšlo na Sebzúně, tak si v kopcích s ostatními zablbeme na Troskách... Na stránkách u akce kliknuto 10 lidí a samí letecký esá, navíc předpověď počasí naprosto luxusní, to bude mít grááády... V neděli ráno hned po probuzení koukám ven na to azuro s teplotou lehce nad 8°C. Klasický ranní procedury a po chvílce už plním kapsy dresu sušenkami a banánem. S Lukášem razíme na sraz k parkovišti, tam už na nás čeká banda vlčáků společně s nenahlaseným Dreamerem?!? Wow, co tu dělá? Pro mě další motivace koho v kopcích hákovat a snažit se za ním vydržet co nejdýl, než nás všechny rozvěsí... Před Velem jedno společný foto a může se vyrazit. Na špici to jako tradičně vyváží brácha ve dvojici s Lukášem. Já se řadím za ně ve dvojici s Honzou Moravcem (můj středoškolskej alkotrenér, kterýho jsem neviděl snad 2-3 roky), takže jsem rád, že dneska dorazil a můžeme si pokecat... Za Klučovem první dvojka střídá a jdeme na špici my... Jedeme lehce na roztočení nohou, balík dovážíme do Sadský a jdeme se opalovat na konec vláčku. S větrem v zádech a v háku kiláčky krásně utíkají, když v tom se na špici nachomejtné dvojice Camrda – Turista. Jelikož už vím, co bude následovat, chytám se v obloukách a čekám, na jakým čísle se aktuální rychlost zastaví... V balíku je rázem hrobový ticho... Po chvílce je balík musí krotit a ze špice stáhnout – zastávka na záchod... U Mcel první menší dloubáček v lese, jede se v klidu, chvilka rozbitý silnice než přijedeme na nověj kobereček. Kontroluju tacháč, kolik máme natočeno a jak rychle se blížíme k Sobotce pod první dnešní prémii. Za přejezdem u ukazatele Sobotka 5km, vytahuju první a zároveň poslední gel co mi brácha včera večer nabídl. Po příjezdu do města se po prémii jako první ptá Kolíkáč, asi si dělá zálusk na regener... Projíždíme město a brácha vyhláší bodovanej kopec. Hned ze začátku segmentu se nikomu nechce, tak hned nabíráme pár vterin zásek na KOM... Pak se brácha rozhodne, že to i s jeho letošním nulovým nájezdem roztáhne a odvádí slušnou práci, úplně jak na profi závodě s tím rozdílem, že kopec má 1,8km a ne 18km... Když svěsí, tak vedle mě jede Camrda a dál je Turista. Jak to vypadá za náma nevím. Po chvílce se zvedá Camrda a zkouší to zrychlit, já jsem zatím dobřej, takže jdu hned s ním. Nástup ale neměl dlouhýho trvání, čekal jsem, že budu plivat kref, když se zvíře jako je Camrda rozhodne to rozjet... Po tomhle krátkým kočkování jde na špici Turista a jede slušný tempo, takže jen hákuju, neohlížím se, ale chybí mi tu Dreamer, kterýho jsem čekal jako jasnýho vítěze všech kopců... Po přečtení jeho reportu je mi ale jasný, proč tu není... Garmin mi ukazuje posledních cca 450m, už je vidět výjezd na horizont, tak tam házím těžší, zvedám se a jdu přes Turistu, i když už ten nástup celkem slušně bolí... Rozjetý je to slušně, první kopec za 3 body. Po tomhle kopci je to nadělený, takže chvilku trvá, než se to pospojuje a jede se dál. V Újezdu pod Troskami točím levou, krátkej sjezdík a už začínáme zase stoupat... Opět to rozjíždí Turista s Honzou Kulhánkem po jeho boku... Já vím, že je to jen takovej předkopec (nebodovanej), ale vědí to i ostatní? Jede se celkem ostře, Camrda jede vedle mě a funí jak blázen... Mě se zatím jede docela pěkně. V Troskovicích pravá, Turista pořád na špici, po chvílce opět pravá, sklon se zvedá, navíc tam slušně fučí i když jedu více méně v závětrí za Turistou. Tyhle prudší pasáže nemám vůbec rád a taky je to k*rva znát. Hned začínám funět, navíc zrychluje Vlád'a. Na to nereaguju a snažím se jet alespoň s Turistou, kterej mi po chvílce taky na pár metrů odkakuje. V tom závěru se mi nejelo vůbec dobře a taky jsem se každou chvilku otáčel, jak daleko je za mnou Honza Kulhánek, abych uhájil alespoň 1 bodík za 3. flek... V tomhle kopci na víc nebylo... Na parkovišti pauza, než sem vyjedou všichni. Občerstvení, vyhřívání se na sluníčku a může se zase razit. V Troskovicích společný foto a hurá na základnu na žranici... Jsem na špici ve dvojici s bráchou, ale v Újezdu mu říkám, že si jdu vytočit nohy před poslední premií, ve který se rozhodne. Po prvních dvou kopcích Turista a já 4 body, Vlád'a 3body... Najíždíme pod kopec a na špici nikdo jinej než Turista společně s Camrdou. Je tu i Vlád'a, brácha, Kolíkáč, Lukáš... O ostatních nevím, kde se pohybují. Na poslední premií se mi jede naprosto krásně, Vlád'a prolítl mezi Camrdou a Turistou a nastupuje. Víím, že si nesmím nechat ujet Turistu, ale i tak jdu za ním... Do první serpentiny tak vjíždím za ním. V té druhé a zároveň poslední nastupuju ještě Vlád'ovi a nechávám se krásně vyvést zatáčkou ven... Čekal jsem, že za mnou budou všichni nalepený a jen co zpomalím, tak mě přepálí... Když se ale otáčím, tak zjišťuju, že je za mnou dobřejch 10-15m díra. Druhej je Lukáš z Kolokrámu a za ním Turista... V závěru už spomaluju a když se podruhý otáčím, tak vidím, že Turista do toho ještě jde a docela mě vystrašil, aby mě ještě nedojel... Už to k ceduli ale bylo našťěstí jen kousek a byl jsem ještě schopnej si přišlápnout a pohlídat si to. Krásnej souboj, kterej jsem nakonec uhájil a o bod před Turistou vyhrál naší bodovací soutěž na třech premiích... Po kopci už jsem byl bez pití, takže jsem se už těšil do cukrárny v Libáni na doplnění zásob a káves... U cukrárny nám pražáci bohužel řekli, že na afterpárty nejedou a budou se odpojovat, škoda. Jeli jsme ještě kus společně. Cesta zpátky byla fakt pekelná... Ukrutná jarní klasika, rozsekanej asfalt, vítr... V Prodašicích se bohužel balík trhá, na špici jede Camrda s Turistou, tak řvu „moóooc“. Oba spomalují, ale netrvá to dlouho a zase se zrychluje, ostatní se chytají a tak se jede dál, za což nás odpadlíci v Krchlebech, kde jsme čekali zrovna 2x nepochválili. Vepředu se celkem pravidelně střídáme. Pak na Lukáše vyšla špice s Turistou, netrvalo dlouho a chudák měl krátký kolo, tak na něj řvu, ať střídá, že si k Turistovi vlezu. Nohy jsem měl zatím celkem dobrý a jelo se mi hezky, tak proč to nezkusit... Chytám se v obloukách a 35km/h ve slušným protivětru pro Turistu není problém, zatím mi to ale

nevadí, tak valíme a špici si užívám. V Patříně krátkej sjezdík, kde se to rozjede přes 50km/h, z kopce to jde, ale Turista to pak drží dál i na rovince, chvilku to s ním jedu ale pak krutě tuhnu a musím se uklidit dozadu... Nesmysl, zajímalo by mě, na co ten člověk jezdí, chci to taky... šilený co dokáže vydržet... Jsem rád, že se vůbec chytám do háku, protože se jede fakt vostře. Tak ostře, že to odfouklo Honzu Moravce a Lukáše, tak na ně s bráchou čekáme. Opět řvu „moooc“ ale s rozjetým vlakem to ani nehne... Po příjezdu k hlavní v Krchlebech zjišťujeme, že pražáci už jsou pryč. Počkali jsme teda na ostatní, který nám řekli co si o tom, že jsme jim ujeli myslej, rozloučili jsme se a pokračovali do Brodu na občerstvení. V tom protivětru síly dost rychle docházej a snažím se na špici bejt co nejdýl, abych pomohl ostatním... Samotnému už mi to ne úplně chutná, ale Honza Moravec a brácha na tom už asi budou podstatně hůř. Moje poslední špice začíná v Sadský, kde jedeme nejdřív lajnu na hlavní a pak se ke mě do dvojice připojuje Honza Kulháněk. Jsem rozhodlej, že už to do Brodu dovezeme. Ale Honza K. je další neuvěřitelně tahoun, kterej jede strojový tempo a mě postupně začíná docházet, takže v Pečkách pod brdkem musím zalíst dozadu a Honza mi odpovídá, že on ještě pojede a ještě se trošku potrápí... Na posledních 5km se to nadělilo na dvojice, trojice, možná i jednotlivce... netuším, protože sám mám před očima černo a jedu vpředu ve trojici s Vládou a právě Honzou Kulhánkem, kterej mi asi 1km před Brodem ukazuje, abych ho vystřídal... Na to už fakt nemám a jen kroutím hlavou, že mu už fakt nepomůžu, naštěstí se obětoval Vládímír a vyjel na špici... V Brodě přes město už v klidu. Kluci se otáčí a s překvapením zjišťují, že tu jsme jen my 3... Po dojezdu už toho mám tak akorát a jsem rád, že z toho kola můžu slíst a jít tlačit do hlavy polívku, lívance, limonády, kafe a všechno co je po ruce na stole připravený... Po krátkým odpočinku vyhláším vrchařskou soutěž a rozdávám ceny... Pak ještě krátký posezení než se účastníci začali rozprchat k domovům. Byl to naprosto peckovej švih, mělo to snad všechno co by mít mělo... Počasí snad líp vyjít nemohlo, až na ten pekelný vítr na cestě zpátky, kterej nás popravil všechny... Díky všem kdo přijeli. Mělo to grááááady a zas někdy v kopcích – tentokrát už o závodech...

Kolíkáč – A vítr duje!

V sobotu slivovice na škrábání v krku. Rýmečka je furt cítit ve vzduchu a v nose, dceru bolí v krku. Venku, že bys psa nevyhnal. To jsou zase stavy. Rosničky slibují v neděli jaro, a bratři z Brodu Trosky, tak to jsem zvědav! Neděle ráno, slunce pere, teploměr letí do závratných výšin. Co na sebe? To je zase dilema. Na kruhák s předstihem Oťas a překvapení Dreamer party. Na Těčku Turista a Camrda. Jednice nedočkavě hýkají, to zase budeme v Brodu s předstihem. Navíc vítr do zad, to je let. Kecáme na parkovišti, než se se to sleze. Očekávám kolem 20 kusů a moc jsem se nespletl. V Sadské jsme za chvíli a za Nymburkem nabíráme vyšvihaneho Pepína a Vlčáka. Luke se též připojuje do tohoto dnešního cirkusu. Blízkost závodů a jarní ozón rozjždí nažhavenou skupinu do nepovolených rychlostí pro zimní výlet. Pěkně rozvěšeno po škarpách. Naštěstí se počká a pak se již v klidu přepravujeme pod první premií za Sobotkou. Zkouším to do prvních toček uviset s nejlepšími, ale tělo odmítá poslušnost, dýchám jak lokomotiva a stehna pálí. Cedím se, vydýchávám tu bolavou intenzitu a snažím se užívat pohled na majestátní Trosky s panoramatem zasněžených Krkonoš. Tož toto stojí za to! Silnice oslintané a sevřené skálami. Jedu s Oťasem a drtíme procenta sklonu k parkovišti. Jsem slušně odvařený, představa 100večky domů proti větru se mi vůbec nelíbí. Naštěstí se schováme v balíku, jak jsme to před chvílí probírali s Oťasem. Kapr stahuje návleky a ukazuje svoje kamaše. Začínám se těšit do Libáně na větrníky. Před tím ovšem ještě jedna premie, snažím se jet vpředu, a hlavně za mašinou Turistou, který jede famózně. Ale stejně závěrečné točky před vesnicí už vypadávám ze své komfortní zóny a vůbec se mi nechce do červených čísel. A tak není divu, že mávám nejlepším zadkům, které mi bez nároku mizí. 10 km do Libáně a mám měkké zadní kolo. Posíláme skupinu na kafe a s Oťasem spravujeme. Jeho pumpa je dokonalá, díky! Po krásném asfaltu letíme k cukrárně, kde nervozita sílí. Camrda ještě slíbil doma rodinné radovánky. Letka z Jíza se formuje a že prý pojede solo. Tak to tedy ne! Jsme na výletě, vítr vane přímo od Prahy, která je 70 km daleko, to chce jet v grupě a pomoci si. S Oťasem do sebe futrujeme suplementy a rychle nasedáme do spěšného vlaku. Vlčák s Pepínem se loučí a míří na Dobrovice. Kozodírky a jejich okolí je hodno tohoto jména, protože stěží hledáme kousky hladkého asfaltu. Špici ovládl démon rychlosti a zadní řady zase démon vlajících draků. Móóc! Možná poslední dva magnety na trase, ale balík je fuč. S Kaprem, Oťasem, Martinem Vedralem a Lukem si pomáháme. Luke se odpojuje na chajdu. Je tu placka na Loučeň, kde jsem se tak těšil na opojení ve skupině. A teď moje dlouhotrvající špice... Hodně nadávek létá vzduchem, stále ale věřím za každou zatáčkou, že grupa počká. Kapr leze na špic a vítr duje. Konečně Krchleby a Broďáci čekají, pražská kavárna už odfrčela. Kapr se parádně rozohnil. Rozlučka a další větrná placka do Lysé. Točíme se s Kaprem, vzpomínám na Mamuta a náš výlet. Má to grády, až z toho Oťas dostává chuť na pivo. Kapr nabízí azyl v Sojovicích, klidně nás hodí prý domů, ale nedržíme prý musíme u něj dát svíčkovou se šesti. Svíci a odvoz s díky odmítáme, ale zrzavým ionťákem nepohrdneme, spláchnout ten navátý prach. Ten chutnal na letní terase! Díky brácho. Pak už jen zapojit Oťase za své zadní kolo a domlátit to na kruhák. Překvapivě to rychle uteklo, a dokonce mě to snad i bavilo! Bejci vše odpuštěno, ale příště prosím držme při sobě, jsou to výlety, společenské akce, žádné závody, zkuste mít třetí oko vzadu na helmě. A tady s dovolením vkládám dva postřehy od Kapra: Z Prodašic do Sojovic je to 40 km. Nadělili nám 13 minut, z toho jsme 4 minuty stály v Krchlebech, takže nám na 40 km ujeli o 9 minut, kdybychom jeli pohromadě, tak jsme do Sojovic přijeli o cca 4 minuty později. Jsou to detaily, nástup za každou křižovatkou, rozjezdy, kdy ten vzadu musí spurtovat, aby tam byl, když se čeká,

tak dáte čuchnout a znovu šrot, silní mají jet na té straně, kde fouká, nepřehledné vesnice a rozbitý asfalt jet pomaleji atd.

Luke – Výlet na Trosky

Český ráj je pro mě srdcovka a tak si Trosky nechci nechat ujít. Naštěstí organizátoři nic nepodcenili a připlatili za naprosto luxusní počasí a tak si první část na samotku proti větru docela užívám. Velikost balíku mě nejdřív trochu zarazí, ale v zadní části to už švitoří známými tóny. Hned mi hlásí, že jedou jak hovada, takže v pořádku, vše při starém a můžeme letět směr Sobotka. Táhlé klesání na Bousov je nádhera, výhled do kraje kde už pučí jaro, v dálce zasněžené vrcholky Krkonoš. Za chvíli jsme v Sobotce a jde se na první prémii. Mám to nastudované, protože jaro už velí první intenzity a tak můj cíl je to nahoru nevlákat. Nacpu se tedy dopředu a čekám co se bude dít. Tempo roste a já se utěšuju, že budu aspoň brzo nahoře. Když se první 4 zvednou, tak se zvedám taky, připadám si silný, hlava chce jet... No půl minutky visím za oči a pak se vzdám. No nic, aspoň doma můžu mrknout jaký watty se tak jezdí a zbytek kopce přemýšlím, jak dlouho asi může trvat se na takovou úroveň dostat. Pak se ale sklon opět sklápí a přichází další sjezd se skvostnými výhledy, tentokrát už s výhledem na dnešní cíl. V Troskovicích doleva kolem kostela, balík se trhá, před stoupáním se docvaknu, sundám návleky, rukavice a jde se na další kopec. Nahoru už ale závodím spíš se sebou, ale i tak mám ale radost, když dojedu někde v půlce. Beztak bude PR. Výhoda toho, když člověk teprve začíná. Na parkovišti pauza, pak popojet na foto a hurá zpět. Opět kolem Troskovického kostela. Všimli jste si jak je pěkný? Podle mě nejhezčí památka v Českém ráji, a to konkurence je veliká. Ale ty kamenné zdi a panorama v pozadí... Bohužel balík se trhá hned na křižovatce v Troskovicích a ještě víc ve stoupání přes Hrdoňovice. Jsem ve druhé skupince, za námi je další. Přemýšlím co s tím - rozumně sem měl počkat na další skupinku za námi, ale já jdu sjíždět tu první abych jim řekl, ať počkají. Vlastně se mi jelo fakt dobře a v Mladějově už sem fakt blízko, ale jak se kopec trochu zvedá, přestanu se přibližovat, spíš naopak. Až doma mi došlo, že tu začala další premie. V serpentínách kde jsme se měli fotit teda fotím a čekám na poslední. Ze Sobotky už směr Větrník, totiž cukrárna v Libáni. Ani nevím jak ale ocitnu se na čele. Snažím se v kopcích krotit tempo a kontroluji jestli se netrháme, zepředu to vypadá na strašně dlouhý vlak, že musíme být všichni, ale nakonec zjišťuji, že chybí Ořas a Kolíkáč. Jsme ale dva km před Libáni a tak už balík setrvačností dojíždí. Tohle mě fakt mrzí, defekt mě nenapadl, ale nechat takhle dva kluky vzadu jsme neměli. Takže díky tomu zbytečně dlouhá pauza, ale zase cukrárna perfektní. Pak už odjezd domů, bohužel trochu chaotický a na tankodromu před Kozodírky se balík úplně rozpadl. Snažím se aspoň trochu pomoci, ale zrovna je terén kdy to moc nejde. Pak už se musím odpojit a regeneračně jsem odfouknut tím správným směrem, kde se vaří regenerační nápoje. Výlet to byl parádní, díky organizátorům za trasu, premie, díky legendám za usměrňování pelotonu, díky všem za jejich příjemné i štiplavé špice. Díky za to, že s Vámi můžu jezdit. Pokaždé si to moc užívám.

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Kolíkáč – Zimní wobížděcí spánek

Podarí se mi nastartovat trochu motor do vyšších obrátek anebo stále spím v zimním wobížděcím spánku? Skvosty se svým převýšením více jak 2000 metrů už nejsou rovinatým švihem v Polabí a vždy jsme si tam s Kaprem ordinovali první jarní intenzity. Ale jak se do nich rok od roku nechce, to je u mě strašný ... Turista je záruka, že se flákat nebudeme. Už po výjezdu od posvátné kolodějské boudy ho musíme krotit. Míro, koukej na wattáž a drž furt 200. Před Strašínem jsme poblitý. Míro to nebylo 200! Ne kluci furt jsem jel 200, ale tady v tom hupíku, to chce přišlápnout, ať neztrácíme setrvačnost. A kolik ti tam svítilo? No něco přes 400 ... Tak tohle Ti oplatím, jen počkej, šrotuje mi v hlavě. Hned na Ondřejov Tě wobloží! Háknou tedy Kaňóna, ale asi po 100 metrech jsem totálně vyřízený, stehna pálí, plíce hoří, a Míra v klidu mizí. Hmm tak to nebude tak jednoduché se mnou. Rozjetá trojka mi mizí i ve sjezdu do Chocerad a ani Vodslivy mě nevyprovokují k vyššímu tempu. Jedeme na kecačku s Kaprem a s HonzouB a Turista se nudí. Camrdu na něj! Rozhlédnout se po kraji a zkousnout první tyčinku. V Divišově lišácky Kapr využívá rovinatou zkratku mezi domy a dělá si náskok. Už tady vlastně začal boj o premii u plakátovacího stromu nad Kácovem. Turista solo rychle maže náskok Kapra, já se trápím za HonzouB, který se co chvíli otáčí, jak starostlivá maminka, jestli tam ještě jsem. Sjezd k Blanici už ale chytám odlep. Kolíkáci, vzpamatuj se! Krásné stoupání na Zdebuzoves, HonzaB na dostřel, ale já nejsem schopen zrychlení. Točím si svoji wobížděcí intenzitu, a to na hošíky vůbec nestačí. Vyfrézovaný asfalt mi nálady nepřidává. HonzaB odjíždí Kaprovi, a tak si dávám za cíl dojet s bráchou. Gumuji se v oblacích prachu a horizont si užíváme bok po boku. Jo sezóno vítej, budeš pěkně bolet! Turista podle Stravy tady odsouval časy, které se tady zajíždí při závodech, parádní forma! Nezbytné foto a padáme do Kácova. Tak dnes to nebude u mě o natahování si úst do kopců, dnes to bude boj o dojetí. Polipsy, Krasoňovice a luxusní úsek do Zbraslavic. Tohle je potřeba jezdit pomalu a vnímat tu krásu vůkol. Ne se tady honit (pěkná berlička) Rabujeme smíšené zboží, peru do sebe sladké, ať uklidním rozjitřené nervy z toho, co nás ještě čeká. Pivnísko, Košice, Janovice schován v háku a jen tupě šlapat. Vyzobnout nový skvost Vavřinec a ztěžka vylámat Hryzely. Rozmlácený Krymllov, uctít památku mých Ksyrií a letíme po

hlavní domů. Turista stále na špici, ohromný rezervoár sil, jde z něj strach! Díky kluci, že jste jeli, trilogie za námi, snad si někdy v sezóně nohy vzpomenu a oplátí mi to trápení v kopcích.

HURÁ NA JEŠTĚD

Dreamer – Hurá na Ještěd v jarním opojení

Dalsi koralek do sbírky jarních klasik se blíží, výlet na Ještěd. V pátek jsem zavřený celý den na Marketing Festivalu, který je také super a den uteče jako voda a vlastně mi ani nevadí, že jsem si sluníčka moc neužil, protože vím, co mě čeká v sobotu. Spis po skončení v pátek lituju, že nejdu na večerní party, ale jednak jsem za celý den unavený a druhak jízda na Ještěd bude náročnější než Trosky před týdnem a taky se necítím úplně fit po celém náročném týdnu, takže tam prostě nejdu, ale lituju toho ještě když jdu večer spat. Možná za to může i nepovedený fotbal Anglie - Česko, který snad bylo lepší nesledovat. Nicméně usínám a vzhlízím k sobotnímu ránu. Ráno je tu a sraz v 6:45 na Hajích na tradičním kruhaku. Vzhledem k počasí jedeme po ose do Sojovic, takže předbežně to dnes bude kolem 270 km, což je prostě narez. Moc dobře se mi nejede, navíc je po ránu pěkná kosa, kolem 4 stupňů. Sice mám zimní bundu, ale teplo mi stejně není, což je umocněné tím vselijakým pocitem z jízdy. Hlasím klukům, že po 3h spanku na Trosky jsem se paradoxně cítil lépe, zatímco teď po normálním spanku se mi jede blbě. Ale tak to někdy bývá, sportovcově tělo je v tomhle nevyzpytatelné, každý to zná. Za Sojovicemi nabíráme zbytek balíku a razem je nás kolem 20ti. To už se nastěsí i otepluje, pusa mi rozmrzá a přestávám mluvit jako (e)mental a nálada jde pomalu nahoru. Kromě faktu, že se mi moc dobře poradit nejede, takže pro dnešek volím strategii, že se budu zasívat co to půjde a všechno nechám na premií na Ještěd, at mám jeden poradný dlouhý interval do kopce. Tempo plyne, mijíme Bezdez, přichází první brdky, připojuje se McHammer na horáku a přichází defekt Orlika, kterého jsem předtím konečně vyzpovídal co všechno vozi v tom jeho batůzku na zádech. Nechám si to nicméně pro sebe, ne všechno patří na internet, koho to zajímá, může se Orlik zeptat přistě sám. Zacinám popojíždět, ale ne z důvodu že bych chtěl dnes dát trikilo nebo tak něco, spis jen tak abych nevypadl úplně z tempa. Popojíždění se mi málem stane osudným, skupina mi odjíždí, asi ani neví že tam nejsem a tak 3 km musím jet srot a dojet si balík, což pěkně bolí, ale zdá se že mě to konečně trochu probudilo. Přichází pauza, focení a jsme pod premií na Ještěd. Kapr vydá pokyn, že kdo chce zavodit, odted může až nahoru. Horko už je slušné, ale jen rozepnu do pulky zimní bundy a sundám rukavice. Cespa za to lisácky vezme ještě v mírném brdku a na rovině, nojo pan časovka. Je důležité nenechat tenhle vlak ujet, to už by sám nikdo nesjel. Dari jsme a jsme tam s Kolikacem, McHammerem, HonzouB a Turistou. Kluci postupně odpadají, až zůstaneme s Cespou a Turistou. McHammer je přesně jen limitovaný horákem. Záhy hlásí Turista že si vystupuje. Cespa ještě pakrát nastoupí, ale asi je i rád, že nejede úplně sám, nahoru je to ještě hodně daleko. Napojíme se na hlavní a v točcích mi Česka poodjíždí. Chytám tam menší díru, ale říkám že uvidíme, jak to bude v prudkém useku od parkovisti nahoru k výsílaci. K tomu překvapení ale na parkovisti Cespa nepokračuje, volám na něj, co se děje že jedeme dál. Jedu tak dál sám, přesně jen je to jedna z prvních letosních sancí dát si poradný dlouhý poctivý interval do kopce. Silnice je mokrá a plná kamínků, do toho turisti, co jdou také nahoru. Za mnou už nikdo není, i tak se snažím jet naplno, at to stojí za to! Nahore to podkluzuje, klikáji mezi auty, lidmi, i jeden bezec tu je. Výhled je paradní. Jsem nahore a pár minut za mnou nikdo. Sjíždím opatrně dolů a konečně pak jede Turista a o bronz si to rozdají Kolikac / HonzaB. Za chvíli dorazí i zbytek, ale až nahore se dozvídám, že tak pulka balíku nahoru nejede a čeká na parkovisti. Asi rozumná volba, ale byl jsem připraven tam čekat klidně i 20 minut, abych napravil svůj hřích z Trosek, který mě porad mrzí, zvláště pote, co jsme vše detailně s Kaprem a Kolikacem během jízdy probrali. Tohle už vím, že nikdy přistě neudělám! Nicméně nahore stihneme rychle foto a mirime opatrně dolů. Na parkovisti jsem pěkně zaházený, kolo jako jetel, no ale co, proti Rytírovu je to deluxe a není ani zima. Až tady mi vlastně dochází, že jedeme trasu opačným směrem než tradičně. Skvělá volba od Kapra/Bobka, nebo kdo to přesně naplánoval. Jsme v Liberci, ve sjezdu se dnes naposledy hodí zimní bunda. Ne tak v další premií na Rasovku. Tam nejdřív nehodlám nic hrodit, ale ještě se zmacknou a nakonec tam dojíždím před Rybou. Padáme dolů krásným sjezdem do Dubu, nebo kam, kde je zasloužená pauza na benzince. Zjistuji, že mi někde vypadl sáček s energy tabletkou, opět připomenutí toho, že je na to dávat bacha, už se mi to stalo na Krusnotonu, dneska o nic nastěsí neslo. Dávám na doporučení Cespy deluxe kávu ryznou irským křemem, opravdu je tam cítit. Kolikac hlásí že to máme asi 45km do Sojovic a já se poprvé podívám, kolik mám vlastně najeto. Čekám tak 150, takže když vidím 209km, neverím. Noo tak nakonec trikilo asi bude blízko, uvidíme. Přichází nadherna pasáž v rovinatém terenu, jen s pár brdky, nicméně jak je horko, síly rychle ubývají navzdory kafi a cole v bidonu. Trochu tu trpím, no ale není se co divit, přesně jen už je v nohách kolem 8h, jasné sice s hodně pauzami, ale ty horské premie byly naplno, tak to musí nechat stopy i na mě. Konečně se blíží Sojovice a přichází defekt Ryby, no ani se nedivím, mně už z toho protislunce jde hlava taky kolem. Popojíždím a za chvíli se vsichni sejdeme u Kapra na oběd / večer. Nema to chybu, tradiční polevka, koblihý a jako bonus salamy s cibulí a okurkou od Vlčaku. Dávám polevku a dvě koblihý, je to vtipné pozorovat sám sebe a sledovat, jak tělo říká, že by těch koblihý klidně snedlo deset a nic moc by se nestalo. Ale je třeba se i v takovém prosím stavu držet na uzde. Vyprosim od Kapra hádru na očištění kola, teď když sedím znavený doma, jsem za to rád, teď už bych kolo určitě necítil. Beru ještě Birell do bidonu, trochu u stolu spackuju,

ze je třeba vyrazit. Nemyslim to ale nijak špatně, dneska mi jedno kdy dorazíme, je vnímám pomalu zapadající slunce a rad bych dojel ještě za světla. Čas totiž v takovém stavu letí aspon trikrát rychleji. Neda se tedy svítit a musíme se s Kaprem a jeho luxusní podporou rozloučit. Slunce zapadá kvapikovým tempem, nastěsí nám to všem po koblích jede jako po masle, jak prohlásí HonzaB. Turistovi s Rybou to ale jede ještě lépe než po masle a tak nám odjíždí. Je mi to jedno, úplně je chapu, máme toho všichni dost, ale teď o to víc chapu pocity Kolikace/Otase/Kapra z minuleho víkendu. Asi je ve finále opravdu lepší dojet společně, minimálně by v nastávajícím seru byla větší skupina viditelnější. Ale neda se nic dělat, dojíždíme do Prahy ve dvou skupinkách. Kolodeje za skoro tmy mají své kouzlo, sundávám brýle, na pár minut to pomůže a je ještě trochu vidět. Na Hajích mi chybí asi 2km, ještě zavazují, že to risknu po ose až domů, ale beru rozum do hrsti a nasedám na metro. Zbytek dotocím pod lampami v ulici a tak tam je nakonec krásná a neplanovaná tristovka. Hlavně je ale v hlavě další krásný a nezapomenutelný zážitek. V takovém počasí se údajně Jested nejlépe aspon deset let, o to větší emoci mnou cloumají, že jsem u toho dneska mohl být a sdílet tuhle zkušenost s ostatními!

Kolikáč – JJJ

Plánujeme přepravu autem do Sojo, ale nakonec předpověď vše mění a natěšeně vstávám na variantu JJJ – Jižák-Ještěd-Jižák. Na kruháku Dreamer, HonzaB, Ryba a maratónská ikona Tomáš Bartoš. Na T Turista, který si bere na povel přepravu do Podbrah. Ranní mlha nad Brandýsem, vyvolává vzpomínky na zamlženou Peruc, ale již je jaro a předpověď nelhá. Vyhříváme se na sluníčku při fotce celého zájezdu, jsou tu i velká překvapení v podobě Kubajze nebo Myšáka! Kapr vytyčil novou trasu, směrem tam jedeme přes Slivna, Katusice, Okna a Doksy. Trochu se rovnáme rychlostně, silnice samá díra, a tak v zadní části je to namáhavé jak fyzicky, tak i mentálně, vyhýbat se těm jámám, co nám tu zanechala paní zima. Za Doksy defektí Orlík, to už s námi jede i McHammer na MTB. Vítaná pauza, za chvíli to totiž přijde. Ještě před tím prolitneme bývalý vojenský prostor a před Osečnou znovu hromadné foto již s panoramatem Ještědu. Je neskutečně krásně a balík je natěšený na ikonické stoupání. Za Osečnou za to bere Čespa a jen tak tak stíhám zareagovat, abych aspoň chvíli letěl s nejlepšími. Bolí to jako sviňa, Čespa, Ryba, Turista roztáčí pro mě peklo. Ale McHammer, Dreamer a HonzaB jsou tu taky, tak se i díky nim stále docvakávám. V Křižanech si vystupuje Ryba, myslel jsem, že defekt, ale prý neměl vodu ... Znovu nástup, který je už ale pro mě konečná - vystupovat. Ještě v dále vidím, jak Čespa odjíždí s Dreamerem, a Turista setře se McHammerem. Já s HonzouB, který jede parádně, si stále děláme zálsusk na mtbáka Mc. Ale jak nás zmerčil, tak udržuje dostatečný náskok, abychom ho nedoskočili. Já mám plný nohy a plíce toho, abych hákoval Jendu, pocitově jedu, jak kdybych měl prázdné zadní kolo a jel na zimáku. Uff to je stav... Výpřež se blíží, proti nám sjíždí McHammer a Čespa. Turista hlásí, že Dreamer jel nahoru, že je to mokré a plné šterku. Odhodlaný HonzaB chce až nahoru, a tak s Turistou jedeme s ním. Míra hlásí, že to nenahazuje při rychlosti 12 km/h. a drží ji sklon nesklon. To já v těch nejprudších pasážích padám do jednociferných hodnot a ztěžka odpadám. U parkoviště Ještědka ještě chytám nějaký druhý dech a z posledních sil docvaknu HonzuB, který mě vytáhne až k vysilači. Brodíme se mraky šterku a lidí, je to tady dnes dobrý Václavák. Ale ty výhledy se nikdy neomrzí, i to plácnutí si dlaněmi na vrcholu. Ještěd dobyt! Dávám klukům vodu z plného bidonu, který jsem vyvezl nahoru, tak asi tím to bylo, že to vůbec nejelo. Balím se do vesty a pomalu sjíždíme dolů. Chvillemi potoky vody, jo, kolo bude zase zalé na vanu. Na Výpřeži setkání s ostatními a padáme do Hanychova a po vrstevnici pod Rašovku. Tam jedu přípravu pro Kapra, který nastupuje a provokuje ostatní. Taky ještě bojuji, za zády si vezu HonzuB, před námi Ryba, Dreamer a Turista. Kapr v krátkých a dlouhých chlupech ukazuje, že ty jeho nohy ještě nejsou na odpis. V lajně za Turistou zdoláváme vrcholové partie kolem 40km/h., když tu slyším a cítím, jak si HonzaB drhne svůj přední plášť o můj zadní. Ustál jsem to a s hrůzou se otáčím a vidím, jak HonzaB tancuje v příkrém svahu nad silnicí. No ty wado, jako když na dráze vylétne k hornímu okraji. Naštěstí to dopadlo bez újmy a padáme na pumpu do Dubu. Jsem rozjařený tak, že si dopřávám jednoho zrzouna s bagetou. To sladké už nemohu ani vidět. Zahrádka před pumpou pulsuje skvělou náladou a pestrobarevně rozkvetlá cyklistickými nadšenci. Teď už to bude jen z kopce pod pergolu. Ale houby s octem! Ještě pár nepěkných brdků a rozmydlených silnic nás čeká. Kapr nám přichystal průjezd kolem Drábských světniček a pak hlavně Holé Vrchy, kde už nejsem schopen reagovat. Už mi s kopci dejte pokoj, těším se na koblíhy. Závěry těchto výletů se nesou již v povznesené náladě, kterou nemůže překazit ani Ryba defekt, který trefil jámu přímo na komoru. Sojovická zahradní slavnost jede na plné obrátky a je oslavou toho našeho výletování. Zase se to povedlo, napříč výkonnostními kategoriemi, a počasí to jen umocnilo! Díky všem, že to stále držíme! Málem jsem zapomněl ještě na těch bezvýznamných 36 kilometrů, které čekalo jižní větev do Prahy. Turista s Rybou odjeli se svým démonem rychlosti a u nás v grupě zase kraloval démon Tomáš, který bez najetých kilometrů si úplně lebedil na 280 km při dlouhých špicích. Snášející se tma před 19h. nás vítala na večerním Jízu.

Luke – Ještě Ještěd

K letošnímu Ještědu přistupuji s respektem, bude první dvoukilo, navíc sem se vyblbnul na Troskách. I vzhledem k sestavě na webu předpokládám, že na špice vůbec nedojde a budu rád když uvisím. U Kapra ale skoro zácpa a spousta dvoukilchtivých cyklistů. Oficiální sraz v sousední vsi Podbrahy náš počet ještě zdvojnásobí, a tak se 18 vagonků vydává směr Hlavenec. Jede se krajem bez větších kopců, občas mírný magnet nebo brdek, ale skupina

stále hledá své tempo, a tak je často potřeba docela přišlápnout. Euforie z velké skupiny a krásného počasí je velká. A tak démon rychlosti v některých pracuje naplno. Nakonec se ale tempo uklidní, takže první fázi výletu je možné považovat jen za kvalitní rozjetí. Ve Skalsku je zavřená silnice, tak musíme objíždět kousek. Nejdřív kostky, pak rozbitý asfalt, pak to, co po rozbitém asfaltu zbylo. Naštěstí žádný defekt a za odměnu klidná pasáž údolím Strenického potoka. Toho využívám a cpu do sebe tyčinku a bych nic nepodcenil. Co jsem ale podcenil, je znalost trasy, a tak mám co dělat, abych se tou tyčinkou neudusil, když přichází další vrchařská prémie. Pak už kolem Bezdězu do Doks, kde některé opět posedne "démon rychlosti" (© Kolíkáč), naštěstí se technický průjezd městem podaří bez ztráty kytičky či vagonku a pokračuje se dál. Za Mimoní vjíždíme do bývalého VP Ralsko a užíváme si silnic bez aut. S Kolíkáčem a Kaprem máme čas probrat smrt generála Sochora a po cyklostezce se dostáváme až do Osečné. Kde se fotíme a začíná závod na Ještěd. Sundávám druhé ponožky a jedu už jen krátký – dlouhý. Kdybych měl i návleky na nohy, tak bych dnes šlo i krátký - krátký. Po rozjezdu zjišťuji, že sem v první skupině, která bude závodit. Víím, že sem nepatřím, ale když vidím menší brdek, hned jdu do čela a chci kluky aspoň rozzávodit. To se docela daří když za chvíli za to bere Čespa a zbytek se vydává ho stíhat. Já mám otestované svoje Watty ze čtvrtka a tak víím, co chci jet nahoru a pakuju se do druhé skupiny. Záměr nejet úplně naplno znamená, že visím na konci skupiny, kde tempo udává Kapr. Pak se kopec zvedá a každý si jede podle sebe. To se mi moc nelíbí, sám jezdím děsně pomalu. Tak chvíli ještě hákuju Kapra s Ořasem, kterému nové orange kolo přidalo minimálně 50 wattů, ale pak je nechávám odjet a do kopce kecáme s Myšákem, který jede pro mě super tempo, že nemusím na max, ale nenechá mě to ani svěsit nohy. Můj optimismus ze mě zase jednou dělá blbouna, když asi u třech serpentín hlásím, že už jsou poslední... a to jsem to jel už tolikrát. Sorry. Po pauze na Výpřeži nás čeká rychlý, ale suchý sjezd a další stoupání na Rašovku. Tady se nikomu moc jet nechce, a tak se ocitám na špic. Kopec ale za chvíli začne a taky mi to ani moc nevádí, zas pojedou svoje tempo. Tentokrát už se nedržím tak zpět a držím nezávodící skupinku. V té už ale není Kapr, který za to vzal hned odspodu a evidentně není tak moc na odpis jak psal po trilogii. Od udušení tyčinkou jsem nic nejedl, takže spekuluji, jestli čekat na pumpu nebo teď. Nakonec chci dojet na pumpu a dát si párek. Sjezd jedu opatrně, ale na konci v pohodě dojeďu do skupiny a když mám rychlost, řeknu si, že to dotáhnu do Dubu. Je to jak na závodě, kde nikdo nechce jet, takže mě ani nikdo nehákně. Na druhý pokus už je to lepší a svážím grupu až na pumpu. Polévka došla hned, párky později. S Čespou tak dáváme deluxe párek z mikrovlnky, ale byl lepší. Doplnujeme bidony, někteří i hladinku a jedeme dál. Trasa je opět nová, a tak v Podhoří odbočujeme do stoupání na Kobyly. Podle Stravy tady jedu už po patnácté, ale dneska mě přijde lehčí než jindy. Stejně to je i ve Svijanském Újezdě, kde si užíváme nový asfalt a pěkné silnice nás provází i dál přes Loukov, Březinu, Dneboh a Kněžnost. Holé Vrchy mají být poslední stoupání a já propadám euforii, že dneska to dojeďu se ctí. Nikomu už se moc nechce na špic, tak se snažím vrátit to, že sem se většinu dne vezl. Nejdřív s Kaprem, představuju si jak novinářům na konci povídám, "kdyby jste mi před čtvrt rokem řekli, že pojedou na 180-tém kilometru s Kaprem na špic, tak bych vám nevěřil". Asi už mi z toho hrabe, nebo že by démon rychlosti? V Jabkenicích nečekaný brdek, a ještě nečekanější nástup Kapra. Nikdo po něm nejde, což je mi líto zvedám se jako jediný další. Kolíkáč z balíku křičí "Nezapomeň, že nemáš nohy!" Nemám, ale na to se démon rychlosti neptá. Deseti metrovou díru ještě zvládnou dolepit, ale předjet ho už ne. Pak si ještě stříhnu špic s Rybou, kde si připadám jak ruční brzda, když mu furt ukazuju, že pianko. Z Lysé už jen většina počítá kilometry, asi nejhorší úsek cesty, a 2 km před cílem Ryba trefí díru a musí lepit. V Sojovicích nás čeká opravdu parádní občerstvení, co víc bychom si mohli přát. Velké díky Kaprovi a jeho ženě za pohostinnost. Taky díky všem za krásný výlet, v takovýhle grupě to bylo 200 km skoro zadarmo.

SOUSTŘEDĚNÍ NA JIŽNÍ MORAVĚ

Bobek – Znojmo 2019, obvyčejně, nic Ti to nedá

Na letošní klubové soustředění se extra nechystám. Přestože ho ze začátku plánuji a moc se těším na „výpadek z pracovní rutiny“, asi měsíc před termínem účast ruším jelikož mě nabídl Jirka s Pájou příjemný týdenní pobyt v Itálii, Lago di Garda, s lanem v rozkroku kdesi 0-90m nad zemí, ve spáře, na stěně jako sokol v hnízdě hlídající svoje mláďata. Nejsem žádný extra horolezec, ale výhledy mám rád, i výšky mě tak trochu přitahují a malá motivační změna nijak neuškodí. Co čert nechce, týden před odjezdem není dobrá předpověď i termín odjezdu je tak trochu plovoucí, tak se opět poslední den-ve středu-před odjezdem do Znojma tajně připojuji ke Kolíkáčovi. Je to o to více dobrodružnější, jelikož v úterý odmítám Kaprovu nabídku na odvoz věcí. Zkrátka jak malej kluk který neví co chce... Ve středu mám ale již jasno, cestou z práce kupuji bochníček chleba, aby bylo mezi co vložit Vysočinu. Nerad bych, aby si Vysočina obložila mě – za týden jsem sotva spojil 2x 80km což není mnoho a od poslední 200 už utekla spousta vody. Předpověď na čtvrtek není extra, ale lepší se čím dál více. Vysočina se však svou nadmořskou výškou umocněnou rozlohou, zkrátka nezapře! K trase se nevyjadřuji, přestože v průběhu února proběhli dva „extravagantní“ návrhy, jsem za Kolíkáčovu variantu velice rád. Do Ondřejova, stoupám v ševelu pracovního rána se 7min.zpožděním proti plánu. Cesta ubíhá suše a hladce, jen je trochu chladno ale to podmiňují velké vzdušné vlhkosti díky které se člověk moc neodpařuje a navíc 15min čekání na „Pražkou Tojku“ na návsí v Ondřejově, kde se není kam schovat v důsledku plánovanému přerušení dodávky elektřiny-zavřeným obchodem.

V duchu pýskuji a Dreamer si spokojeně začíná přezvykovat svoji tyčinku. O pár km už je lépe. Postupně asi opadáva rutinní stres běžného života, a HonzaB dokresluje atmosféru svými vtipnými vsuvkami-náhdera... až smutně se loučit tam ve Vlašimi! Přejezd Vysočiny by se dal popsat jednoduše – vlhký, studený obklad-nejedná se o déšť, pouze o průjezd oblaky. Čím rychleji jedete, tím těsněji se obkládáte. O tom svědčí i vlhká silnice, která jakoby zázrakem nenahazuje. Dreamerovi se snažíme splnit přání kafe z automatu. Vyhřáté obchodní centrum s širokou škálou obchodů plných laskomin v Pelhřimově mu nešmakuje, proto volíme předraženou benzínku s nefunkčním automatem, přesto vše, lmi vlídnou a příjemnou obsluhou! Dreamer ale nereaguje, chová se jako klasický projekták – čumí do mobilu a dělá že poslouchá. Díky vlhkému obkladu nemám srdce kluky provést nádherným náměstím s výkladem a spěcháme na nejbližší stoupání abychom se trochu zahřáli. A že jich tu kolem Křemešniku je... ale jak říká Dreamer, nic Vám to nedá! Silnice kolem Javořice osychá, snášíme se na náměstí do Telče kde usedáme k ještě „suššímu-poloslunnečnému“ a teplému občerstvení. O výkony tu nijak nejde a trocha energie při čekání na Znojemskou grupu jistě neuškodí, obzvlášť v následujícím mírně zvlněném 70km klesání z 500m.n.m. do 250... Trasa se mírně komplikuje cyklokrosovou vložkou, umocňuje klubové vztahy, podobně jako neplánovaná závěrečná závodní vložka v konečném úseku Znojemského Evropamaratonu, nebo večerní posezení ve společenské místnosti a televize s Lukovou projekcí s lahví Pistaciioví Pálavy, u plánování nadcházející, páteční vyjížďky. Při důrazu že 150 je příliš, 250 opravdu moc, se mi stále nedaří sladit týmový duch. Pohledy do „zvadlých“ tváří, rád bych řekl cyklistů, možná sportovců, mi stále nezapadá číslo 199km/2100m up. Snažím se utlumit vzpomínky na Vídeň 2017 a jistě stahuji offline mapu Dolních Rakous s horní, podalpskou příchutí. Celou atmosféru dokresluje noční plánování jak wobložit Míru. Co vše je potřeba udělat, aby odpadl – střídavé, pravidelné nástupy, atd, atd, až uteče dobrá půl hodinka.... Nespočet nápadů střídá jediný ranní nenadálý Mírův požadavek: Dejte mi prosím půl hodinky, neřadí mi to. Asi mám vybitou baterku... Jak jednoduché... ať už za to může kdo chce, nečekáme a valíme volným tempem, z kterého je jasné, že 200 po rovině bude na hraně světelných i výkonových možností. Po nějakém čase nás dojíždí Míra, krajina se vlní, hlavní slovo má navigace kterou k smrti nenávidím a neustálé otáčení na každé druhé křižovatce mě pomalu dohání k šílenství. Vytahuji mapu, studuji názvy Rakouských obcí, volím nejbližší cestu k cílovému Zwetlu po 2., 3. třídách. Kopce přibývají stejně jako únava či upadající tempo. Kluků je mi opravdu líto, navíc mě mrzí, že se grupa samovolně rozděluje. Udržet disciplínu není tedy jednoduché a člověk asi musí někdy zařvat, aby mu třeba Kapr neujel někam nekontrolovaně z kopce který předčí Vodslivy. Když to tu teď dávám do seznamu stále mi vychází 230km, 3600m up (včetně hlavní po které se asi nemělo jet, a která nebyla z poloviny projeta) a stále nemohu dospět k cifrám 199+2100... Nikomu nic nemám za zlé, spíš mě mrzí že to nevyšlo podle plánu-dosáhnout cílové město, čemuž jsem jistě dost pomohl. Bohužel mám blbou zkušenost s určováním trasy způsobem: nevím tady někde... a tak se řídím vlastním pocitem a názory/schopnostmi druhých. Pro jistotu otáčíme asi 30km před cílovým městem. Každopádně krajina super, stálo to za to! Trasování není lehké jak jsme se shodli s Mírou. Musíš to vymyslet, obhájit, ukočirovat, snést kritiku, nikdo Tě za to neodmění-takový malý diktátor. Míro musí to zkrátka bavit, že ano? :o) Velký dík patří Lukovi, nebýt jeho tyčinky, lehnu si u Znojma do škarpy a ležím tam snad ještě teď!!! Lehké to nebylo, každopádně mi to hodně dalo! O čemž svědčil kvalitní hluboký spánek podmíněný příjemnou degustací – jak kdo chce – bylo to hezké posezení bez mobilů včetně Dreamera! Natrasovat sobotní pro naši „Švédskou trojku“ vyjetí není obtížné. 120 po rovině s kavárnou. Nemá s tím problém ani zbytek skupiny, ani se známým mnohokrát navštíveným Mikulovem. Jelikož se Míra vzdává trasování, pokouším se najít přílehlé cesty kde jsme nejeli. Možná Yetti, kterého odhaluji hned v úvodu z neznalosti všech hraničních přechodů. Vlníme se jižně pod městečkem Laa ke Staatzu, ke kýženému Mikulovu. „Sightseeing“ dávno přestal zabírat, usedáme do téměř liduprázdné jídelny, v které to aspoň odsýpá. Zpáteční Rakouská cyklotrasa opět zpestřuje den, ještě více svým šotolinovým úsekem, v kterém si Kapr hlasitě lebedí, za což schytává odměnu formou defektu. Zmrzlina v Laa podtrhuje krásný slunný den a zlehčuje zbylých 30km k domovu, podobně jako průjezd mezi vinnými sklípky v Rakouském Untermarkersdorfu (ani ten název nemusím hledat v mapě, a jsem si jist, že ho píšu správně jak hluboko ve mně zůstal...), který se v grupě zdá opět neznámým... Vesnici před domovem trochu špatně uhybáme na hlavní pod Znojmem, kde je aspoň odměnou Yettiho výkon 760W po dobu 30sec, o kterém se dozvídám z Mírova dovolím si říci až spokojeného, překvapeného výrazu! Tak na mě tam u stolu působil. Loučení, loučení, je těžká věc. A jelikož na jihu se loučí hezké počasí o čemž mě informuje Jirka s Pájou, loučím se i já s Kaprem a zůstávám, abych si ještě trochu užil tento krásný bezstarostný svět a ve „Švédské trojce“ dokroužil tento čtyřdenní maraton VŠ, u kterého jsem tak trochu stál za zrodem (v prvopočátku). Na blbosti jsem zřejmě expert! Příště raději navrhu auto, abychom nebyli tak urvaní a Mírovi splnili jeho matrasérské sny!!! Do batůžku bačkůrky, trenýrky, dvě houstičky a zbytek tyček. Uteklo to a už tu máme krásné vlahé jarní ráno. Jako bych tu šlapal s Camrdou remtajícím – to je zimaaa... Jede se kupodivu nádherně, volně. Cítím, Dreamer s Kolikáčem moc střídat nebudou, navíc Dreamer táhne na zádech lodní kufr který dokonale obepisuje jeho charakteristické vykreslené kosterní ústrojí, na kterém jsem se marně každé ráno snažil najít kousek sádla nebo svalu! Dokonalý provázaný švihák! Projíždíme Vysočinou připomínající Dolnorakouské silničky, užíváme si svačinku v Havlbrodě a lehkým trochu smutným humorem posledního dne se snažíme nepropadnout značně únavě 760km... Zůstává otázkou, jestli to něco dává nebo ne. Večer po návratu a ještě včera jsem si připadal celkem „znulovanej“. O Rakouských silnicích by se dalo hodně polemizovat, kdo ví, co vše za tou kvalitou stojí; z vyprávění o vinařských problémech mi vychází, že jednoduché

to víc než mi nemají. Navíc tam pro VŠ není dost benzinek, obchůdků Vietnamské komunity- která u nás může působit jako „KPZ“, atd. atd. Děkuji celé té společnosti, cítil jsem se v ní skvěle a jsem velkým dlužníkem!

Dreamer – Soustředění na Jizni Morave 2019

Konečně mi to letos vyslo a vydal jsem se na teamové soustředění na Jizni Morave, které náš klub porada už více než 10 let. Letos se konečně všechno seslo a protože přišla lakavá nabídka jet do Dyje u Znojma na kole, bylo rozhodnuto. Ve čtvrtek ráno tak přichází první etapa, kdy se s Kolikacem a Bobkem za doprovodu HonzyB vydáváme ráno směrem nekam na jih, nekam daleko, kde snad k večeru bude ono kyzene Znojmo. Kraj pro ne nepoznaný, o to více jsem se na následující čtyři dny těšil. Ráno začínáme pěkně svízne, zatím je sucho, vítr příznivý, teplota akorát. Hned za Prahou mám pocit že jsem už někde na Jizni Morave, takové nadšení mě provází od začátku. Z něj mě nevyvede ani sotolinový úsek kousek za Prahou, kdy to riskneme po opravující se cestě. Vše je za námi, přichází Bilkovice a první vtipky padají. Ve Vlasimě se loučí HonzaB a jakoby s ním odeslo i příznivé počasí. Začíná mrholit, silnice nahazují. V Pelhřimově dáváme první pumpu a kafe, jsme promocení a máme toho dost. Automat na kafe je navíc rozbitý, ale nastěsí nám skvělou obsluhu u dělá kafe do hrníčku, které je ve finále levnější a lepší než by bylo z automatu. Já zároveň nabíjím můj mobil a vypínám Strava appku, protože zere baterku víc než je zdravo. Za Pelhřimovem, který jsem si moc co se týče kochání neuzil, nastěsí přestane brzy pršet a silnice osychají. Stoupání na nejvyšší bod Vysociny, kde leží i zbytek sněhu. Díky desti a mlhavi jsem si ale jinak Vysocinu tak neuzil, co je ale třeba zmínit je stav silnic, který byl opravdu luxusní v porovnání se Středočeským krajem. Následuje město Telč, krásné město s historickým náměstím a setkání se zbytkem týmu. Polevka v restauraci a euforická cesta zpět do Znojma. První den a 222km za 8h je tak za námi. Ubytování nemá chybu, luxusné pokoje, kuchyně, společenská místnost jen pro nás, praskající dřevo v krbu. Na pokoji jsem s legendami Kaprem, Kolikacem a Bobkem. U večere probíráme dojmy s ostatními a planujeme co se pojede v pátek. V pátek jedeme údajně 198 km max, které naplánoval Turista, ale které mají mít dle ostatních až 230-240km. To je trochu rozdíl, je vidět že Turista pojal soustředění prestižně, což proti gustu nic, ale my ostatní jsme buď popravení, nebo nemáme takovou výkonnost. Turistovi se ráno "nastěsí" vybije baterka a tak nás musí dojíždět. To se mu povede po 2.5h, kdy jsme dávno v Rakousku a míříme směrem Sumava podél hranice. V pátek je už příjemné, sucho, slunce sice dopoledne za mraky, ale odpoledne je teplo a více slunce. Skupina se trhá, Vlací se ztrácí, Turista by raději jel do Zwettlu, ale nikdo se s ním nepřida. Já bych i rad, ale po čtvrtku toho mám dnes dost. Dáváme McDonald, kde mě kafe nakopne a stejně tak zbytek skupiny. Turista se odpojuje, my se sladíme a jedeme směrem na Hardegg. Jak jsem byl první polovinu svihu unavený, druhá stojí za to. Slunce svítí, člověk přestane počítat kilometry a sledovat čas, vsichni jsme jako jeden velký organismus spolupracující a usilující o stejný cíl. Focení u Hardeggu a míříme rychle domů, únava roste. Druhý den opět dvě ste km, no ještě že na sobotu je naplánováno vyjetí. Rakousko se svými vinnými sklípky se mi moc líbilo, i když tahle část leží v podobné rovnoběžce jako Sumava, je ta krajina úplně jiná. Večer následuje objednaná degustace vín s grilováním, pro mě další nový zážitek a velká zábava, tohle proset mělo atmosféru! Spat se jde po půlnoci, zato s pocitem dne prozítého na maximum. Třetí den a výlet do Mikulova na kafe a zákusek. V domnění že tam budeme rychle, si jdu ráno na 5km zaběhat, koupím chleba ke snídani a na svih si neberu moc jídla, ani snídani nedávám extra velkou. Podobnou chybu dělá i Luke, nováček v našem týmu, který jede paradně po celé soustředění a ještě nám po dojetí streamuje cyklistické přenosy, díky čemuž jsme v pátek večer mohli sledovat vítězný spurt Z. Stybára na E3 klasice. Do Mikulova se mi jede opravdu špatně a to přitom jedeme "pomalu" a po rovině. Krajina krásná, po jedné straně kvetoucí merunka, po druhé vinné sady. Focení u dalšího hradu na sopečném kopci a pak konečně přichází Mikulov, kde se musím opravdu vydatně najíst, abych byl schopen pokračovat. Na cestě zpět jedeme nejdrive asfaltkou mezi poli, do té doby než se cesta změní v sotolinový úsek. To by bylo příjemné zpestření, kdyby to celé nemělo více než 5 km. Defekt Kapra tak není překvapením. Nastěsí je to jediná kanka a nikdo další už defekt nemá. Po najetí na asfaltku a zmrzlina v lázních Láa se dostaneme na spící s Lukem a jedeme ji aspoň 20km, tak narámne nám to sedlo. Velký zážitek, stejně jako celý den. Vůbec se to neda, ale tři dny plně cyklistiky utekly jako voda a najednou většina lidí začíná odjíždět, protože buď jsou ve Znojme od středy, nebo mají v neděli už jiné povinnosti. Takže dokoukáme další etapu cyklistiky a už se loučíme s Vlací, Turistou, Kaprem, Otasem, Lukem. Prostě jak se říká čas nezastaví. Nastěsí zastava Yeti a z lázní dorazí Nick s Baluem. Nedělní ráno a čeká nás cesta zpět, tedy čtvrtý den a velké finále. Už se zase těším, ale je jasné, že síla bude poslední den málo. Vyrazíme před osmou, je už letní čas. Bobek, který nakonec jede s námi, tvrdí od rána muziku, zato Kolikac má až do Trebice menší krizi, ale nic, co by tohle zkuseného maratonce mohlo rozhodit. Bobek nás za odměnu provede historickým centrem města. Navíc dnes to není o výkonech, ale o tom užít si krajinu dokud to jde a pak se nějak v použitelném stavu dopravit zpět do Prahy, vzdát budeme mít kolem 800km za 4 dny! Zastávka na kafe a jídlo v Havlickově Brodě nás dle očekávání nakopne a těžký úsek kolem Sazavy a nad ní až do Janovic zvládneme se ctí, ale bolí to a síly ubývají. Přesto navštívíme i geologický střed Česka v Čihosti, ale to je opravdu poslední krajina a kulturní vsůvka, kterou si z posledního dne pamatují. Závěrečná pumpa v Janovicích, už nevím co si dát, takže volím nanuk, kakao z automatu, které bohatě zasypu skorici, která podporuje hubnutí. Už prostě máme vsichni dost. Bobek se odpojuje a my s Kolikacem to ani nevím jak dotocíme přes Ricany zpět do Prahy. Na spící jsem dnes moc neukazal, ale i tak vidím na konci dvojmo a není to Znojmo. Konečně jsem doma. Tech zážitku

bylo za čtyři dny tolik, že bych toho mohl napsat nekolikrát vic. To ale není ucelem tohoto reportu, jeho ucelem je potvrzení toho, že když si člověk dobře nastaví hlavu a očekávání od akce, na kterou se přihlásí, může to skončit jedine tak, že vás to naplní a snad i vaše přítomnost bude pro ostatní přínosná. Jak rád bych vrátil čas na čtvrteční ráno a zase vyjel na cestu do Znojma a celé to prožil znovu. Víím, že čas vrátit nepůjde, ale ty zážitky mi v hlavě zůstanou, stejně jako ostatním a jak jsem už zmiňoval, vůbec to nebylo o najetých km, nebo odseděných hodinách na kole, ale o takovém tom souznění s ostatními, když člověk na pár dní vypadne ze svých obvyklých stereotypů a krásně si tak vyčistí svoji mysl. A tento účel letošního soustředění na Jižní Moravě splnilo mirou vrchovatou!

Kolikáč – Očista mozku

Je pondělí, je 1.4.2019, je apríl a já sedím u compu, šáhám si marně mezi nohy pro bidon, sháním větrák, který by mě ofukoval, jelikož ten stojatý vzduch kolem mě, je nějaký divný. Jsem vyndanej a osamocenej, jak špunt od vína. Chtěl bych být zase součástí té oranžové party a napevno být zašpuntován v balíku! Letět po hladkých rakouských asfaltách mezi ohleduplnými řidiči, co si vážící toho, že před nimi jede někdo na kole. Chtěl bych jet druhou řadu vláčku, který táhne Turista s Baluem. Chtěl bych zase slavit s Bobkem a Dreamerem nejlepší kilometrový měsíc za svůj život a děkovat jim, jak se mě o starají. Ťukat si s bráchou, spát s ním na manželské posteli a mít v hlavě pubertu. Řvát u televize, jak na fotbale, při vítězství Štybyho. Slyšet Lukeho a jeho bory, jak šumí po lučinách. Dávat s Nickem nekonečný rakouský kopec. Obdivovat Otáse, jak tam stříhá jednu 150 za druhou. Zažít Yettiho kadenci nad 120, jak letí s balíkem a ani brvou nehne. Poslechnout si od Romana zase nějaký dobrý vtíp o šampaňském. Unášet se na klidné síle skupiny v podobě bratru Vlčáků, kteří ten Zwettl prostě musí dát... ale nejde to, nezbyvá než se těšit zase na příští rok! Je středa, 27.3.2019, nos s rýmečkou, v těle řadí vir jménem starták. Dreamer a Bobek potvrzují cestu do Znojma, HonzaB nás chce doprovodit. Ze Znojma se řídí po sociálních kanálech první fotky rozkvetlých mandloní. Ale mě se nějak nechce. Myšlenky jen na otlacený zadek a bolest celého těla, co ty 4 dny zase určitě přinesou. Nějak tu hlavu nemůžu přepnout na pozitivní zážitky a vzpomínky. Ale už dávno víím, že tradice se mají držet, a že po překonání potíží, přijdou určitě zase skvělé stavy. "Čtvrtek"

Ráno jsem svěží a natěšený. 6:15 je tu Luke a bere mi věci. Toho kluka nám seslalo samo nebe, zapadl mezi nás neskutečně. 6:30 kruhák, Dreamer, HonzaB a valíme na Ondřejov nejkratší cestou. Teplota kolem 7 stupňů, ale pocitově kolem nuly. Silnice pokropené, ale nenahazují. Před Říčany nás brzdí cyklokrosová vložka a ranní provoz. Už abychom byli někde u Divišova... V Ondřejově se sekerou 15 minut, omluva netrpělivému Bobkovi. Rozjíždíme své první desítky kilometrů letošního soustředění. Vodslivy přihazují desítky metrů do kolony převýšení. Bílkovice a kamion s dřevem, který nás nesmyslně předjíždí uprostřed vesnice, v levotočivé zatáčce do kopce, až mu to chcípne. Tady to tedy žije, jak na Jižní spojení! Vlašim se blíží, 60 km v nohách jako nic. HonzaB se loučí a my si slibujeme Pelhřimov a teplé kávé. Vysočina ukazuje svoji pravou tvář, stále nahoru a dolů. Bobek leze na špic a střídát nechce, horizonty jede v závodnickém stylu, já s Dreamerem v maratónském. Na radaru nic zeleného, a přitom jsme promočeni, slabě a vytrvale mží. Stále utírám brýle, jak když v myčce zapnuli úvodní sprchování. Naštěstí jedeme po hlavní silnici, která má skvělý povrch, je překvapivě bez provozu, a navíc nám fouká do zad. To nabíjí. A pak představa Telče a oranžové bandy. Hřeben Javořice se blíží, nejvyšší bod soustředění, představujeme si, že už pak jen budeme sjíždět do slunečných lázní Jižní Moravy. A je to tak! Podloubí v Telči nás vítá vykukujícím sluncem. Česnečka, grog a hadry na topení. Znojmská grupa je tu za chvíli. Velké přivítání, restaurace naplněná hlasitým smíchem, pubescenti utekli ze svých domovů, to jsou emoce! 9 oranžových duší letí s větrem v zádech na jih. Kapr si užívá Strade Bianche za Moravskými Budějovicemi. V Boskovské muzeum kol a traktorový bajk, fotíme se. Puberta v hlavě dostupuje vrcholu při příjezdu na ubytování a setkání se zbytkem letošní party, Svijany s Otásem a s Bobajzem chutnají jako nikdy. Na pokoji se svými kumpány z dnešní cesty a s bráchou na letišti. Plánujeme páteční Zwettl.

"Pátek"

Roztáčíme unavené nohy pozvolným tempem, Turista nabíjí baterii u penzionu, a bude nás sjíždět. Bobek velí co 15 minut močení. Rakouský asfalt je bezchybný a řidiči ohleduplní, jaký to rozdíl oproti nám. Jedeme se pohoupat do kopců kolem řeky Kamp. Je tu krásně, ale není to rovinaté Polabí, abychom si stříhli dvoukilo ve skupině. Turista si nás dolétl s další komplikací. Má prý průměr 33,3km/h a chce ho dnes udržet... Míro, Míro! Jsme na 80 kilometru a čas běží jako splašený, takže padá rozhodnutí to otočit a Zwettl vynechat. Proti tomu jsou však Vlčáci, kteří nám zmizeli, a to foto cedule prostě chtěli mít. My si kvůli protažení dáváme Hell of Kienberg s místy až přes 20 % sklonu. Pak let po hlavní do Hornu na mcdonaldí kávu. To nakopává a do hlav zasévá semínko značky Hardegg. Bobajz trasuje, skupina drží famózně při sobě, obdiv především Otásovi. Tak ono nakonec u některých těch 200 zase padne. Po 8 hodinách parádní cyklistiky dojíždíme do Znojma, aby nás přivítala krutá realita v podobě děrovaných silnic a bezohledných řidičů. Zrzouni chutnají snad ještě lépe jak včera a k tomu fotbalový kotel u Štybyho vítězství. Tenhle skvělý den ale nekončí, ještě tu máme vzorečky lahodného moku a pořádné maso. Odvázali nám řetězy, Kapr nepotřebuje skleničky, před půlnocí se z nás stávají šampioni.

"Sobota"

Vytočíme nohy na kávičku a zákusek. Bobek trasuje tu asfaltovou nádheru made in austria. Cílem je Staatz, jedeme v plné sestavě a všichni si užíváme jízdu ve skupině. Je to pravá očista mozku, jelikož člověk myslí jen na kolo a

na jídlo. Tělo vyžaduje přísun paliva, které doplňujeme v Mikulově v tradičním bufetu, kde jsem seděl s Kocourem a s Matuličem před pár lety. Zahrádka je naše a já si dávám podle doporučení všech trenérů řízek s bramborovým salátem. Ten do mě tedy nádherně zapadl! Pak ještě vyrabovat nákupní stodolu, zmrzlina je největším hitem v tom létě, co panuje vůkol. Po cyklostezkách zase do Rakous, pěkný asfalt si opepříme prašným úsekem, jo to by bylo něco pro Benyho klasiky. V Laa někdo zase další porce zmrzliny a pak dlouhotrvající špice Dreamer + Luke. Nálada graduje a výjezd mezi sklípky a vinicemi z Untermarktsdorfu je úchvatný. Pak však malá navigační chyba a najíždíme na hlavní do Znojma, kde se stáváme lovnou zvěří pro auta. Yeti předvádí svoji kadenci a v háku za Turistou letí magnety více jak na 500 W, to je mazec! Většina balí fidlátka a se slzou v oku se nimi loučíme. Pozitivní zprávou je, že Bobek nakonec pojede v neděli s námi na Prahu...

"Neděle"

V noci proběhla změna času, ale budíky nás vzbudily podle plánu. Předávám svoje věci Nickovi na odvoz do Prahy, díky! Bobek mi vaří míchaná vejce s rýží. Jeho to nakoplo, mě to sejmulo. Nemůžu se vůbec rozjet a kluky brzdím. Ono je to do Prahy snad stále do kopce a proti větru. Bobek jede famózní špic, v Třebíči moje krize dostupuje vrcholu, nohy mám jak ze slámy. Do Kamenice očistec, kluci aspoň mohou vnímat tu krásu Vysočiny. Já proklínám každé zvednutí sklonu a tupě čumím na představec. Bobek nám ještě dráždí nervové ústrojí, že zůstane u babičky, tak se s ním dojemně loučíme, aby si nás po pár kilometrech zase docvakl. Konečně padáme do HavlBrodu a slibujeme si velkou žranici. Nejdříve vyběhlíme stodolu a pak na pumpě to korunujeme XXXL kafem. A znovu do kopců a znovu protivítr. Ale nějak jsme se vzpamatoval a ke středu ČR už se mi jede lépe. Ta krajina je tady fakt kouzelná, Bobek to skvěle natrasoval. Do hlavy mi stoupá má letošní březnová porce kilometrů, která překročila únosnou mez. V Janovicích bych nejraději hostil celou pumpu. Dreamer objevuje skořici a její blahodárné účinky na hubnutí. Sypeme si to do kafe jak feťáci. Jsme vysmátí jak leča, po málem 750 kilometrech za 4 dny chceme ještě zhubnout! Bláto vynecháváme, nejkratší cestou do Kostelce. Loučíme se s Bobkem, který všechny 4 dny wobjezdil ve velkém stylu. Stále na špici, a ještě traseval s mobilem v ruce, poklona pane Wobecký! S Dreamerem, který byl velkým oživením soustředění, nás v rauši vítá matička Praha, budíky se u mě zastavily na našlapaných 783 km s převýšením 8927 m při průměrné teplotě 14 stupňů. Jak jsem měl z toho hrůzu, tak se to zase povedlo, ty cesty odněkud někam, to je prostě omamná droga. A oranžoví kumpáni do toho vnesou vždy nezapomenutelné vzpomínky, díky všem!

Luke – Cyklopohádka

Bylo, nebylo, za sedmero výtluky a sedmero horskými přemiemi čtvrté kategorie, cyklistické pohádkové království kdesi u Znojma v sousedství země Rakouské s lidem přátelským a cestami hladkými a liduprostými. Hned po příjezdu mě vítá Kolíkáč o dobrých 5 let mladší, než když jsem od něj ráno přebíral tašky s polní kuchyní. Kouzelná cesta evidentně udělala své. Postupně se schází celá parta k večeři a na všech je vidět, jak zdejší pobyt ozdravuje. Na zítra se plánuje max 200 km trasa a já se těším na svůj díl té omlazovací kůry. Páteční výlet začíná Turistovou vybitou baterkou, takže si hlavní trasér musí počkat a pak zahřát nohy víc než padesáti kilometrovou časovkou. My občas bloudíme, občas čekáme a často čůráme, a tak nás brzy dojede. Projíždíme krásně zvlněnou udržovanou krajinou, pastviny střídá les a vůni kvetoucích pampelišek střídá vůně dřeva. Využíváme delší a prudší zkratku kolem kostela, kde je nám odměnou dojezd ke kostelu za odbíjení zvonů. V Gars am Kamp se fotíme s místní zříceninou a šťastně se shledáváme s Turistou. Následují další dva kopce 4 kategorie (nakonec jich opravdu bude sedmero) a ve skupině sílí přesvědčení, že původní cíl je daleko za hranou 200 km výletu a že by se to nemuselo stihnout do večere. Při jedné delší debatě se ztrácí Vlčáci a paradoxně jako jediní dnes dobijí cílové město. Nakonec trasu zkracujeme přes krásné stoupání lesní cestičkou s poetickým názvem Hell of Kienberg se míříme zpět směr Dyje. Každé další stoupání se zakusuje do nohou, ale prázdné Rakouské silnice jsou nám odměnou při každém sjezdu. Poslední foto pod hradem Hardegg a poslední delší kopec. Pak už se jen klesá a skupina harmonicky dojíždí do cíle. Krásných 7 a půl hodiny v sedle. Večer následuje hromadné sledování záznamu E3 Harelbeke, kde se naše cyklistické bláznovství posouvá na další level. V cílové rovině všichni řvou a fandí jak na fotbale a Štyby nám ještě vylepšuje už tak parádní náladu, a to degustace vín a žebra k večeři mají teprve přijít. To vše skvěle zapadlo do sebe, a tak není divu, že celodenní intenzivní omlazování většinu z nás vrátilo věkem někam těsně přes 20 a možná i míň. Sobotní regenerační vyjížďka slibuje cestu za zmrzlinou. Počasí je ještě krásnější než v sobotu, takže měním dres a беру krátký-krátký, jen do začátku návleky na ruce. Rozjezd je trochu náročnější, ale nakonec se nohy nechají přemluvit a už zas šlapu. Mezi vinohrady míříme opět do Rakous a tudy směr východ. Jen mírné vlnky občas naruší regenerační tempo vyjížďky. Po 60 km jsme ve Staatzu a všichni jedí. Já si jídlo zapomněl a myslel si, že to nevádí, touhle dobou jsem myslel, že už budeme na zmrzlině. Mikulov daleko, tak pro jistotu vyloudím půl tyčinky na Kolíkáčovi. Díky! Do Mikulova se rozjíždí krátký závod na hranici, kde se mi daří držet s nejlepšími. V Mikulově mraky lidí, chvíli trvá, než najdeme místo, kde se usadit. Gulášová polévka mě bodla a štrůdl taky fajn. Do řízku se salátem jsem ještě nedorostl. Cestou zpět plánujeme zmrzlinu v Laa, ale pro jistotu si dáme i v Bille, kde jsme zastavili nabrat zásoby. Cestu do Laa nám okoření šotolinový úsek přes Mitterhof. Skoro 5km jedeme v prachu, pravá jarní klasika. Jediný defekt potká Kapra, ale ten rychle a rutinérsky mění duši. Pak už je tu Laa, kde před cukrárnou na náměstí stojí taková fronta, že nelze odolat. Pořádná porce italské zmrzliny způsobí, že když se s Dreamerem, vlastně náhodně, ocitneme na špici hned za městem, vůbec nám to nevádí.

Letíme kolem 35, balík za námi vesele švitoří, slunce svítí, kdo měl co sundat, tak už jede krátký-krátký. Prostě cyklistická paráda, která trvá snad dvacet kilometrů, než se silnice opět zvedne a mezi vinohrady se vracíme zpět přes Znojmo do Dyje. V podstatě ještě na Ještědu jsem neuvažoval, že bych jel, ale jsem strašně rád za ty dva dny. Odvezl jsem si pořádně bolavý nohy, spoustu krásných zážitků a bláznivou touhu dát si to příště z Prahy na kole. A taky 6 lahví vína . Byla to pecka, díky všem.

LOPATÁRNA

Dreamer – Ledova Lopatarna

Nevstoupis dvakrát do stejne reky, reklo by se. To ovsem neplati v pripade cyklistickeho arealu Lopatarna, kam jsem po stredecni Giant Lize zamiril podruhe behem par dnu, protoze v sobotu zde zacinal letosni rocnik SUAC, respektive nove pojmenovane Zapadoceske amaterske ligy. Vzhledem k pocasi, ktere je po ranu skoro mrazive, ale nastesti suche, mi takovy zavod na uvod sezony zcela vyhovuje. Obdobi najizdeni kil a dvoukil skoncil a je treba prepnout na jinou uroven. Do Plzne dorazim sam, nikoho z kluku jsem nenalakal. Je to skoda, protoze jak mi rikal Kamil A. mohli bychom snadno dat dohromady triclenny team, takhle v SUAC jezdim jen ja a Hawran, ktery ani dnes nechybel. V Plzni jsem v 10h, zbyva hodina do startu. Prezentace, tradicni super zajisteni, kdy se ve stanu zahrivam tvarohovymi kolacky a kavou, ktery jiny zavod u nas tohle ma? Mel jsem v planu rozjet se aspon hodinu, ale ve finale je z toho presne pulhodina, ono se nikomu do sedla v te zime nechce. Mame cipy, to je snad poprve co na Lopate budou. Bodovane bude kazde kolo krome prvnio, kol se jede padesat a budu je prvni 15 v kategorii, tedy skoro kazdy, protoze na startu je kolem 60 lidi. Startujeme vsichni pohromade, sundam zimni bundu, jinak jedu s vestou a navleky nahore i dole. Zahlasujeme, jestli nam nevadi jeden jezdec s diskem (mozna si to spletl s casovku v Basti) a zavod muze odstartovat. Podle ocekavani je to hned od startu trochu nervozni, mix vseh kategorii, uvod sezony, boj o body v kazdem kole. Proto se v zacatku nikam netlacim, popravde na spurtu ani nemam, jak je jiz tradici, tohle neni muj profil. Horsi je, ze muj plan chodit do uniku take dostava trhliny. Sice se vzdy po spurtu zpomali (i díky zvyšenému prahu na cilove care, ktery musime kazde kolo skakat kvuli cipovému měření), ale tím jak se lidi prevalují ze strany na stranu a občas jezdi nekoordinovane, je obtizne se protlacit ze zadnich pozic dopredu, aniz bych byl nucen riskovat. Dari se mi to az nekdy po prvni 20 minutach, kdy se mi povede vyhrat pred balikem jeden spurt, hura! Pak se mi to povede jeste asi dvakrat, ale velmi rychle jsem vzdy dojet, dneska to prede balikem vubec neni lehke a vlastne je skoro nemozne odjet. To se pote podari male skupince jezdcu, kde jsou lidi z Axonu, Weberu. Zaroven se ale trochu smotaji a pak slysim od J. Voracka, ze nekdo z hlavniho baliku trefil lampu vedle trati, jo dneska je treba mit i stesti. Pri stredecni Giant Lize jsme meli prumer 45, dnes 40 a pritom se ve stredu jelo klidneji. Jednou se mi povede odjet dve kola v uniku s K. Ackermannem, ale opet jsme dojeti. Ja bych do uniku chodil i casteji, protoze jsem se dostal do modu kdy vim ze utocit je nesmysl, ale bavi me to. Jenze jak jsem psal, je velmi tezke se protlacit dopredu a odjet. Tim padem je clovek nektera kola zavreny a T. Bauer hlasi, ze by si dal bagetu, jak se nejede. Ale takovych momentu je nastesti jen par. Pomalu se blizi konec zavodu, z reklamovanych padesati kol jich nakonec je o pet vic, takže mame krasnych 55km jako na dospele Giant Lize. Preziti jeste nervozni posledni kola, zaspurtovat a cil je tu. V cili vsichni miri hned k LCD tv, kde se kupodivu hned objevuji vysledky, ale jak se ukazuje, nejsou uplne presne. Ja tam treba v zadnem kole nemam vic nez 10 bodu, pritom jsem par kol vyhral z uniku, nebo byl na cele v male skupince. I ostatni hlasi, ze to nesedi a tak kluky z Axonu asi jeste ceká dost prace uvest vse do poradku. Ja nasadim opet zimni bundy, naplnim kapsu kolacky a jdu se vyjet. Po 15 min mi ale i tak zacne byt opet zima, takže to vzdavam a jedu domu. Celou cestu do Prahy je mi porad zima, presto se jeste dokopu dat tradicni vyjeti na Modranske, i kdyz to bylo velke premlouvani. Zvlastni, protoze venku bylo cca 7 stupnu, ale pocitove mnohem mene. Zavodni sezona se rozjela, je to tu a stejne jako ve stredu, i dneska me to bavilo, navzdory te zime a ze to nebyl muj salek kavy co se tyce profilu a delky trati. Je ale vzdy fajn videt i ostatni zname i nezname tvare, on se kazdy rok nekdo do pelotonu vrati a tim tak zpestri zavody. To ze me to tedy bavilo i dneska, je prislib pro dalsi obdobi, kdy prijde opravdove jaro a opravdove zavody, uz se na to tesim!

SÁZAVÁK

Dreamer – Sazavak v jarnim valciku

Na Eurosportu je cyklisticka sezona v plnem proudu uz nekdy od unora, zato my amateri si musime na silnicni zavody pekne pockat a ani v dubnu jich moc neni. Jesteze nas klub drzi tradici a porada Sazavak, komorni zavod, kam prijede vzdy tak padesat lidi, ale zato vzdy se objevi nekolik hodne dobrych lidi, kteri mezi amatery lecky az tak nepatri. Predpoved pocasi se vylepsuje a tak se na start chystam i ja. Jen tedy jak bylo v patek krasne a skoro 30st, tak jsem si sel zabehat a pak jeste vyjet na kole, tomu neslo odolat. Tudiz jsem od sebe necekal vubec nic, zvlast kdyz me ve stredu na Zvoli ukazal HorGeorge, jak moje aktualni kondice vypada. Samozrejme porad dobre proti 99% populace, ale mezi nami zavodniky ... no znate to! Sobotni rano snidam az kolem 10h, vlastne je to

takova snidane + obed v jednom, protoze start závodu je ve 14h. V Uvalech u Prahy jsem po 13h, zahy dorazi dalsi lide, jdeme se rozjet s McHammerem. Dorazi i Jirus, je tu cela letka CT Weber, M. Somr z Lawi, L. Janousek, no proste jak jsem psal na zacatku, na startu sice nejsou stovky lidi, ale je jasne, ze se pojede. A to plati hned od startu. Jesteze jsem sundal navleky z nohou a cepici zpoza prilby, jen ty polozimni rukavice nemam za co vymenit, ale porad lepsi nez zimni bunda, v ktere jsem jel pred dvema roky. Sice proti patku ochlazení o vice nez 10st, ale slunce vykukuje a prehanky jsou na meteoradaru nekde daleko, to by mohlo vyjit! Hned od startu se leti a ne malo. Par lidi ztracime, bohuzel vcetne Kapra, ktery uz ma ale splneno, nebot jel dopoledne casovku. Ja v baliku jsem a docela se mi zacina jet dobre. Samozrejme stehna z behani citim od startu, ale jinak se v baliku da uviset. Po divocejsim zacatku se tempo v sazavskem udoli trochu zklidni, prelitneme kostkovy brdek a uz jsme s Kolikacem na nasem tradicnim miste, tedy na konci cca 25 clenneho baliku. Ale proc se cpat dopredu, kopce to jiste nadeli. Ryba defekti, ale pak je zpet, Jirus na ma mensi kolizi s protivnikem a hlasi malou osmu na kole, ale taky jede dal a v kopcich tvrdi muziku! McHammer spatne odboci a po navratu do baliku uz jezdi taky spise vzadu, ma to smysl, taky bych tu nerad zabloudil, byt sipky na silnici jsou a poradatelska sluzba v podobe Turisty, Bobka a Karla je prikladna, dekujeme kluci! Prichazi kopce, kde se to vzdy deli, ale ne tak dneska. Je tu i holcina z Tabora, zajimalo by me jestli je to K. Janu, ktera je pribuzna kolegym z prace, ale neni cas se ji ptat, takove tempo se jede. Nicmene první velky kopec tam s prekvapením uvisime s Kolikacem a vypada to ze rozhodnou Chocerady. Sjezd k nim je dlouhy, je treba davat pozor aby to neujelo. Nastesti se kvalita asfaltu za posledni roky vyrazne zlepšila a uz to neni takovy stres jako drive. Mensi stres zpusobi cervena na vlakovem prejezdu v Choceradech, jsem posledni kdo tam projel, to bylo na vterinu presne. Prijde kopec kde cekam kdy odpadnu, neb tam najizdim z posledniho mista, ale kopec ubiha, ubiha a ja tam porad jsem. Tady si davam nejvic, ale kdyz vidim Kolikace jak tam pekne je, tak to doda dalsi sily. Nekdy tady vypadne Ryba. Kostky v Ondrejove a mensi zmatek s protijedoucími cyklosturisty, musim v kopci na brzdy a celo nam lehce ujizdi. Ale jeste pred sjezdem jsem tam s Kolikacem zpatky, to je euforie! Je nas kolem dvaceti, dokonce Cespa tu nekde vypadnul. Ono to je lakave, jit do uniku nebo se o neco pokouset na cele, kazdy se zkraje sezony citi jako M. Van Poel, ja se tak rozhodne necitim a setrim kazdy watt, jak jen to jde. Cil se blizi, Kolikac mobilizuje posledni sily a chce pomoci Jirusovi v uniku, ale ani to se nepovede, navic Jirus pak ma bohuzel kousek pred cilem defekt. Jinak je to ale paradi zazitek vse z chvostu pelotonu sledovat, sjedeme nakonec i borce z Weberu a to uz prichazi cilovy brdek. Cekam ze budu ze skupiny posledni, spurty nejsou nic pro me. K memu prekvapení ale za mnou dojede rada lidi a az na cilove pasce me skoci M. Somr. Prumer 38, pry to byl nejrychlejsi Sazavak, no vida, kdo by to byl rekl. Bedna v kategorii sice o fous utekla, ale jsem naramne spokojeny, byl to perfektni zavod, pocasi vyslo, oranzova byla v te jarni zelenajici se prirode videt vice nez dost a o to slo dneska predevsim!

Kolikáč – Kávu si osladím o trochu víc!

Proč? Proč jsem tohle zase zažil? Zase musím šlapat dál, protože Sázavák 2019 mě dokonale nafetoval. Nepamatuji, že by do cíle Sázaváku někdy dojížděl čelní balík o více jak 15 lidech, a především si nepamatuji, že bych byl jeho součástí. A přitom bych na sebe letos nevsadil ani pětník, každá intenzita na švihu mě bolela, sliznice v hlavě otékaly, v páteři jsem byl zralý do postele. Ani se mi nechtělo měnit tréninková kola na závodní, každé pomyšlení na kolo bolelo, navíc ta organizace Sázaváku mě brala nějak hodně sil... Takže plán byl jasný, jet co nejúspěšněji, jet vychcaně, ani jednou na špic a přejet Vyžlovku... Nerozjetý jdu na start, Bobek mě ještě hecuje, sundej blatníček a podsedlovou brašničku, duše a pumpičku do zadní kapsy! A pak to přišlo, zmáčknot budík a odpálit 2 hodinovou extázi. Na špici se usazuje Mc Hammer, za ním hned Pirát, Profesor a já. Dobře kluci, tak to má být, hlídat si přední pozice, ať to neodjede hned po startu. Přišimasy a Čespa nastupuje, zvedají se zadky a já musím taky. Odskočilo asi 5 borců včetně jednoho z Weberu a ostatní to začínají brzdit. Noo, tak letos se začalo pěkně zhurta. Nechci se úplně gumovat, ale přikládám nohy k dílu ke sjetí. I to mám v hlavě organizačně, na Vyžlovku to chce přijet co nejvíce po kupě, ať zaváděcí auto nemá problém. Masojedy letíme po novém povrchu, u špice už operuje náš Ryba a především Čespa. Doubravčice a další magnet směr Štíhlíce. Ono se nezdá, stále to od startu stoupá a je potřeba být dobře usazen v grupě. Najíždíme na rozsekaný úsek k rozhledně a Dreamer vedle mě hlásí, že jsme na konci skupiny. Cože? Kde jsou kluci? Překvapeně se otáčím a za námi opravdu nikdo... Jirus, aby se s námi nenudil, tak si dělá na předku malou osmu. Já zatím bez sebemenších problémů, srostlý s kolem, kolo srostlé se mnou přejíždím luxusně ohlídanou Vyžlovku, kam jsem si ani nevěřil, že dojedu. Mc Hammer a jeden Weber v mini úniku to pálí do slepé silnice směr pila, ale naštěstí jsou zastaveni včas naším „pravá, stále po hlavní!“ V hlavě Káju a jeho „Kávu si osladím o trochu víc, v duchu tě pohladím, a jinak nic.“ Ty wado já to s nimi přeje! Teď jen přežít rozmlácené údolí, i když nakonec se žádný problém nevyskytl, s Dreamerem na chvostu s menším odlepem, ať máme pěkný výhled. Na stříbrné kostky nalítnout srdnatě na hrubo, a vyklepaný sjezd málem trefit Mc Hammera, který tam laškuje s hranou asfaltové záplaty. A kolem Marjány, jak již název napovídá, mít v hlavě euforické stavy! Oranžová čtyřka vesele komunikuje na konci balíku, Ryba se seznamuje s Jirusem, až z toho má před Sázavou defekt anebo snad jen pocit? Na most totiž najíždí zase s námi, a já si dnes poprvé klestím cestu dopředu, pod viaduktem to chce být hodně u špice. V duchu děkuji osudu, že mě sem dotáhli a teď jen přemýšlím, kdy mě vyklepou a s kým... Jako první odpadá holčína z ČEZ Tábora, která jela skvěle. Stále se jede konstantní tempo a cedule Dojetřice se blíží ... tak kdo? Kdo za to vezme? Projeli jsme vesnicí, já se ještě

překvapivě ani nezvedl ze sedla, jen lehce točím tu frekvenci okolo, óó jak bezbolestně, to jsou zase stavy! Až po závodě se pak dočtu, že se jelo „friendly“, takže nahoře se opájíme s orange kumpány Dreamerem, Rybou a Jirusem tou svojí grupou. A tenhle jarní trip pokračuje, tady mělo podle předpovědi pršet, já měl mít poslintaný bryndák a hledat nočník ... ale! Zaváděcí auto je hodně daleko, až se mi zdá, že asi někdo odjel, a proto se nejede. Ale byl to jen časový polštář pilota Bobka, který si raději udělal, jelikož Vodslivy se letí dolů na kole hodně rychle. S Dreamerem zase na konci toho hada, který svůj konec málem nechá na přejezdu v Choceradech v červených výstražných světlech. Hurá na puding, zažívám se do grupy a letíme k prémii přes 20 km/h., kterou vyhrává náš Jirus! No ty wado, Ryba tu není, jinak to furt drží pohromadě. Ono se totiž prý moc nejede, když nás dokáže hákovat i MTBák Vyhup, který k nám přilétl z polní cesty a nabízí bidony! To je vzpruha! Cvaknout tam velkou a nechat na kostkách všechno, tohle se už nemusí nikdy opakovat. Exalith s contíky s 8 psíky tancuje po kočičích hlavách, nohy drží, jdu přes Dreamera a Čespu a vůbec si nepřipouštím, že mě tady nechají. U pumpy s odlepem, ale u pily před sjezdem zase po kupě. Dreamer je tu taky, Čespa tam zůstal, hold zaplatil za svoje dlouhé tvrdé špice a brutální nástup na premií zezadu grupy. To snad není možný, že bych to přežil až k cíli? Zase se plně soustředit a zbytečně se nevětrat, tempo neupadá ba naopak. Weber chce svoje soupeře utahat, a tak nástup střídá nástup. Mukařov už přicházející křeče, ale když před Doubkem odjíždí další Weber a Jirus stále u špice, tak zažehnout týmové srdce a poslat tam poslední zbytky sil pro našeho pudinkáře, ať žluťáka sjedeme. Zase omamná chvíle, která bude navždy ve mně! Ale najednou Jirus se zvednutou rukou – defekt! To je pech! Letíme k cíli, já zase na chvostu, pán s kosou mi olizuje nohy, ten cílový brdek už bude jen o dojetí. A tak to má být, byl jsem jeden z nejslabších a jen souhrou náhod mě vyklepali až 300 metrů před lajnou. Ale stejně můj nejlepší Sázařák, tímhle budu žít hodně dlouho! Moc a moc jsem věřil Jirusovi k celkovému vítězství, ale jeho defekt byl proti... Safra to teda zase něco bylo, ať se na mě nikdo nezlobí, tohle je nesdělitelné, tohle se nedá zažít na virtuálních sítích, tohle je hromadák, tohle je cyklistický boj naživo. A letos to byl i nerovný boj týmu, jelikož Weber byl ve značné přesile ... věčná škoda, že nebylo více aktivních orange vepředu, mělo by to ještě větší týmové grády!

SEDLÉČ-PRČICE

Dreamer – Ctyrnásobná bolest na Cunkove

Stredecni statni svatek nabídl tezký závod v Moninci v rámci Extraligy Masters. Protože i počasí vypadalo na středu nejlepe z celého týdne, nebylo na co čekat a tak jsem do Monince vyrazil i já. V úterý jsem se šel ještě na Sumave rozjet v poklidu na Pancir, kde jsem ulovil zbytky majového sněhu a přemyslel, jestli na sjezdovce v Moninci bude také sníh, byt už jen umělý. No nakonec nebyl, nebo jsem jej aspoň neviděl. Stejně tak jsem po týdnu opět osedlal silnicního Canyonu, který po Milovických pavezách měl povolený střed a jak jsem zjistil při ranním rozjíždění, i prehazovacku. Ráno přijíždím za slunného počasí kolem 9h, registrace a rozjetí s HotGeorgem, který dává silnicní závod po pěti letech a je tak vcelku nervozní. Ani se mu nedivím, pět let nezavodit to bych byl taky nervozní až za usima. Nicméně jak víme, Jirka má výkonnost jako hrom, takže ho uklidňuju, že hned po startu do kopce se srovná a bude v pohode. Jak se záhy ukázalo, moje prognóza se naplnila, tak jsem rád, že jsem měl dobrý odhad. Na startu lidí tak akorát, po pul jedenácté jdeme na to. Kolikacovi jsem úspěšně předal číslo, jen si nejsem jistý, jestli je nemáme vyměněné, což se v cíli ukáže ze máme, ale to je to poslední co jsem před startem resil. Razení mi trochu blbne, ale snad to závod vydrží, je to moje chyba, takže si stezovat nebudu, každopádně Milovické kostky měmu desetiletému Canyonu dobře neudělaly. Zároveň měmu telu nedala dobře kopec Cunkov, který má sice „jenom“ 1.5km, ale zato s průměrem 9%, takže pekna stojka s rampami kolem 20%. 6-7 min utrpení pro ty, co s intervaly letos v podstatě začínají, zábava pro ty, co takové intervaly hoblují od ledna. Jelikož patřím do první skupiny, trpím a je úplně jedno, jestli vážím 70, 60, nebo 40kg jako s anorexií bojující Nikola Noskova, viz. poslední číslo 53x11. První kopec vyjedu silou vůle s celem, mám fakt radost, bylo to o fous. Záhy doskoci Cespa s Kolikacem, tak jsme tu, kolem dvaceti třiceti lidí. Jenže ve sjezdu na konci prvního okruhu se to natahne, já jedu více než opatrně a to je chyba, někdo nechal díru a už máme odlep od celá. Najezd do druhého kola a druhého Cunkova tak pozorují se zhruba stometrovou dírou, vypadá to, že si celou sjedeme, ale já i dva tři lidi vedle mě víme, že už to nedáme. Navíc pak v cíli hlásí McHammer že se jelo o 40w ostřeji, tak to se nedivím že jsem se tam už nedostal. Kolikace jsme taky někde potratili ve sjezdu. Cespa hlásí že se louci, že se ještě chvíli trápím, protože vidím, že v pulce Cunkova odpadá pár lidí z celá. To se vyplatí, srotuju se ve dvou, i za kopcem a naše úsilí je po dalších pár km korunováno dojetím menší skupinky, kde je nás po sjetí kolem 6-7. Parada, vepředu už skoro nikoho nevidím, celá je dávno fuc, za námi taky nikdo. Kdybych se tady nezmačkl, jel bych ve skupince s Cespou a Kolikacem, což by taky byla naramná společnost. Tady se jede pěkně svízne, tohle je přesně skupinka pro mě, musím si dávat, ale zároveň jsou momenty kdy si mohu lehce orazit. Konečně je trochu čas dát si tyčinku a prosly gel s dubnovou expirací od Kolikace (už vím proč je nabízel na diskusi). Je vcelku teplo, horko sice ne, ale po vcerejším vymrznutí ve sjezdu z Pancire v zimní bundě, je dneska krásně, nicméně na kochani krajinky to úplně dneska není, zadně friendly tempo se nejede. S průběhem závodu se zhoršuje stav mého razení, vypadá to že jsem měl střed utáhnout víc než jen rukou, no prostě začíná byt zase povolený, čehož následkem mi páda retez na malý převodník. Ten malý nastěti dnes hraje dominanci. Zbývá podržet velkou placku v posledním kole ve

sjezdu. Tam nam odjizdi Spartan a nase skupinka si to rozda v cilovem kopci k horni stanici lanovky. Sice mam kazetu s 27 zuby, ale radit mi jde jen na 23-25, coz je malo, ale nejak to uz vylamu. Jsem nakonec z nasi skupinky na konci, ale tesne. V cili uz je davno HotGeorge, který vybojoval paradní celkové třetí místo, je tu i McHammer, který je nakonec na bedně také. Par minutek po mě dojizdi Cespa s Kolikacem, který si to taky praskl, ale jak jsme říkali, tohle se nám na maratonech bude hodit! Zdravíme se s Kaprem, Otasem a dalsími. V Moninci to dneska byla jedna velká jízda, o Cunkovu se mi bude jistě pár dní zdát, ale jinak převládají jen pozitivní emoce, výkon tam byl, počasí to vyslo, společnost lidí paradní, prostě aspon u mě platí, že tohle při samotné jízdě nebo tréninku nezazijí. Jak se říká, člověk musí trpět, aby si vážil obvyklých věcí, takže budme rádi, že tu máme kopce jako Cunkov a Moninec a jízda po nich v závodním tempu přispívá k naší psychické pohodě a slunci v duši!

HotGeorge – Hromadák po pěti letech - festival bolesti!

Tak jo, konečně doma a čas sepsat životní zážitek. Jo, jasné, pro dost lidí jsou závody denní (tydenní) chleba, ale pro nás, kteří zavodíme jen o víkendů na přátelských vyjíздkách, je to dost jiný. Každopádně Ondra Vátr v práci se minulý týden sveruje, že by rád tenhle závod jel a když vidím propozice, tak mě napadne, že by to mohl být závod pro mě. Hned kilometr po startu prudký kopec, takže jistota relativně menší skupiny a cíl taký do kopce. Takže poslední 3-4 dny špatně spím, jsem nervózní a ve stresu, no, nedovedu si představit tohle dělat každý týden. Každopádně v 9:00 jsme v Moninci i s Magdou, která se kolem jde proběhnout a povzbuzuje pak na trati. S Ondrou a Karlem si jedeme projít kus okruhu, kde vidíme všechna důležitá místa - stoupání na Cunkov - docela hnus, protože je nepravidelné s úseky 15-20%. Tady to bude bolet. A vidím i kus rozbitého sjezdu, jsem rád, že jsem si to tu trochu najel, v závodech se to bude hodit. V 10:30 tak stojíme na startu, v našem balíku je 45 lidí, takže nic velkého. Navíc po startovním výstřelu se prakticky nic nedeje - první kilometr je spíše takové rozjetí, nikomu se moc nechce na spic, protože každý ví, že za chvíli přijde stoupání. Myslím, že to přestane bavit Michala Rydvala ze Sparty a tak aspon trochu táhla tempo, já jsem za ním snad na třetím místě. Ale hned jak se začne blížít cedule "12%" (která pěkně keca), začíná se kolem jet. Ale to se dalo čekat, takže se radím hnedka kolem cyklistu, co přijíždí kolem. V prudkých castech se docela dost jede, furt 450W+, normálně nechávám ty lidi trochu odjet, protože naopak, když se to srovná, každé svesí a není problém si ty 4 metry dojet na stejných watttech a totalně si neoddelat nohy. Nahore jsme za 6:07, 344W průměr, ale dost nepravidelné tempo, takže to bolelo jako výrazně víc. Každopádně skupina se sice nareďala, a hodně natahla, ale jste to úplně neruplo a tak po kilometru nebo dvou může mít skupina 20-30 lidí a zase se nejede. Já se furt držím vepředu, dokonce se i podívám na spic a trochu potáhnou, at se nerekne. Taktika držet se vepředu má své ovoce, protože ve sjezdech se to rozhodně nesetří a kolikrát i na čtvrté pozici v haku si člověk dává docela slušné. Navíc, jak později zjistuju, v jednom sjezdu si nechal diru i Karel a docela mu to tam zbytečně ujelo. Dost nepříjemný úsek v Jetřichovicích na kostkách, na kterých je potřeba odbocit zvládáme a už je tady druhé kolo. Při najezdě pod kopec se situace celkem opakuje, nic moc se nejede. Ale tentokrát jsem chytřejší a už si to rozjídám driv, než to začne být prudké, at mám 2-3 vterinky odlep, když tu lidi zase začínou drtit ty prudké stojky. A přesně to se i děje. Akorát tentokrát se tady láme chleba! Michal Kollert nastupuje a za ním se vydává kluk ze Sparty, který mu visí za zadním kolem a lehce se vzdalují, když mám na tachaci 500W. Ne, víc jet nemůžu, to by pro mě závod skončil. Nastěsí se mi to ale dříve dojet společně s jistou jedním "vrcharem" (jméno teď nevím, jenom vim, že tahal 2x 0.7bidon a byl hubenejší jak já) a Janem Hrstkou z Rafkarny, který zrovna na vrchare nevypadá (stěhna jak drahar), ale do kopce má neuvěřitelnou sílu a prudké stojky mu rozhodně nevadí a podržet pak tempo, když se to srovná, umí taký. A to jsem jste netušil jaký má brutální tah. Spartan po chvíli totalně odpadá a tak nahoru vyjedem za 5:54 (mne uštelila GPS, tak to nemám změřené), ale z toho 5 minut jsem jel 370W! Tj. tu prudkou cast jsme jeli o 30W rychleji než minulý kopec. Nahore jsme jenom ve 4, já s "vrcharem" si ani nestihnem utřít slinu z držky a Michal Kollert s Honzou Hrstkou reknou něco jako "zkusíme to?". Já nemůžu mluvit, ale jsem pro. Ackoliv následující 2-3 minuty v haku myslím na hlasku Diti z Itálie: "Jirko, co tady děláš, tohle není tvoje skupina!", protože mám dojem, že mě ti koni orvou z haku. Honza i Michal mají neuvěřitelný tah, a to nahore fouka proti. Trvá pár kilometrů, než jsem schopnej vystrídat a i tak má spice připomíná spíše Vincenza "Vrcharovi" trvá se srovnat jste dyl, ale po 10km už strídáme vsichni 4. Sportovně musím uznat, že kdyby nám někdo mohl trávit čas stravený na spici, tak to vyjde něco jako "4:4:2:2", kdy já byl v té slabší pulce. Ale celé druhé kolo, které mimochodem jedeme průměrem 36.8km/h (s nastoupánými skoro 2%!!) fakt docela trpím a říkám si, že z toho každou chvíli odpadnu a skončím tricatej, protože budu úplně prosítej. Ale držím se a za náma nikdo nejde vidět! Trat je clenitá, ale řekl bych, že tak minutu mít musíme určité. Když najíždíme do třetího okruhu, s klukama se domlouváme, že Cunkov musíme jet trochu rozumněji, protože jinak dalsich 35km pojedeme po jednom, což nemá moc smysl. Hlásím něco ve smyslu, že by bylo dobře držet stejné watty, nacož mi Honza odpovídá, že wattak nemá. Což vysvětluje to, jak to tam vždycky tak brutálně rozjel :D Každopádně kopec jedem rozumněji, jedu něco jako 330W, oficiální čas 6:13, ale tím, že si nenastupuju to bolí že všech tech vyjezdů asi nejmeně. Třetí kolo už jedem trochu menší bomby, ale porad to rozhodně nesetřím. Mimochodem, Magda pak říká, že jsme při najezdě do čtvrtého kola měli náskok cca 4 minuty. Laduju do sebe gel, bude se hodit. Při najezdě do čtvrtého kola jsem tak porad v uniklu a zkousím kluky premluvit, že bychom ten Cunkov mohli vyjet zase takhle rozumně... Tak zkouším to musel, ale bylo to hodně naivní) Ale hned v druhé zatáčce za to bere Michal Kollert a neda se nic dělat, teď už fakt musím jet, co to půjde. Zdimu se a chvíli jsem od

nej možná jen 5 metru, za mnou 5 metru Honza Hrstka a "vrchar" je asi definitivně odparaný. Na rovnejším úseku si dávám jak zvíře, abych toho Michala dojel, možná bych mu pak v háku uvisel až do závěrečné kopce, kdy by si mě slízl, ale dobrý druhý místo. Ale já se, projíždím kolem mě Honza takovým tempem, že to nemám šanci chytit. Není daleko, ale nejde to. Navíc je mi jasné, že když mu nebudu za zadním kolem, až se stoupání zlomí, už ho nikdy neuvidím. Nahoře tak mám kus od sebe Honzu, ten má před sebou Michala Kollerta možná o 100m před sebou a vidím, jak si ti kluci nic nedávají a rozhodne na sebe nečekají. Tak na tyhle nemám. Za mnou ale dost velký kus taky nikdo není, takže je blbost čekat a tak zakladám ruce na řídítka a jedu, co tam ještě zbylo. Není toho úplně moc, ale stejně jsem ten poslední okruh jel avg wattů 250, což není úplně málo. Za mnou nikdo a ti dva vpředu jsou v nedohledu. V tom větru ale vím moc dobře, že zrovna rychleji nejsem, a tak mám strach, že se za mnou brzo vynorí nějaká velká skupina. Tady by se hodila vysílacka) Násť "vrchar" je za mnou cca minutu a další skupina byla daleko. Zbývá už vyjet jenom poslední kopec, tam nasazuju tempo kolem 320-330W, což si tak říkám, že bych možná mohl ještě prezít, ale mám mi to i tak urve nohy. Zvlášť ta pasáž s nápisem 23% bóli, bóli, bóli. Nahoře jsem necele cca 2.5 minuty za prvními dvěma a minutu před dalším, třetí celkově, pěkně prosítej, ale spokojenej! Nakonec to v "balíku" tak hrozne nebylo. Když nás bylo víc, tak jsem se vcelku v pohodě držel vpředu a pak už se jelo jenom ve 4. Tohle je fakt spravedlivější závod a na víc jsem dneska neměl. Kdybych v něm takovým chtěl uspět, musel bych se hrozne zlepšit v 4-5minutových intervalech + zácít jezdit i minutovky. Tam mi to vůbec nechutnalo. Ale i tak spokojenost. Tak přistě zase za 5 let!

Kolíkáč – Sojovice orange hooligans!

Po Sázavě značné uspokojení, ani se mi nechce si někde kazit závodní zážitek, nejraději již zase vytáhnout zimáka a jen v klidu wobíždět. Ale ne, květen je nabitý velkolepými bitvami, nedá se nic dělat, musíme závodit, třeba zase ještě někde přijdou ty vesmírné stavy. Oholit kopyta, namazat krémem, jak totiž praví klasik Standa Vohník, namazané nohy a řetěz, to je základ úspěchu. S Kaprem po sobě stříkat startákem a řešit dilema, jestli si brát spodní tričko pod dres. Nakonec vyrazím do boje v nejlépeší variantě, díky Dreamerově prezentaci i s jeho prohozeným číslem na zádech. Jedeme s mladěchama, takže první kopec na Cunkov hned pěkně zostra, žádné zahřátí na provozní teplotu se nekoná. Nádherný asfalt pokrýval ty rampy přes 20 % a mě to teče po bryndáku na rámovku a odkapává do nočníku, který pomalu vytahuji. Spásný horizont, ale díra na balík tam je. Dreamer s nimi zůstal, mezi balíkem a mnou je pár osamocených korálků, to by chtělo posbírat a znovu si dokázat, že cyklistika je týmový sport a společnou silou se vrátit. S Tomášem Ressem (KC Brno) si nemusíme nic říkat, oběma je nám jasné, co máme dělat. Známe se z maratónů, kde jsme spolu strávili již mnoho příjemných kilometrů. A už to pomalu sbíráme, jsou tu spartané Čespa a Franta, kteří se též zapojují do spolupráce. Šrot proti větru anebo v bočáku se nám vyplácí a před sjezdem již bok po boku s Dreamerem. Slušně posekáno hned v úvodu, a navíc sjezd se jede na ostří nože ... no nepěkně se to natáhlo. Jen co vystrčím hlavu z větrného tunelu, už jsem ztrestán dírou. A když k tomu připočtu neznalost sjezdu a moje ruce na brzdách, je tu další problém. Ale ani Dreamer to s nimi nedal, v další rundě na Cunkov ho vidím před sebou, stejně tak Čespu a Frantu. Bohužel pro mě Tomáš Ress je ještě před Dreamerem, ale získávám aspoň dobrou motivaci, ten musí být dnes můj! Zezadu přilít Jirka Baier, kterému hned skáču do háku a nevěřícně koukám, že má vzadu snad jen 23 zubů. Ale díky tomu do kopce letí a přibližujeme se spartánskému duu. Parádní kotel holek ze Sojovic ještě umocňuje tu syrovou vrcharinu. A nahoře rozjíždíme další sjížděcí jízdu, s Jirkou krásně točíme a po chvíli je Čespa i Franta náš. Jsme asi v 5-6 lidech a takto obkroužíme další dva Cunkovi, stále to burcuje, nechce se mi dnes prohrát s Tomášem Ressem. A jsme sladce odměněni před Jetřichovicemi a tak do cílového rovinky (až 23% rampy) kolem sjezdovky najíždím s Tomášem bok po boku. Moje holky fotí a povzbuzují. To bude boj! Ve stehnech již pocukává, v hlavě už zabodnutý nedělní Kraslický šíp, no nechci dnes chytit křeče. Ale i Tomáš mele z posledního, přetahujeme se v té stěně k cílové lajně, kdo z koho. Přichází závěrečné metry a zdá se, že Tomáš je na tom lépe, mám na něj 2-3 metry a minimum morálu. Ale to by se nesmělo rozeznít sojovické oranžové peklo, zvedám zadek a posílám to tam zleva kolem obrubníku, ale Tomáš to tam taky točí ... Tak zvolnit a znovu se pokusit ho vzít zprava, poslední metry... uááá... a je to tam! Nedá se nic dělat, zase tím budu pár dní žít a v hlavě mít vzpomínku na parádní trať a průběh závodu, který mi přinášel vesmírné stavy, i když jsme jeli o pořadí v hloubce startovního pole. Speciální poděkování sojovickým oranž hooligans!

DOMAŠOV CLASSIC TOUR

RiC – Don Quijote na závodě

Tak mi to zase začalo. Předstartovní přípravy a nervozita, jestli jsem něco nezapomněl doma, třeba kolo. Do Domašova jsem dorazil s dostatečným předstihem, abych si v klidu zaparkoval a mohl se rozjet. Trasa je stejná jako vloni, s tím rozdílem, že cíl není v obci na nějaké stojce, ale na kopci na okruhu. Příjemná změna. Startuje se do kopce, který nás navede na okruh, který má něco kolem 18km. Samozřejmě mi všichni ujeli a já zůstal sám jak kůl v plotě. Naštěstí to nebude tak horké, protože letos s námi startuje i kategorie žen, tak snad nějakou uvisím. V kopcích jsem neuvísel 😞 V prvním okruhu ve sjezdu dojeď nějaké ženské plus jednoho chlapa z mé kategorie.

Objedeme spolu okruh a ve druhém okruhu sjedeme ještě někoho. Do kopců nic moc, ale ve šlapavých sjezdech to celkem jde, i zvládnutí terén zvládám. Ve třetím, závěrečném okruhu jsem dojet kategorií startující asi pět minut za námi. Je to velká skupina, tak se je snažím uvísnout. Mohl bych se za nimi vést až do cíle, ale to mě moc nebaví. Před horizontem si nastoupím a trochu odskočím. Následující sjezd je rozbitý a z první pozice to bude lepší. Najíždí se na hlavní silnici a následuje zmiňovaný šlapavý sjezd. Mám trochu náskok, tak jedu. Je mi jasné, že mě dojedou, ale co. Potřebuji potrénovat. Nějaký maník mě dojede, ale o spolupráci nestojí. Ptám se ho, jestli jede nebo ne. „Jedu, ale za tebou!“, ať jde do háje. Jedu co to jde. Víím, že mám všechny za sebou, ale kašlu na to. Než se plácát vzadu a čekat na spurt, raději potrénuji. Posledních pár kilometrů před cílem je do magnetu. Tady mě skupina převálcuje a já se ani moc nebráním. Trochu odpočinu vzadu a čekám na cíl. Je na vrcholu cca 200-300m dlouhého kopce. Chvilí před ním jdu na čelo, jakože nástup. Všichni se zvednou a několik jich jde přese mě. Pak už je trápení a supění a cíl. Potěšilo mě, že všichni z té skupiny mě neskočili, i když se jen vezli.

ORLÍK

Kolíkáč – Jarní kabaret

Předpověď se vylepšuje a účast navyšuje. Co více si přát, než si na kruháku plácnout s kamarády a vědět, že dnes to zase rozjedeme do nejvyšších otáček. Jak sportovně, tak i společensky. Navíc se k nám přidají dva borci, co zrovna jedou kolem, takže 9 hlav se probíjí proti kolonám směr Petříkov. Turista odváží Piráta do úniku, ostatní opatrně při představě dnešní porce. Údolím do Týnce v závodním kvapiku díky mašině z Petrovic. Profesor jede až moc defenzivně už s pěkným odlepem a čumí na nějaká nesmyslná data na budíku. Roviny a sjezdy musíme po kupě, tak ho hecuji, ať neplýtvá silami za skupinou. Z Týnce háknou motorku Míru a nechám se luxusně vyvést na horizont i se skvěle jedoucím Pirátem. Kde je zbytek? Nálada ve skupině kvete, jak ta řepka vůkol. Na špic si vlezlo duo mistrů svých zemí, náš Luke v repre dresu a v SVK majstra dresu neznámý borec z kruháku. Má ale nádherného orange spešla a orange tretry, tak se snad ozve, ať mu doděláme jen hadry. V Neveklově najíždíme na komunikaci číslo 105 a začíná cyklistická extáze. Silnice s IA povrchem, a navíc i bez provozu. Profil se houpe, snažíme se držet grupo kompakto, ale je to docela oříšek. Křečovice aneb Vesnička středisková. Zadní lavice Luke-Profesor si z toho dělají volnou zábavu. Před Sedlčany se loučí dvojka z kruháku. My jsme odměnění zaplněným náměstím, kde nám celá škola mává na pozdrav! Vysoký Chlumeč a Počepice, to je pro mě další tréninkový bod, kdy zkusím háknout Míru a dostanu se do red number. Podařilo se dokonale, děkuji králi Miroslave Nezbedná dvojka Luke-Profesor chce oběd, takže jsou vysláni zkratkou na Orlík, ultras to mydlí stále po 105 do Milevska. Pirát s Baskem jedou famózně! Buřet v nákupní stodole a hurá na Zvíkov pro foto. Konečně po 100 kilometrech jsem svědkem ojedinělé události, kdy Turista pokyne rukou a uvolňuje špic. Na soutoku Otavy a Vltavy krásné panoráma a turistická známka pro Piráta. Točíme pravou na Orlík, projíždíme Nevězice a vzpomínám na mé pomaturitní srazy, ta knajpa na návsi toho zažila ... Teď ve vzorném seskupení míříme na setkání s naší gurmánskou dvojkou. Tradiční řev pávů dokresluje náš hlasitý smích před zámekem. Pak trochu zakufrovat, ale moderní technologie nás nakonec vrátí na původní trasu. Za Bukovany i gravel vložka s bahnem, za kterou se omlouvám, že jsem nezkontroloval při plánování trasy. Pak už let v divoké závodní lajně, to byl hodně opojný úsek. Nůžky se začínají rozevírat, Pirát s Baskem už nedokáží akceptovat nastolené tempo a já se k nim milerád přidám. Jak jsem se cítil do 150 km to bylo hodně povzbuzující, za to v dalších kilometrech to již byla velká bída. Oteplilo se, kvalita silnic šla dolů, nějak mi to prostě přestalo chutnat. Toužebně vyhlížím ceduli Štěchovice, kde plánujeme zastávku. Ono by to chtělo i dříve, ale v tomto kraji obchod ani pumpu nepotkáte, tak je tady krásně. Profesor s Lukem přešli z hluboké defenzivy do mohutné ofenzivy a laškují s Turistou. Vzadu v tabáčku si navzájem pomáhající čtyřka. Pumpa nahoře na Slapech a ochod dole ve Štěchovicích řeší akutní problémy. Ještě nás čeká Petrov z Davle. Konečně sundávám spodní triko a jede se mi o trochu lépe. Vracíme se z toho ráje bez aut do děsivého provozu kolem Jesenice. Tvrdá příměstská realita. Osvěžovna v Rozkoši je pak svědkem zasloužené tiskovky. Díky všem, byl to skvělý kabaret, který se nedá naladit na žádné stanici, to se musí zažít. Všichni jste jeli parádně, mělo to brňk!

Luke – Splněná přání

V pátek jsem po delší době zas dostal od cyklistiky pořádně nakopáno a zjistil, že nejsem nesmrtelný. V neděli závod a v pondělí přemýšlím, že se z výletu na Orlík odhlásím. Nakonec jsem pevně rozhodl, že jet jen do Sedlčan, kde to chci otočit. V úterý ráno se cítím ještě hůř jak v pátek, takže možná ani Sedlčany nebudou. Z Prahy nakonec 7 šlapů a 2 náhodní kolemjdoucí (dále slovenský národák), co se šli na 2-3 hodinky projet a nadchla je naše skupina. Na Petříkov se to prvně dělí, Pirát hrdinně s Turistou, zbytek defenzivně a tak se dá držet s Kolíkáčem a HonzouB, Slovenský národák trochu ztrácí a Prófa ultra defenzivně zametá na konci. To mě trochu vyděsí, protože už to jel, tak asi ví, do čeho jde. Pak express přesun do Týnce a odtud už kopeček za kopečkem. Poslušně se uklízím do skupinky, kterou tvořím já, Prófa a slovenský národák. Podle nás s Profesorem pěkný grupeto, podle kolegů prej normální lidi :) . Na kopci se opět spojujeme a musím říct, že mě to nadmíru vyhovuje. Před Sedlčany ale rázný zásah pana vedoucího naše grupeto rozpráší. Kdo odpadá do kopce pak má jet šrot po rovině, s Prófo

jsme rozsazeni, slovenský národák se radši obrací zpět. Taktovku si bere Turista a jede se. Náměstí v Sedlčanech nabitě lidmi s mávátky. Očekává se příjezd TGM, ale Vinohradské šlapky byly rychlejší a všechnu slávu sebraly pro sebe. Ale není čas přemýšlet, jede se šrot, našetřené síly mizí rychleji než je zdrávo a než se vzpamatuju, jsem někde za Sedlčany, sakra. Delší kopec a už jsme zase s Prófou v poslední lavici. Přemýšlím jak se dostanu domu až tu někde zůstanu ve škarpe, ale Prófa navrhuje oběd, což se mě zdá jako dobrý nápad. Zbytek skupiny však nesouhlasí, což Prófa málem neustojí a skončí ve škarpe. Nakonec dostáváme opuštěný, takže místo Zvíkova dáme oběd. Přišlo to právě včas, protože u značky "Jihočeský kraj" bych šel asi do škarpy zas já. Krásnou krajinou profrčím k Žďákovskému mostu kde vydatné občerstvení ve zdejší restauraci přijde víc než vhod. Na Orlíku ještě posedět na sluníčku a shledání se zbytkem grupy. Focení a pak už tradiční Abfaahrt, což vyděsí i místní pávy. První kopec mimo trasu jen tak na rozjetí, ale pak už vyrazíme správným směrem ku Praze. Cesta opuštěnou krajinou, lesy, pole a zas lesy. Občas asfalt pokrytý bahnem, občas jen to bahno, díky mapy.cz! Naštěstí CX vložka byla jen krásná a po ní už se jede nějak líp. Nejdřív Turista odváží HonzuB s Prófou, táhnu zbytek skupiny jako výraz díky za ten opuštěný na oběd. Opět jsme po kupě. Ale do Štěchovic už je to víceméně z kopce. Visíme s Prófou za Turistou, který oběd neoběd jede zas jak zvíře. Zbytek tu už zas není. Zmrzlina na pumpě nad Slapy a jde se na finále. Petrovský kopec každý podle sebe, vidina domova už nám pomáhá. Poslední brdek před Jesenicí a je to za námi. Tiskovka v Rozkoši, příznačnější místo nenajdeš. Dneska to mělo všechno co obvykle a co mám tak rád, krásné krajinky, parádní silnice bez aut, výhledy, visení za oči, skupinová terapie, odpadání ze skupiny a k tomu spoustu přídavek: grupeto, poslední lavice s Prófou, obídek, být v háku za Turistou a nezemřít. Paráda, kterou jsem chtěl zažít, ale bál se. Díky že jsem neměl čas vystoupit!

Profesor – Defenziva a ofenziva

Jelikož loni jsem tenhle výlet hrubě podcenil a nemám na něj nejlepší vzpomínky co se týče jeho druhé poloviny, tak jedu ze začátku opatrně, do kopců tak kolem 230w - výsledkem je, že se nahoře čeká většinou na mě s Lukem. Spolu s 2 jezdci, kteří se náhodně k nám na Hájích přidali jsem vytvořili grupetto a bavíme se cyklistikou. Bohužel, pro někoho buhdiž, 2 noví před Sedlčanama už nestíhají a točí back. Kolíkáč nám dává kapky, že ani nejsme zadejchaní a nevyvíjíme snahu sjíždět Turistu a spol. - tak tedy hákujeme Kolíkáče a jedem, asi 10min jedem za mašinou Mirkem, a veškerá práce je tatam, přichází brdek a už tam nejsme. Nechápu, z šetření jsem přešel rovnou do stavu jsem v hajzlu a to je 70km z 215km plánovaných. Začínáme s Lukem vyzvídat jak to bude s obědem :) Kolíkáč hlásí, že max stopka na tyčku v Milovicích. Jak jsem to slyšel, tak jsem málem spadl z kola, naštěstí za mnou jedoucí Luke měl odlep. Nakonec když kluci viděli jak jsme marní souhlasí, že se sejdeme na Orlíku, takže se v klidu můžeme naobědovat a ušetříme cca 30km na Zvíkov. Po obědě si všimnu, že zadní brzda je až na ráfku, že by to bylo tím? Nebo tím, že sem dal kilo s Bažináčem v neděli. Za 1.5h se opět setkáváme u zámku Orlík. Jsme zvědaví jak to teď pojede. HonzaB hlásí, že teď 20km skoro pořád do kopce...Naštěstí nejedeme lesem kde sou stojky. Pirát a Basko jedou pořád kupodivu dobře na to jak jeli rychle prvních 100km. Jedeme jak v tunelu, hákují co to jde. Od 130km se najednou cítím lépe, dokonce visím za Turistou a odjíždíme s HonzouB zbytku pole. Nakonec docela dobře, že jsem pošetřil prvních 100km. Luke je vepředu taky, Turista se diví, kde jsou ostatní a chválí nás. Nakonec tak dojedeme až do Davle, kde se kopec jede každý podle svých možností. Nakonec dáváme jedno pívko v Rozkoši kde zhodnotíme dnešní výkony.

Turista – Společná radost je dvojnásobná radost!

Byla to opět velká nadhoda, Slova klasika alespoň trochu dokáže posadit tu nadheru, "ta naše česká země, to není krajina to je zahrádka" a jak Luke poznamenal Alpy ohromí ale tohle vezme za srdce. Česká krajina je jako zahrádka, Německo nebo Rakousko krajina trochu zavání vyumělkovaností golfového hrsti. Preferuji určitou zanedbanost, která bohužel mizí i tady, ve které se dá poradit ještě čistě zakonzervovaná historie, a práce našich pra pra pradědu. Staré cesty, aleje, původní políčka i skladba vesnic. Rybníky, terasy a zídky z ohromných kamenných které nečí ruce před staletím poskládaly. A hlavně poradit tu zůstal zakoreněný zvyk zase z nedávné doby, že všude se smí, každá cesta louka les je přístupná i když všechny teď už nekomu patří. Zadne No Trespassing, k tomu miliony cest, takže cyklistův raj. Jsem rád že jsem mohl to všechno s vámi sdílet, společná radost je dvojnásobná radost. Pirát je fenomenální, do kopce hází čtyřstovky ani se nezadejchá, magnety na trista pade jen to fíkně, fakt smekám. Profesor s Lukem tahají spíše jedna basen, jak jet za autobusem. Kolíkáč sbírá komu i elitním jezdci. Honza B rozjíždí spíše tak že člověk se trochu zakeca a už má problém docvaknout. Basko má nevysvětlitelnější nohy ze všech, všude je a vždycky včas. Fakt jsem si to moc užil a velké díky také patří sv. Petrovi, držel nad námi ochranou ruku.

OKOLO 80 DUBŮ

Hulis – Kdo z koho!!

Tak konečně odzvonilo jarním časovkám a na program přišly hromaděčky v podobě čtvrtěčních Doks a sobotního závodu Okolo 80 dubů. V časovkách jsem se trápil a příšerně se od minulého roku zhoršil, tak jsem věřil v to, že

v balíku si zpravím chuť. Čtvrteční Doksy nedopadli úplně dle mých představ, což mi na klidu moc nepřidalo. Navíc nohy po dojetí docela posekaný. Pátek volno, regenerace, ale pořad je cítím. Sobota ráno – jak je rok dlouhý mi nic není, ale teď cítím lehkou bolest v krku... Dávám kafe, snídani, balím věci a bolení v krku pomalíčku ustupuje. Před 11h k nám přijíždí kámoš Matěj, kterýho vezu na start. Na místě v Grabštejně se zdravím s rodiči, ségrou a přítelem ségry – Lukášem z Kolokrámu, se kterým už jsem něco odtrénoval a dneska to mezi námi bude boj kdo z koho... Přidává se k nám i McHammer a jdeme se rozjet na okruh trati. Před startem ještě kecáme, po chvílce už se to ale začíná řadit na pásce. Pro letošní rok organizátoři vymysleli řazení na startu dle výsledků z minulého roku. Prvních 20 lidí z dlouhé (kam jsem se minulý rok vešel) a 10 z krátké mají možnost jít do VIP zóny před celý balík. Jdeme tedy s McHammerem úplně dopředu, zatím tu jsme sami dva. Po chvílce se ale přidávají další. Začíná rozprava k závodu a já koukám okolo sebe, s jakou smetánkou budu startovat... Zleva Jonáš z Lawi a zprava McHammer ze sparty... Hned na začátek nás čeká krátký sjezd za zaváděcím autem, pak kousek rovinky do Václavic, kde už se začíná stoupat. Vůbec nevím co od nohou po Doksech čekat, ale zatím se mi jede fajn. Následuje rychlý a dost nebezpečný sjezd do Bílého Kostela, kde se minulý rok padalo. Dneska se jede přecijenom opatrnějš. Točí se pravá a začíná se opět stoupat do cca 2,3km dlouhého táhlého kopce... Zatím žádné nástupy, takže se to v háku dá jet. Následuje další ze sjezdů, tentokrát po krásný a široký silnici. Doletí se do Grabštejna, kde nás přivítá ‚Mur de Grabštejn‘ – stojka která není dlouhá, něco okolo 350m, ale k*rva to tu bolí. Bohužel pro mě, čtvrteční Doksy jsou znát a ta hrubá síla tam dneska prostě chybí... Musím hodit malou, což se u prvních neděje a mě to tak odjíždí. Je to natažený na dobrejch 200m, ale vepředu vidím Lukáše, jak tam visí. Ne, že bych mu to nepřál, ale rivalita mezi náma je obrovská... Těžko říct, kdo z koho má větší strach... Takže tak trošku doufám, že nakonec skončíme ve stejný skupině, abych měl ještě šanci o to ho zaříznout. Po pár stovkách metrů se tak stalo, s tím rozdílem, že Lukáš byl snad ten poslední co čelo neuvisel a já plápolám na konci druhý skupiny... Ještě minimálně další kilák a následující sjezd mi trvá, než se dostávám trošku do normálu. Po vydechání a srovnání se, to zase celkem slušně jede. V těch ne tak prudkých kopcích nohy na kadenci a tempo jedou pěkně a tak se i já přidávám na špici ke sjíždění čela závodu. Před Bílým Kostelem ve sjezdu se vracíme zpátky a začínáme znovu. Pravá a opět se najíždí pod nejdelší kopec na trati. Zatím pořád nikdo neplaší a jede se bez nástupů, takže tenhle kopec jsem přežil bez větší krize... Sjezd do Grabštejna a je tu druhá stojka, kde se to opět trhá. Stejně jako první kolo Lukáš vepředu a já plápolám na chvostu. Mám už i lehkou díru, kterou si musím sjíždět, ale daří se. Čelo závodu už je nadobro pryč a do konce už jsme je neviděli... Celý okruh měří 13,5km z toho 12km se mi jede fajn a jsem i schopnej střídat a jet na špici. Peklo pro mě nastává pouze v tý cílový stojce, kde se cedím na konec grupy a následný kilometr vlaju na konci, odpadám a vracím se do skupiny... Lukáš dneska jede parádní závod, pořad se motá okolo špice, sjezdy si takticky vyjíždí dopředu, aby si nemusel nic docvakávat. Do ‚Mur de Grabštejn‘ vždycky najížděl mezi prvníma, což se o mě říct nedalo. V půlce třetího kola jedu k němu a říkám mu, že dneska jede profesorsky. Konec třetího kola a nájezd do čtvrtého, stejná písnička jako kola předtím. Stále vlaju, ale jsem tu... Říkám si, že takhle už to nejde, bůh ví, jestli bych to v dalším kole vydržel. Takže ač jsem posránek, tak při sjezdu ve čtvrtém kole to tam pošlu a jedu sjezd z čela. Do stojky najíždím ze 3 pozice a říkám si, že teď to bude v ‚pohodě‘. Bohužel opak je pravdou, během prvních metrů jde hromada lidí přezemě a pro mě je to zas boj o přežití. Stejně tak to je i v kole pátým. Naštěstí se tempo citelně zpomaluje, už toho bude mít dost asi víc lidí ze skupiny. Je tu nájezd do posledního kola. Sice to zas bolí a vlaju, ale jsem tu. Říkám si, že teď už by to neměl být problém, s tím jak se mi jelo ve zbytku okruhu. A to se i potvrzuje, zatím jsem v poklidu zabudovanej ve skupince. Pořád je to nahoru dolu ale nic hroznýho. Sjezd do Bílého Kostela a poslední 2,3km kopce. Už odspoda se jede vostře a tempo se stupňuje. Okolo půlky kopce začínám cejtít náznaky křečí a začínám se cedit skupinkou... Otáčím se a zjišťuju, že za mnou je už jenom jeden kousek. Tak 300m pod horizontem už se ty křeče ozývají dost výrazně, takže musím na chvílku zvolnit - bez záběru. Skupina mi o dobrých 20m odskakuje. Říkám si, že takhle vzdát to nemůžu. Sice už je do cíle jen kousek, ale pokud by člověk takhle vypadl a úplně svěsil dá se nasbírat slušná sekera i za kilometr... Navíc ta skupina je celkem početná, dobrých 15 kousků. Po tý chvílce zvolnění křeče odeznívají, házím velkou a jdu ze sedla. Už to bolí ale ke skupince se přibližuju a vracím se právě včas. Chvilku potom co jsem se dostal zpátky se začíná na krátké rovince před závěrečným sjezdem nastupovat. To už bych sám určitě nedojel, takže díky bohu za to, že už jsem v době nástupů v háku. Odjeli asi 4 lidi, vlevo vedle mě jede Lukáš, který si dotahuje tretry a já si říkám, že dneska to asi nedopadne, když se takhle chystá na poslední stojku. Dneska jede prostě líp a já budu ten, co odejde se sklopenýma ušima... Ve sjezdu dojíždíme odjetou čtveřici. Snažím se tlačit dopředu, ať mám dobrou pozici. Moc se mi to ale nedaří, už toho mám dost. Zbývá tak 500m rovinky před Mur de Grabštejn a cílem. Letí se kudla, každý se tlačí dopředu. Jsem okolo 8-9 pozice vedle Lukáše, když v tom vidím, jak si o něj někdo překládá. Mám staženou prdel, aby nešel taky. Ustál to, za náma se ale ozývá hroznej rachot a 2 nebo 3 lidi končí na zemi v kotrmelcích... A je to tu, posledních 300m do cíle. Celý závod tu jezdím na malou a trpím tu jak zvíře, abych se vůbec udržel ve skupině. Není kam šetřit, nechávám velkou a беру za to... Buď to vydržím a nebo si přetřhám nohy a poblítej spadnu do škarpy. Skáču jednoho závodáka za druhým. Už jsem první a na silnici vidím sprejem napsáno 65m do cíle. Ještě chvílku vydržet a na cílový pásce si v bolesti ale i euforii zařvat!!! Je to tam...!! Vyhraná druhá skupina. Nechápu, jak jsem to po tom průběhu závodu, kdy jsem odpadal a vracel se do skupiny dokázal. Lukáš to vzal přesně opačně, celej závod na velkou a vepředu a v posledním kole musel hodit malou a dojel až na konci skupiny... Škoda, jel fakt parádně

a o to víc si toho skalpu cením... Nakonec jsem z toho uplácal 16. místo celkově a 6. v kategorii. Tím pádem mám jistou i VIP zónu v příštím roce jestli to bude fungovat stejně. Za mě konečně spokojenost. Fanouškovská základna tu byla megavelká... Přítelkyně, její rodiče, moje rodiče se ségrou, šéfik z práce s rodinou (jeho kluci taky jeli - krátkou a dětskou kategorií) a další kámoši co jeli krátkou a v závěru fandili... Díky za to, to vždycky přidá minimálně 20W...

MARATON ČESKÁ LÍPA

Hulis – Závodní kolotoč

Je tu další víkend a s ním další závod, kterým je Maraton Česká Lípa. Další hromadák s pěknou trasou (až na pár úseků rozbitých silnic), takže jsem se opět těšil. Navíc jsem do včerejšího závodu šel s úplně jinými pocity. S úplně jinak nastavenou hlavou a odpočatými nohama. Z minulé soboty jsem měl strach, co to se mnou provede, nohy bolely ještě z Doks a o závodě jsem se trápil, naštěstí pro mě s dobrým koncem. Na Českou Lípu jsem si ale věřil a čekal jsem, že to pojede podstatně líp než na Dubech. Předpověď počasí hlásá, že bude krásně a vypadá to, že se u té zábavy i opálíme. Už ráno je teplo a svítí sluníčko, dneska to bude stát za to! Po příjezdu na místo prezentace se zdravíme se všema známými. Přijíždí i Pistachio s bráchou Vlčákem. Paráda, nebudu na bitevním poli jediná šlapka. Poslední předzávodní přípravy a jde se na rozpravu závodu. Lehce po 12h odjíždíme na místo startu do Dolní Libchavy. Dnes tu je podstatně méně lidí než minulý rok, ale čekal jsem to po včerejší Lesné a dnešních souběžně se jedoucích Mcel. Konkurence je tu ale stále pěkná. S Vlčákem, Pistachiem a Lukášem si popřeju hodně štěstí a jde se na to. Prvních pár kiláčků je po rovině a moc se nejede na rozdíl od minulého roku, kdy to tu rozjížděl MCHammer pomalu padesátkou v lajně. Všechno je to po kupě a různě se to přesypá. Před Jezvě se vedle mě objeví Lukáš, tak mu říkám, že by jsme si měli najet dopředu. Za chvíli se bude točit levá a začne první kopec. Lukáš to odkývá a hned poslušně vyjíždí mezi první a já se za ním vyvážím. Na Modrý Vrch (prémii) je to kus cesty a není to tak prudké, takže se zatím nic neděje. Tady je vždy klid, spíš jen na roztočení nohou. Po nějaké chvilce ale čumím jak puk. Na špici si vyjíždí malý klučina – tak 13 let. Začíná zrychlovat a táhne celý balík. Prý je to jeden z nej. ne-li vůbec ten nejlepší kadet z republiky. Chápu proč, jede vážně hezky. Další velkou část úvodního stoupání tahá David Fanderlik (kamarád a syn šefose), což od něj moc nechápu. Je to junior v kat. do 18 let a místo toho, aby šetřil v háku, tak se zbytečně větrá – zkušenosti přijdou časem. Prý chtěl na prémii něco vymyslet, bohužel z prvního místa, když táhnete skoro celej kopec se moc často nevyhrává... □ Celou dobu co se blížíme k vrcholu zvažuju, jestli o prémii budu bojovat nebo ne. Moc sprinterů a rychlých lidí tu nevidím. Navíc když Ruda Reichelt a Jirka Šorm se o sebe opřou a zajíždí do škarpy. Nakonec to vypouštím, abych pošetřil na následující kopec za Kravařema, kde minulý rok odjelo 8 lidí a já byl asi ten první, co to neudržel. Ve sjezdu se to po prémii všechno sjíždí. Na rovině před Kravařema si MCHammer vyjíždí dopředu. Víím co nás čeká, tak na nic nečekám a vyvážím se za ním. Je to právě on, kdo hned na začátku stoupání přikládá pod kotel. Tepy letí nahoru, ale zatím to jde. Jsem na 4. pozici – tahá MC, za ním Tomáš Malík a někdo v šedém dresu. Kousek pod horizontem už jsem slušně ufuněnej a jsem rád, že už budeme nahoře, otáčím se a zjišťuju, že za mnou už je jen Lukáš z Kolokrámu jinak nikdo... Po kopci se na špici asi 2x vystrídá jen MC a Tomáš – já se musel trošku vydejchat a nebyl jsem ve stavu, kdy bych mohl jet špice těžce přes 40km/h. Lukáš se taky jen veze za mnou. Po chvilce se ale zapojujeme do kolotoče a valíme dál v 5ti kusech. Teď nás čeká „odpočinková“ část více méně jen z kopce. V Tuhání se točí pravá 90 a následuje krátký brdek. Pod vrcholem se otáčím a pod brdkem vidím skupinu. Naše pětka na nic nečeká a pořád se pravidelně točíme. Za Sukoradama nás ale dojíždí trojka ve složení Ruda Reichelt a Jirka Šorm, který si to dojeli po pádu a poslední je tam s nima Jirka Šlégl z Lawi Grandfondo. V Robči nás čeká krátkej, ale celkem prudkej brdek s výjezdem mezi polema na větru – tady byla dneska asi moje jediná slabší chvilka, kdy jsem se procedil a jel to z konce skupiny. Bolelo to, ale jsem tu. Hned jak to jde tak geluju a pro sichr cucám i magnézku i když jsou křeče v nedohlednu. Za Rašovicema je dělení tras – 60 a 80km. Všichni točíme pravou a posledních 20km si ještě jednou zopakneme. Do Tuháně se kodrcáme ze sjezdu po děravém a zároveň lepeným asfaltu, naštěstí bez defektu. Opět pravá a krátký brdek z Tuháně jedu z čela okolo 30km/h. Jede se mi fakt krásně. Je tu Robeč a stojka, jedeme pomaleji než v prvním průjezdu, navíc jsem nagegovanej a nohy fungují jak mají, takže si to hlídám v pohodě ze 3. pozice. V tuhle chvíli víím, že se s čelem svezu minimálně dalších cca 12km, kde nebude nic, kde by někdo odpadl. Za námi je ale vidět další trojice, takže se rozjíždí kolotoč. Během chvilky jsme v Kravařích, kde nás bude čekat slušný stoupák. Pod kopcem ale nikdo nejede. MCHammer si dělá prdel se slovy: „tak co kluci kam jedete?“ Protože to momentálně fakt vypadá, jak nedělní výlet s rodinkou. Po chvilce ještě dodává, ať se přihlásí ten, koho už bolí nohy... Vtipálek jeden. Začínáme stoupat a sám to slušně rozjíždí. Začíná se to natahovat. Vepředu 4 kusy, pak lehká díra pro Lukáše a já za ním. Říkám si, že takhle to ale odjed nemůžu nechat, pak už je to jen dolu a cílový kopec... Takže se ždímnu, abych to dolepil a pak už to jen udržet v háku až nahoru. Nahoře se otáčím a vidím Lukáše viset na chvostu... K*rva, udržel to, zas to mezi náma bude boj až do konce... Opět geluju, sichruju to druhou magnézku a zase se roztáčí pekelnej kolotoč. Letí se neskutečně – Heřmanice, Valteřice a během chvilky jsme na hlavní vedoucí na Lípu, která nás přivede pod cílový kopec. Přichází chvilka nepozornosti a vepředu je trojka co se od nás odlepila – Jirka Šorm, Tomáš Malík a Ruda

Reichelt. Točíme se za nima, ale nepřibližujeme se. Pořád to je na cca 100-150m. Přijíždíme pod kopec a odjíždí mi další trojice – MC Hammer, Jirka Šlégl a šedivej dres. Celej závod jsem jel podstatně víc a líp než co tu předvádím teď... Nohy by asi i jely ale s vidinou posledního kopce (že už mě nebude čekat žádná samotka) už to vypouštím spíš hlavou což mi zastavuje i nohy. Zůstáváme s Lukášem teda ve dvojici. Naivně se ho ptám, jestli mi to místo a pár bodů navíc do poháru nechce nechat. Pfff, co jsem čekal, jasně, že mě chce zaříznout. Pokračujeme teda dál s tím, že se pravidelně střídáme. Na tomhle kopci už jsem pár závodů z českolipského poháru dojížděl, takže kopec dobře znám, to Lukáš ne. Víím, že už se blížíme k cíli, na kterej do posledních 200m není vidět... Připravuju se na to a zvedám se jako první. Kontroluju, kde Lukáš jede, vedle sebe ho nevidím, takže v domění, že jsem ho urval to nejedu úplně na hraně. Ve chvílce se ale vedle mě vyřítí a já mám co dělat abych ho zařízl. Na pásce jsem si zase hezky zařval a byl tam tak o 10cm dřív než Lukáš (fotofiniš), který mi pak říkal, že tam v tom mym nástupu zrovna házel velkou a chvílku trvalo než to roztočil... Proto jsem ho v první moment neviděl a nakonec s ním měl honičky... Krásnej souboj o bednu, takže nakonec беру 7. místo celkově a 3. v kategorii. Mělo to vážně grády a jako již tradičně díky všem co přijeli a fandili. Bětce za fotky a ségre s tátou za video z motorky, které je momentálně ve vývoji!

KRÁLÍKY

RiC – Králíky - hledání iluzí

Závod v Králíkách mám rád. Jsou tam sice taky kopce, ale navíc i něco jetelného pro mě. I když to jetelné je zakončeno něčím nejjetelným. Závod se jel v neděli 16.6.2019 v Králíkách. Možná dobře, protože v sobotu se jel Krakonoš v Trutnově a já nevím, čemu bych dal přednost. Takto se mi naskytla příležitost jet víkendový etapák – v sobotu maraton, v neděli krátký závod. V předvečer závodu jsem ale pochyboval o své účasti. Maraton v Trutnově dopadl špatně, musel jsem dlouhou vzdát a jet krátkou. Vůbec mi to nejelo a nebyl jsem ani schopen normálně jet. Další závodění v neděli mi připadalo bezpředmětné. Nakonec jsem přeci jel a nelitoval jsem. Spravil jsem si chuť! Start je 10:00 na konci Králík, směrem na Mladkov. Pět minut před startem začíná pršet a vydrží to asi pět minut po startu. Pak už je slunečno a sucho. Do Mladkova je to víceméně rovina. Já se nějakým nedoplaštěním ocitám na špičce a pak v úniku, ve kterém vydržím až do stoupání před Mladkovem. Tady svěřím nohy, protože nemám šanci. Do Mladkova sjíždím na chvostu skupiny a pak už je to víceméně časovka. Ve stoupání z Mladkova mi všichni odjíždí a já jedu sám do Pastvin i do Českých Petrovic, které jsou na vrcholu dalšího kopce. Z Petrovic se ještě stoupá na Adama, kde mě dojede holka z kategorie Ž2. S tou se udržím až do Heřmanic, kde mi kopcích ujede. Rovinku z Mladkova do Lipky jsme si užili, to bylo fajn. Pak kopce. Cílový kopec má necelé tři kilometry s průměrným sklonem 7,5%. Oproti včerejšku se mi jel parádně. Stejně jako ostatní kopce. Nijak jsem neexceloval, ale cítil jsem, že nohy jedou nadoraz, žádná krize. Prostě jsem si to parádně užil, i když jsem skončil předposlední. Co bych za to dal v sobotu v Krkonoších!

ZÁVOD PŘÁTEL SVIJANSKÉHO PIVA

Luke – 4 piva, ponožky a PEPO

Regenerační týden velí jen lehce nebo krátké intenzity. To druhé by mohl splňovat závod před extraligou masters ve Svijanech. Stejný okruh, jen pro širokou veřejnost. Že nejsem žádný závodník vidím každý víkend na UACu, takže to bude závod pro mě. Časy z minulých ročníků ukazují, že beztak budu rád za uvísení čela. Navíc na který závod to mám 15 minut na kole... Večer stihnu projet trať, kterou dobře znám. Dle času to s tím čelem asi nebude tak horký, ale když se kousnu... Druhou půlku fouká proti a tak zavrhuju všechny nápady na nějaké nástupy. Ráno pěkně vyspinkaný, nasnídat a zase zpět. V pohodlí domova obléknout, číslo, čip a jde se na start. Fouká ještě víc jak včera, rozhodovat bude první dlouhý kopec a cílová stojka ve Svijanech. Včera sem tu držel 700W, po 25 minutách šrotu to budu chtít zopakovat. Na startu tentokrát nejdu do zadu, chci přece jet s čelem. START. Z třetí řady se trochu proukousávám, ale jsem tu. Čelo závodu, dobrý den, tak dneska nejedu o poslední flek! Je nás tu asi 15, zbytek tenhle závod jede na mtb nebo na ekole, možná jen objet...nebo... KM 1. Na čelo borec na ebiku, jede přes 40, asi nějaký tuning. Podobný měli na šestidenní v Berlíně a říkali tomu derna. Balík dernu hákuje a konečně se rozjíždíme. KM 2. Loukov, odbočka do prava. Tady někdo může zkusit nastoupit, brdek a pak po větřu... jdu dopředu. Pátá pozice není vepředu! Tři lidi odjíždí že špiče, takže co teď. No jedno kolo je sprint, tak holt bude sprint. Jsem tam. Dernu necháváme vzadu a já sem v úniku. Hustý... Borci co to rozpoutal je to málo a tak se snaží ujet ze sjezdu, ale na rovině ho sjíždíme. KM 5. Začíná táhlý stoupání na který si moc nevěřím, ale zbytek moc nejede. OK jdu na špic, svých chabých 250W bych tu mohl nechat a uvidí se. První prudká pasáž za mnou, přítomnost na čele mi přidala dalších 50W a tak docela jedu, nikdo nejde před. Až borec co to roztrhl na začátku, ale dá se mu viset v háku. KM 6. Derna! Co tady dělá?! Neskutečně letí a odváží toho nejsilnějšího borce že skupinky. 2m díra, zvedám se ale pořád 2m. 4m, znova se zvedám a zas nic. Do háje, tak pěkně to začalo a teď metr po metru... otáčí se kdo to jako bude sjíždět a za mnou ještě větší díra jak přede mnou. Hustý. Sám sem teda

zrovna jet nechtěl, ale fouká do zad, tak to asi není špatný nápad. KM 7. Za mnou skupinka asi 4 lidí a překvapivě se neblíží. Borec na čele zmizel... KM 8. Pořád jedu do kopce. Au! Ale pořád jsem druhý. 50W bonus za čelo závodu je pryč. Skupinka za mnou se blíží, ale ne moc, to mě drží nad vodou. KM 9. Konec kopce, s horizontem mě dojíždí dva borci, za námi jsou vidět ještě dva lidi. KM 10. Odpočívám v háku. KM 11. Moc jsem si v háku neodpočinul, proč jste mě teda sjížděli když nechcete jet? Nicméně neřeším a střídám, jsme tři na dvě místa na pódiu, víc lidí tu nechci. KM 12. Přemýšlím o pódiu, sakra já tam chci. Co s tím? Nastupovat se řeklo že ne... KM 13. Sem na špici nějak dýl, no... nevádí, Svijansky újezd a zdejší brdek. Po 14té od doby co mám stravu, ve stoje, Kolíkáč by velel na velkou, tak sem s tím. Hlídám si nástup, takže s drobnou rezervou, ale nic se neděje. Na vrcholku mě ještě vystřídá, pomoc tady proti větru se hodí. Druhý borec přestal střídat. KM 14. Blíží se technický průjezd vesnici a ještě techničtější sjezd. Chtěl bych tam najet na čele, vydupat cílový kopec a to pódium! Takže když začneme zpomalovat jdu na čelo a už to nějak dojedu. Neotačím se! Říkal to Benčík. KM 15. Jsem na čele, levá, práva, po písčiku... teď za to vzít... ne, necháme si to na ten kopec. 700W, bez úlev! Těsně před tím sjezdíkem jde borec co nestřídal přede mě. Rychle docvaknout, tady nechci jet z konce. BEDNA! Bedna by byla v ohrožení. Druhá pozice není taky zlá, říkám si. Esíčko a poslední zatáčka. Mám trochu díru, teď to pustím. Zatáčka do prava, vyletím málem až do levý škarpy, ale mám super rychlost do toho kopce. Tak a teď těch 700W. A jsem borcovi zase v háku, kouknu na watt, jen 500, pohoda, nejedem. Borec řadí, já ne, 700W tam je, jdu před něj. Metr, dva, nejprudší část. Za mnou díra. Paráda. Cíl. Hustý. Nevím jestli dejchat nebo se radovat, dohromady to nejde, tak to střídám. No nene, druhý celkově i v kategorii, tak to jsem nečekal. To jsou ty highs and lows, teď super high a za týden Posazaví, Zlaták a Krušnoton. Ale aspoň bude na co vzpomínat až přijdou ty lows...

ZLAŤÁK

Dreamer – Pozlacený Zlatač

V pondělí večer беру na poslední chvíli dovolenou na utery, rusím plánovaného zubare, protože i když s ohledem na blížící se Krušnoton to tréninkové nedává žádný smysl, srdci neporucí a nechci si nechat ujít tenhle epický výlet z Prahy na Zlaté Navrsi, nekam skoro do 1500mm a víc než 300 km delkou, pokud jedete přímo z Prahy. Letos si to okorením tím, že ani nejedu metrem na Haje a tak vyrazím přesně v 5:14, k snídani stihám jen pulku větší tunakové bagety, ale kapsy si plním vším možným, takže to snad bude v pohodě. Na kruhací první koralky, postupně nabíráme další, dohromady je nás kolem 13ti státních a míříme vstříc Krkonosům. Pochvilu přeje, ranní přehánka se nám vyhnula, před Nymburkem v údolí sice není nejtepleji, ale 17st se s navleky dá a proti lonským 12st je to pohoda. V novém červeném záložním dresu se mi taky jede hned od rána až podezřelě dobře, na to že jsem v pondělí byl behat. Postupně se otepluje, navleky jdou dolů, přesto mi první bidon vydrží asi 4h. Probiha družná diskuse, však jsem se s kluky neviděl víc než měsíc. V Jilemnici pauza před kopcem, Profesor by už dával pivo, jo, asi neví co nás čeká. Bobek tvrdí muziku na čele, Kapr, Strejda, Basko vyrazí s předstihem na závěrečné víc než 20km dlouhé stoupání. Postupně je dojedeme, ja si docvaknu Bobka, záhy společně obložíme dvojicí na elektrokolech. Čekám co bude, ale Bobek si takticky vystupuje v Miseckách. Mne se jede dobře, rezerva tam ještě je, ale pot ze mě kape, i když se teplota postupně snižuje. Závěrečný úsek si užívám, miji spalný turistu je fajn, někdo dokonce i zatleskal. Překvapení nahore, Iceman s fotakem v ruce! Rychle se obleci, teplo tu tradičně není. Za pár minut dorazí Kapr, Bobek, skvěle jedoucí Luke a další, včetně Otase, který to nakonec dal až nahoru. Par společných fotek a valíme dolů, do tepla. Přibývá mraku, ale zatím neprší. Deluxe oběd v Jilemnici, menu s kafem za 100 Kč, co víc si přát? Kluci dávají i pivka a hned je to v pelotonu znat na naladě. Tak hlavně opatrně, provoz tu odpoledne docela je. Přichází první kapky, ale vždy se většinu desti vyhneme. Je ale pořádek dusno kolem 27st, takže další pauza v tradiční cukrarně na nějakou tu prasarňu se hodí. Defekti Otas, ale to je dobře skóre na to kolik nás bylo. Odpojuje se Strejda s Pepinem a my jedeme dál. Trochu mokrá silnice, ale to nás nerozhodí, byt unava stoupa. Bobek s Kaprem odtáhnou na závěr skvělou spici, než se odpojí. Pak už je to jen na nás, co jedeme na Jizo, ale ve společnosti Kolíkace, HonzyB, Profesora, Otase a Baska to utíká i tak rychle. V Úvalech prohlásím, že jsem konečně taky prosítej, ještě aby ne, když mám v nohách víc než 300km. Závěr nějak domotáme po cyklostezkách, zvládneme ještě rozlučkové foto a ja si to pak v poklidu dotocím před byt, abych o pár km posunul svůj dosavadní rekord 333 km. Jak jsem byl v pondělí na vazkách, jestli jet, uvnitř jsem věděl, že když pojedou, je to to správné rozhodnutí. Bajecná společnost, ideální počasí a krásná trasa s ikonickým stoupaním na Zlaté Navrsi, tohle můžete zazít jen jednou za rok a jen v našem cyklistickém teamu!

Luke – Jak jsem jel jen 200 km

Když jsem se loni ke konci léta vracel z kola přes Petříkov domů, z ničeho nic se kolem mě přehnala banda cyklistů, zahučelo to jak když vás předjíždí kamion a já málem úlekem málem skončil ve škarpě. Pár z nich mělo oranžové dresy a u těch co se spurtu na ceduli nezúčastnily jsem stihl přečíst "Vinohradské šlapky". I oni se ovšem přehnali neuvěřitelně rychle a zmizeli. A já si tehdy myslel, že jsem ve formě, mířil jsem na 4000 km za rok a říkal si, že další rok dám aspoň 6000 a budu fákákt hustej. V lednu jsem nesměle napsal zprávu prostřednictvím zdejšího formuláře a za pár dní náhodou potkal Kolíkáče s Icemenem na zimácích pod Petříkovem. 20 minut pokecal, hodil

tam jednu propagační špic a šel se z toho vzpamatovat. Oni ZDV, já totál šrot. Pak přišli zimní výlety, pro mě vlastně vrchol minulé sezóny, největší intenzity a Ještěd. Prvních 200 km. Naprostá pecka a já si vypsals do kalendáře všechny další vyjíždky a nahlásil si volno v práci. Ale proč to píšu. Na Zlaták sem si nevěřil, max tak z Jičína, nebo z Nymburka do Jilemnice a tam počkat. Rozhodně ne takovej kopec. A teď mě mrzí, že jsem dal "jen 200". Najeto už mám letos 8000 km a navíc se mi jelo, jak jsem si myslel, že bych mohl jezdit za dva tři roky, když na sobě budu makat. A přitom stačilo tak málo, napsat tady do toho formuláře nějakýmu "Robert Sýkora - Kolikáč" něco jako: "Ahoj, jsem totál loser a rád bych se k Vám přidal a byl o něco menší loser". Tak trochu odbočka, ale nějak jsem se si to musel zrekapitulovat, abych ten dnešek vlastně pochopil a vstřebal. A jak to tedy bylo? Okolnosti mi nakonec tříkilo nenadělí a tak začínám v Nymburce, zpětně to hodnotím asi jako lepší variantu, ale mrzelo to. Ale zase jsem rád, že vůbec jedu. Nakonec ve třinácti lidech parádní společnost, jede se pohodové tempo jen občas se dělíme, sice nefouká, ale démon rychlosti je mrcha... Je krásně, řekl bych tak akorát. V hlavně mám ten Nymburk, jen 200, a tak se nechci šetřit (a už sem říkal, jaká je to pro mě změna v přístupu?). Někde za Sedlístěm se silnice poprvé zvedá, Kapr jde na špic a peloton poprvé dnes zmlkne. Nahoře se ale tradičně čeká, tohle byla jen první ochutnávka. Ještě pár jich přijde, ale v podstatě to dnes nemá žádný význam. Finální kopec bude úplně jiná kategorie. Silnice se ještě několikrát narovná a tak je čas pokecat s dalšími účastníky zájezdu. Užíváme si ty výhledy, malebné vesničky a třech roubenkách a všeobjímající klid a pohodu. V Jilemnici bufet, ale nic nejím a jen si loknu coly, zkušenosti velí do kopce co nejlhčí. To mě letos docela jde. Pár lidí vyrazí dřív, my formujeme grupu B, nebo A, nebo C, v tom se doteď nevyznám. Z Jilemnice je to ještě nějakou dobu podél řeky, ale z jednoho procenta stoupání se stávají dvě, pak tři. Ale pořád je tu HonzaB, který se prý necítí, ale pro mě jede super tempo. Dojíždíme Profesora který v odjeté skupince polaškoval s Bobkem, aby zjistil, že je Marcel Kittel. To už tu ale vlastně nikdo další není. Dreamer nám odjel a zbytek si vystoupil. HonzaB nás s Profesorem odveze až k parkovišti v Dolních Mísečkách, kde předjíždíme Pepína, který taky jede moc pěkně a Marcel Kittel si vystupuje a čeká na grupetto. Já už taky moc dlouho nevydržím a jedu si radši svoje. Ale HonzuB pořád vidím a to mi říká, že nejedu zas tak zle. Horní Mísečky a jsme zase spolu, ale nejede se mu moc dobře a tak pokračuju sám. Tady už je to stejně jedno. Chybí 400 výškových metrů a ty ubíhají překvapivě rychle. V dále dres Road Mongolia prozrazuje Baska a je tu další motivace nepolevit. Když ho dojedu zbývá 200 výškových. Proplétám se davem turistů, někdo by si to prý rád dal, ale radši dolu. Oponuji, že dolu si to člověk neužije, ale nevěří mi. Starší pár se klidí z cesty se slovy, to je dobře, že ty mladý sportujou. To jsem zvědav, co budou říkat až pojede Oťas. Pár lidí i zafandí, předjedu dvě děti na e-kole, který hlásí, že i na střední pomoc to je klidu, ale táta, že jim prej zůstal někde dole... a už je tu poslední zatačka a vrchol. Tam Iceman v roli hlavního kameramana celé Tour. Pro média a sponzory si tedy ještě nastoupím, ať jsou pěkný obrázky a pak už vydýchat v závětrí Vrbatovy boudy. Za chvíli přijíždí zbytek, takže je čas na hromadné foto a sešup na oběd. Nejdřív raději pomalu, proplétačky mezi turisty nemám rád, ale z Horních Míseček už nás plně ovládá démon rychlosti. Trochu mi to odjíždí, ale Lapierra dvakrát pobízet nemusím a Garmin hned ukazuje hodně přes 70 km/h. Proženu se skupinou a přede mnou už jen Bobek. To vyprovokuje i zbytek a letíme vstříc Jilemnici. Jak přejde úsek se špatným asfaltem, rozjíždí se pěkný peklo. Všem svítí oči a ten malý kluk v nich, nevím jestli se závodí, ani kde je cíl, ale nedá mi to se nepřidat. Jede se totál hrana, průměrný wattý skoro jak do kopce, akorát tam nebyli ty špice 500W. Tady se i menší díra už sjet nedá, takže nakonec před Jilemnici, už jen ve čtyřech... úplně zbytečný, ale byla to sranda. Pak luxus oběd, držím se radši Kofoly, na pivo si nevěřím, ale v některých jen zasyčí. Těstoviny naladí, ale rozjezd je trochu těžší. Naštěstí cíl splněn i jsme si zazávodili a tak je již tempo poklidné, vlastně to najednou strašně rychle uteklo a jsme v Libáni. Větrníky došli, ale paní tam má stroj na točenou zmrzlinu a to nemůžu odmítnout. Teď nejhorší úsek cesty, kdysi silnice, teď asi cvičiště silničářských učňů k záplatování. Záplat je tu spousta, ale nenavazují, překrývají se, rozpadají se. No chtělo by to tu uspořádat mistrovství ŘSD. Zbytek už je po stopách výletu na Trosky a v Krchlebachách točím na Nymburk. Oťas na rovinách ožil a tak se vydává vstříc prvnímu tříkilo, stejně jako Profesor. Velká Gratulace, mě to snad čeká za rok. Protože Zlaták, ten už mám zas v kalendáři.

KLÍNOVEC

Kolikáč – Objevování Krušek

Koncem srpna rodinná dovolená u Klínovce nadchla zapomenutými silničkami s perfektním asfaltem. V autě s otevřenými okýnký jet pěkně pomalu, vždyť jsme na dovolené, a vnímat tak krásu vůkol. A do hlavy se usazuje sen, tady to musíme ztrestat v sedle kola. Naklikat trasu a svěřit se moderním technologiím. S Lukem a HonzouB v autě, jak když sedíme někde na baru a do hlavy nám pomalu stoupá opojení z nápojů před námi. Ale tahle cyklistická droga je pro tělo o hodně příznivější Valíme podle navigací směr Klínovec, to, co před monitorem vypadalo jak rovina, se ve skutečnosti mění v pěknou houpáčku. Ale tohle milujeme, tohle chceme, kopce jsou přeci kořením cyklistiky! Jen ten brdek na Suchou nad Jáchymovem se trochu nepovedl, ta dvojitá čára na mapách pěkně kecala, ta cesta je pro traktory anebo pro čtyřkolky, a ne pro vyvoněné silničky! Takové peklo jsem ještě na žiletce nezažil, hluboké nánosy šterku, šutry, šotolina a furt do kopce! Jednou jsme vycvakl a už byl pěkný problém se znovu rozjet. Lukeho Bory nešumí, ale střílí kameny kolem sebe, HonzaB ničí svoje kola, chce k Vánocům

nové! Tady jsme ztratili pěkného času. Ale vyškrabali jsme se nahoru a padáme do Jáchymova, který připomíná Krupku. Sklon nepolevuje, HonzaB se vzdaluje se svou červenou blikáčkou, i když s Lukem jedeme na hraně svých možností. Klínovec ale zdoláváme již pospolu, já mám nahoře slušně vymleto, dává se do mě zima a moc nevěřím, že to dojedu. Spouštíme se dolů a ve sjezdu do Sní moje krize graduje. Hrbolatý asfalt rozebral moje tělo do posledního šroubku, neschopen držet rodla a brzdy. Je to nekonečný! Jak já se těším zase do kopce! To natěšení podpoříme ještě bufetem u čonga, až jsem se nějak přehucel, cola mi leze ušima a mám co dělat se rozjet. Ale krize se nejlépe řeší si podřadit a trochu zrychlit. Kluci se taky chytli a užíváme si parádní kopec bez provozu! Nahoře jsou nám odměnou exkluzivní výhledy a rovinatý objezd kolem vodárenské nádrže Přísečnice. Tohle je reklama na cyklistiku a následující sjezd do Hradiště to umocňuje! Pak však itinerář nás trochu zase zazlobí lesní cestou, abychom se vyhnuli hlavní. Zdárně ji překonáme, stejně tak nájezd do posledního stoupání, kde je rozkopaný most. A je to zase za odměnu, asfalt bez chyby, úzká silnička vinoucí se na hřeben. Nálada graduje, HonzaB s Lukem valí jednu hlášku za druhou, už je jasné, že tenhle výlet dotáhneme do konce. Děkuji kamarádi ze parádního rozloučení s letem, v září kratky-kratky, monumentální výhledy, silničky bez aut s hladounkym asfaltem stoupající nekam až do nebes. Nasly se i nejake horsi povrchy, ale vse jsme ustáli s gracií sobe vlastní v euforické atmosféře. Tohle byla totalní cyklistika v tempu, ve kterém jsme si vsichni vyhoveli, nenatahovaly si drzky a uzivali si tak tu nasi spolecnou milenku v bezva grupe!

Luke – Pohoda, výlet - fakt že jo!

Krušnoton mi ukázal dosud neznámý kout republiky a možnost se do Krušek vrátit se nedala odmítnout. Trasa na Klínovec sice nezapře inspiraci Krušnotonem, co do záliby v neustálém vyjíždění na již několikrát zdoláný hřeben, ale magické slovo "výlet" mi nedovoluje váhat. Nevadí ani sraz v dobu kdy normálně ještě spím a tak se v 6:15 hlásím na parkovišti u Kolíkáče. Za chvíli je tu i HonzaB a můžeme vyrazit. Ranní paralýza mě nakonec stojí doma zapomenuté brýle, ale Kolíkáč mi půjčí své řidičské, takže je to nakonec bez ztráty kytičky. Díky! Cestu si krátíme historkami z Koloděj a jiných výletů a za chvíli jsme na místě ve vesničce Zelená. Po řádné aklimatizaci vyrazíme po hlavní na Klášterec nad Ohří. Je docela provoz, ale silnice je to široká a tak se to dá přežít. Všichni se ale těšíme, až to bude za námi. Míjíme elektrárnu Pruněrov a za chvíli v Klášterci opouštíme hlavní. Přejíždíme Ohří a jedeme po pravém břehu proti proudu. Dle profilu to vypadá na rovinatý přesun, ale to spíš zdejší brdky nejsou ve stínu Klínovce tak vidět. Cítit v nohách ale jsou a nakonec tu na 14 km nastoupáme 240 m. Jede se z větší části po pěkném asfaltu, po úplně prázdné silničce, přes víscky s poetickými názvy jako Kotvina, Oslovce, Okounov, Kamenec nebo Korunní. Ve Stráži nad Ohří překonáme Ohří a hlavní silnici a začíná první hodnocené stoupání dne. Na stravě se jmenuje Peklo Osvinov a Garmin hned dole hlásí 2,3 km a průměrný sklon 10%. Jenže kopec začíná mírněji a tak je jasné, že se bude utahovat. Zhruba od poloviny už se nedá jet v sedě a posledních pár set metrů přes 14 % tam musím poslat vše, co ve mě je, abych se vyhládově rychlosti. Kvalita asfaltu zde byla horší, ale do kopce nám to nevadilo a dostatečnou kompenzací je asi desetakilometrový úsek po pěkném asfaltu zakončený hezkým sjezdem do vesnice Květnová. Odtud ještě kilometr po hlavní, než jí dáváme dnes definitivní sbohem a míříme do Jáchymova. Jelikož se chceme vyhnout dopravě, volíme stoupání do Suché. Ze začátku to vypadá na rozbitý asfalt a trochu váháme, jestli to neotočit. Ale asfalt to je a preferujeme cestu bez dopravy. 6,5 km s průměrem 6 % nevěstí nic hrozného, ale opět jde spíš o nerovnoměrné stoupání. Horší asfalt navíc postupně mizí a od kilometru číslo dva úplně chybí. Náhradou je to, co zbylo z minulé vrstvy asfaltu obohacené o další kameny, postupně převažují jen ty kameny. Otočit to už se nikomu nechce, a tak smířeně míříme vzhůru. Tvrdý spurterský rám a Bory vyhrávají písničku, tak jak karbon zní po úderech menších i větších šutrů. Jen se domnívám, že jde o píseň neveselou, patrně o krachu celého segmentu prodeje kol - na co by sakra mohl někdo potřebovat gravel bike, když se to dá projet na tomhle. V naší skupině ale panuje dobrá nálada, HonzaB se začíná těšit, že si koupí nový kola a já s Kolíkáčem jsme rádi, že ještě jedem. Ze Suché v nic moc sjezdu probrzdit ty těžce nastoupané metry a z Jáchymova začíná stoupání dne. 11,4 km na Klínovec, první půlka 7% a pak to trochu povolí. HonzaB nám zase ujíždí a tak se snažím držet Kolíkáčovo tempo a v půlce ho vystřídat. Jak se to začne povolovat, držím stejný watt a mám pocit, že mi to docela jede. Před kouskem rovinky na nás Honza počká a společně vyjedeme až na vrchol. Skupinové foto, něco pojist, naplánovat bufet a můžeme vyrazit. První část sjezdu je po hřebenové silnici 223 s kvalitním povrchem. Následuje menší protikopec a sjezd pokračuje přes Sní. Ten sjezd by se mohl jmenovat "jak se zničit na kole a ani u toho nešlápnout". Není tam metr asfaltu, který by nedrncal. Takže 23 minut utrpení, -670 metrů a od půlky pocit, že ty řídítka brzo z rukou vyskočí. Naštěstí dole v Perštějně nacházíme obchod a přichází vítaná pauza. Ten sjezd snad stál víc sil než ta stoupání. Po občerstvení přichází další pěkné stoupání. 6,43 km a 8% v průměru slibuje opět stojky přes 10%. To se mi už zajídá a tak v druhé půlce chytám dvakrát pěknou díru, kterou se mi ale daří zalepit, když se sklon vrátí pod 10%. Kolíkáč se začíná rozjíždět a já jsem rázem nejslabší člen výpravy, přestože wattově se nezhoršuju. Nahoře se ještě kousnu, abych udržel další díru jen na pár metrech a nezdržoval. Krásná cesta po hřebenu přináší vítaný odpočinek a krásné výhledy na českou i německou stranu. Kolíkáč zná z dovolené místní realie a zajímavosti, a tak je nám dobrým průvodcem. Obkroužíme vodní nádrž Přísečnice, většinou opět po krásném asfaltu a potom si užíváme luxusní sjezd do Hradiště. Pak míříme zkratkou na Pruněrov, asfaltu opět ubývá, až se ztrácí úplně. S vědomím toho, co už jsme dnes projeli, to nikoho nerozhodí a nejprve po panelech a pak po obyčejné polní cestě dorazíme do Pruněrova, kde

navigace hlásí vlevo a dopravní značení trvá na tom, že to je slepé. V euforii ze skvělé průchodnosti terénem našich bicyklů se utvrzujeme, že "dneska projedem cokoliv" a míříme na liduprázdnou silnici směr Výsluní. Cesta na výsluní ale nikdy nebývá jednoduchá, a tak je tomu i v případě Výsluní. Silniční zátaras a chybějící most nám chtějí vystavit stopku, ale improvizovaný most z palet nám poskytne dost komfortu k překonání říčky suchou nohou. Pak už jen pokračování cyklistické extáze na novém asfaltu po silnici, která bez mostu pro auta pozbyla významu a patří jen nám. Roztažení přes její šířku v družném hovoru pokračujeme posledním dnešním stoupáním. 7 km, konec 3,3 km a 6%, začátek mírnější. Ke konci mi to už moc nechutná, ale držím se a stoupání tak vyjíždíme všichni pohromadě. Zbývají už jen poslední výhledy z hřebenu, poslední brdek a sešup k autu do Zelené. Nějak rychle nám to dnes uteklo, hlavně ty síly rychle mizely, ale při 3000 metrech převýšení se není moc co divit. Tahle oblast skrývá ještě mnoho neprobádaného a už teď se těším, co bude příště. Dnes to ale nemělo chybu, celý den se nesl v pohodové atmosféře, kde problémy jako by neexistovaly, chyby v navigaci se přecházely s úsměvem a těžkosti na trati s lehkostí a humorem. Pohodové rozloučení s létem ve skvělé společnosti za letního počasí. Co víc si přát. Díky!

TOUR DE ZELEŇÁK

Hulis – Neříkej hop dokud... Aneb výhra na Legendě!!

Něco málo k úvodu, jak to všechno vzniklo. Před 14 dny jsem jel Železného Dědku, s profilem, délkou a počasím asi nejtěžší závod tohoto roku. 6 z 8 kol jsem se dokázal držet mezi elitou, v závěru pak přišla krize a poslední kolo bylo na samotku. I přes to jsem z toho měl dobrý pocit. První 4. kola nohy zatím asi nejlepší za dosavadní průběh sezony, takže jsem si ještě do konce sezony sliboval nějaký pěkný výsledek. Druhý den po uvedení nohou do klidového stavu mě ale začal tahat sval na noze. Místo toho, abych to nechal v klidu jsem druhý den jel s Bětkou a ještě to dodělal. Ve středu jsem sotva pajdal. Nastal klidový režim do víkendu, pak DAAK tour, kde jsem to sice cítil, ale výkonnostně mě to nějak nelimitovalo. Až v závěru 80km dlouhého závodu bylo cítit, že už toho bylo tak akorát. V tu dobu už jsem byl zaregistrovaný na Obr Zelenáček. Začalo mi to ale vrtat hlavou, aby to sval na 106km vydržel. Pořád jsem váhal co s tím, když jsem ale kouknul na startovní listinu, tak bylo jasno. Na Obra se hlásili profici z Topforexu a Favorit Brno. Takže jsem si řekl, že to nebudu lámat přes koleno a místo toho, abych se zkusil udržet profiků a dojel někde mezi 20-30 místem, radši zkusím udělat výsledek na klasickém Zelenáčku s tradicí. Nechal jsem se tedy přepsat na krátkou. Ve středu mě ještě čekala časovka do kopce „Maliník“, kde se mi jelo celkem hezky, tak jsem doufal, že to nebude v sobotu v nohách znát a pojede se mi minimálně stejně dobře... Den před Zelenáčkem se předpověď počasí mění z hodiny na hodinu a na každé stránce s předpovědi píšou něco jiného... Bude pršet, nebude pršet? Zbytečné řešit, uvidíme ráno. Probouzím se a slyším bubnovat kapky na parapetu... Aj, věřil jsem norům, který hlásili sobotu bez deště... Teplota okolo 14C, takže dilema v čem jet... Krátký nebo něco pod dres? Nakonec to vyhrálo termo s dlouhým rukávem a návleky na kolena. S Bětkou vyjíždíme na náměstí chvíli po 9h, kde už bylo rušno. Dali jsme spicha s naší partou Lužických vrchařů. Krátkej pokec a jdeme se alespoň kousek projet i když je to stejně o ničem... Bud' bude člověk rozjetej a bude startovat z 350 místa a nebo si na pásku stoupne půl hodiny předem, během který opět ztuhle, ale stojí slušně na startu... Vyhrává varianta s předními pozicemi na startu. Naladit garmin a jde se na to! Hned po výstřelu mi ujíždí noha z pedálu – nepodařilo se mi našlápnout, na kostkách to drncá, takže ještě jednou protáčím kliky a lovím točící se pedál. Hned ztrácím několik desítek pozic, ale jsem relativně v klidu. Výjezd z města nic nerozhoduje. Je to furt pravá, levá, navíc na vodě, takže se jede rozumně. Kousek za železničním nadjezdem si nastupuju a z levé strany silnice si dojíždím na pozici, kde chci jet celý závod – tudíž někde mezi 5-10 pozicí. Ještě než vyjedeme k zámečku, tak mě pár lidí zavře v pravém pruhu silnice a celkem se propadám. Snažím se najít si skulinku a opět se procpat na čelo. Daří se, vyjíždím na levou stranu, zalehám na rám, rychlost na vodě okolo 70km/h a jsem zpátky okolo první pětky... Pod první kopec chci najet vepředu, ať jsem v klidu a můžu se rozdejchat. Naštěstí nikdo moc nejančí a jede se tempíčko, ve kterým si ještě stihnu popovídat s Honzou Doležalem z Libereckého Kolokrámu, který se mi ve středu, když jsem u nich byl, smál... Cca 2h před startem Maliníku jsem u nich na krámě jedl bagetu... Tak jsem mu říkal: „to čumíš co, 3. místo na bagetu – závodní strava“... Tak se jen smál... Do Šluknova je to skoro 10km mírně z kopce, takže leteckej den v lajně. Jako již tradičně na šluknovském náměstí mávám a zdravím klan Doležalovců – příbuzní od přítelkyně. Vždy obsadí vyvýšenou zídku s krásným výhledem na celé náměstí. V Císařském, pod Partyzánem kontroluju garmin, jak to zatím vypadá... Avg lehce pod 40km/h. V kopci si točím s lehkostí a koukám kolem sebe po soupeřích, kdo všechno tu vlastně je. Následuje sjezdík k přejezdu a odbočce na Šenov a také další brdek na strážný vrch. Všechno je to hrozně krátký a ani ne tak prudký, aby tady někdo mohl odpaďnout, takže nás je pořád hrozně moc. Já si stále hlídám pozici okolo top 10... Bylo by zbytečný jezdit někde vzadu a plýtvat silami, když se mi jede dobře. Navíc je pořád mokro a riziko pádu je dost vysoký. Při sjezdu do Lipový míjíme nově postavený ostrůvek – naštěstí tu stojí regulovčák a žene závodáky do stran za doprovodu pískání na píšťalku, úplně jak na grand tour. Organizátoři už za ty roky mají zmáknuté a pohlídané snad vše co uhlídat jde! Všechno v pohodě, žádný karambol a jede se dál. V dosavadním průběhu se jelo spíš tempo, než že by za to lidi cukali. Ano, pár pokusů tam bylo, ale byl to vždy jednotlivec nebo max.

dvojice, co to rozjela na 55km/h, ale za 500m už se zase sedělo a nic se nedělo. Takže to nestálo ani žádné úsilí tyhle „nástupy“ chytat. Po sjezdu z Anenského vrchu do Lobendavy nastává asi nejodpočinkovější část závodu, takže i když je to závod na 54km, tak nechci nic podcenit a cucám gel. V druhé půlce závodu, kde se začíná závodit se to bude hodit. Pořád nevím, jak na tom jsem v porovnání se soupeři, nebylo kde to nějak ozkoušet. Takže čím víc se blížíme k Dolní Poustevně, tím víc se přibližuju špici, protože do stojky chci najet co možná nejvíc z čela... Minulý rok na Obrovi mě to tu málem stálo první grupu a následovalo pár nekonečných km sjíždění čela až do půlky Mikulek... Poučen tedy z předchozího ročníku pod kopec najíždím z 2. fleku za Davidem Fanderlikem. Nechci to lámat násilím ze stoje, takže radši házím malou už pod kopcem a jedu to frekvenčně v sedle... Očekávám první razantní nástupy a pak šlupky až do cíle, nic se ale neděje. Sice se zrychlilo, tepy vylítly, ale pořád jsem ve stavu, kdy by se dalo ještě zrychlit – žádná hrana, takže když se po stojce otáčím a zjišťuju, že jsme na čele ve třech – bílý dres - neznám, druhý L. Bartůněk, třetí já a za námi cca 30m díra, tak jsem docela překvapený. Říkám si, že by z toho mohl být dneska slušný výsledek, když jsme o maličký stupínek výš než zbytek první početný grupy... Bílodresák chce střídat, L. Bartůněk ale kroutí hlavou, že nejede, já se taky zrovna 2x neženu dopředu, abychom zkusili únik ve třech na 20km... Takže se necháváme sjet a valíme dál v balíku. Historie z loňského obra se tedy neopakuje a pro mě zatím hladký průběh. Začínáme padat do Vilémova, kde to končí esíčkama – pořád ještě na vodě, takže tu padá Petr Kaštánek v dresu Herby servis a přes něj letí minimálně jeden závodník, co jsem si periferně stihnul všimnout... Díky tomuhle chytám odlep od prvních cca 10 lidí, tak přes Vilémov je to sprint v 55ce, abych byl pod kopcem zpátky na čele a hlídal případný nástup. V tomhle kopci se dá odjet a udělat únik. Nástup tam je, ale vypadá to, že všichni drží. Přes Mikulky lajna, ale žádné šrot. Dvojice odskočila a jede za zaváděcím autem dost blízko, skoro bych řekl i hák... auto ale nepřidává a jede furt stejně, což moc nechápu. Začínáme to tedy sjíždět. Nejdřív jede špici Honza Doležal a pak to předává mě, ať to dotáhnu. U Mikova dojíždím ke dvojici s balíkem za zadkem. Zbytek Mikulášovic se jede relativně klidně. Klid zbráním je i kolem kapličky před sjezdem do Brtníků. Teď to bude boj o pozice ve sjezdu, jsou tam i nástupy. Sjezdař jsem spíš průměrný, navíc mám respekt z vody, ale vím, že pokud to nesjedu vepředu, může být konec závodu... Dojíždět čelo pod posledním kopcem na trati může být zásadní. Zalehám tedy na rám a pouštím to tam naplno. Pod kopcem je první Honza z Kolokrámu, druhý L. Bartůněk, třetí já... Začínáme stoupat a čekám, co se bude dít... Poslední možnost, kde odjet a rozhodnout závod, takže nechávám velkou a chystám se likvidovat nástupy v esíčkách... Psychicky jsem ready na spurt do 10% a být tam ať to bolí, jak chce... Po chvilce ale vedle sebe vidím závodníka Ivo Machka, kterej jede malou, tak si říkám, že když on, tak asi můžu taky schodit. Ještě pod „Blitkou“ tam tedy padá malá a jedu frekvenčně v sedě. Žádný spury a nástupy se nekonají, takže na horizont vyjíždím okolo 4-5 místa. Naše tak 25 členná skupina se ale přibližně v půlce trhá a už je skoro jasný, že o bednu půjde do spurtu tak 15 kousků... Od Brtníků je to do finišu necelých 10km pořád mírně z kopce. Čekal bych, že to ještě někdo vyzkouší, ale nic, všichni sedí a valí se tempo. Nakonec se ale přeci jenom někdo odhodlá to zkusit, je ale odsouzen k neúspěchu - zastavuje nás červená na přejezdu už v Rumburku kousek před cílem. Navíc tam stojí druhá skupina z obra, takže když se to opět rozjíždí, je v tom hrozný chaos kdo jede co... Aby toho nebylo málo, tak je tam ještě pád na kluzký železnici... Deru se dopředu, nejrychleji jak to jde a daří se, z chumlu vyjíždím mezi prvníma. Na čelo jde Honza Doležal, já druhý, zbytek za námi... Střídá a do Plynární ulice vyjíždím první. Teď už si to musím pohlídat, posledních tak 300m rovinky a pak technický dojezd. Nesmím se teď nechat skočit a někde zavřít. To je jediný co se mi honí hlavou... U nadjezdu, kde se točí pravá 90 jedu na 3. pozici. Super, už je to kousek... Levá 90, další pravá 90 a vjíždíme na Jiřikovskou, kde se zvedá L. Bartůněk z první pozice... Jdu hned za ním, pořád jedu na třetím fleku, poslední levá ze světelných křižovatek a jsme na poslední třístovce (posledních 100m po kostkách...) Na nic nečekám a hned po výjezdu ze zatáčky jdu do spurtu – i to zdánlivě perfektní 3. místo znamená díru několik metrů na prvního L. Bartůňka... Druhýho skáču během chvilky, ale metry k pásce neskutečně rychle utíkají... Přibližuju se k Liborovi, který tak 15m před cílem už zvedá ruce nad hlavu...(Když nad tím tak přemýšlím, ani nevím, jestli jsem to o závodě postřehl)... Vidím rudě a vnímám jen modrou cílovou bránu a koberec na kostkách... Jedu totální šrot až na pásku, kde jsem nakonec o půl kola dřív... Neskutečný!!! Nemůžu tomu uvěřit!!! Já vyhrál Zeleňák...!!! Krátký vydechnutí po spurtu, zjištění, že se mi netočí zadní kolo, to jde ale stranou a pak už si jen užívat tu euforii...!! Navíc se to krásně sešlo na 35. ročník a 10. ročník pro mě bez jediného vynechaného. Bohužel nejen pro mě, ale i pro ostatní, kteří by obsadili stupně vítězů se stala technická chyba u časomíry, což mělo za následek úplné zrušení vyhlášení... Takže foto z bedny ze Zeleňáku nebude, ale podium jsem si užil alespoň na krátký rozhovor všech absolutních vítězů jak z krátké tak z dlouhé... Je to smůla, zamrzí to, ale řekl bych, že nejhůř to nesl organizátor Honza Novota, který z toho byl hodně špatný... Protože se známe, po závodě jsem za ním byl a děkoval mu za skvěle odvedenou práci! Organizačně to bylo zvládnuté naprosto dokonale a tohle se prostě stát může a s tím on nic neudělá... A to že se najde pár remcalů a hejterů, který by hned měnili organizační tým, bych asi úplně neřešil... Nebejt tyhle party, která s tím má starosti celý rok, tak se letos Zeleňák vůbec nemusel jet. Takže ještě jednou velký díky všem, kteří se na téhle akci podíleli...!! Stálo to za to, tak jako každý rok...

TOUR DE BECHYNĚ

Léňa – Takhle jednou s jednou v Bechyni

Tour de Bechyně, mám to vlastně za barákem, jede se ani ne 50km což je má denní taxa sice na dvakrát, ale vím, že to ujedu. Zimák co mám od Igora má parametry kola s kterým mě na start pustí, tak proč se nesvézt. Trasu ani nestuduju, jediné co vím je, že minulý rok to vítěz dal průměrem přes 40km/h tak žádné kopce neočekávám (když se mě Kapr ptal jestli jsou na trati kopce, tak z této vědomosti jsem mu jednoznačně potvrdil, že ne...). Poslední měsíc spíše běhám, tzn po práci a od 1.9. už jen 15km na kole se většinou chodím vyběhnout na trasu kolem 10km, týdně mi to dělá cca 60km. Kolo používám jako dopravní prostředek do a z práce. Tomu odpovídala má příprava, čtyři dny před závodem jsem už neběhal a v sobotu na Tábořských slavnostech jsem při hudbě Adama Mišíka, skupiny Tataboys a večerního ohňostroje do sebe nasoukal pět svijanských Kvašňáků, dvě 0,4l královské medoviny a jednoho svařáčka na zahřátí... no co budu povídat, domů jsem jel veselý a na nedělní závod dostatečně napumpovaný... Ráno se mi vše vrátilo i s úroky, sucho v puse, žaludek jak na vodě, v noci respektive ty čtyři hodiny v posteli jsem moc nespál, protože jsem měl předzávodní horečku, probíral jsem si jak pojedu, co si oblěknu, kde budu hákovat Kapra, jestli náhodou nepřekvapí Kolíkáč, že přijede no prostě noc byla nabitá myšlenkami a jen prošpikovaná spánkem... Ještě, že mi nejde o pořadí... Do Bechyně přijíždím už docela fyzicky srovnaný a natěšený na ty oranžové zadky. Prvního potkávám Luka, mladou, nadějnou, oranžovou krev, později také legendu legend Kapra, který je prostě furt stejný pohodář a velmi dobře česky mluvícího Baska, z diskuzí jsem si myslel, že se s ním pobavím jen přes Google překladač... milý to člověk. Před startem se ještě zdravím se Zigym, který od doby kdy jsem jej považoval za svého soupeře z DABA závodů a závodů tady jihu, dost změnil. Vršek vyšviháný, nohy ala Malina, prostě raketák na kterého už dávno nemám. Ještě předstartovní foto a šlo se na věc. Očekávám průměr závodu 40km/h u sebe očekávám tak 36km/h, znám jen prvních 15km, kde jsou dva magnety kolem 1km délky, kde si myslím, že když se pojede tak neuvisím a najdu si svou skupinku. Jenže od startu se vůbec nejelo, že fakt nejelo první magnet ani nevím, že byl, ve sjezdu a v následné rovině jestli jedeme 40km/h tak to je moc (bez fungujícího tachometru jen odhaduju...). Tak si v klidu lelkuju, hlídám si abych se nesmotal, očima vyhledávám Kapra, který si to šine v předních liniích pěkně zakuklen, hlavou se mi pořád honí... ujedť, ujedť ať je sranda... nakonec vyhraje má línější polovina, která jako hlavní výmluvu proč neujet si našla, že když sedí i raketáci z Webra tak to kde se to natrhá teprve přijde... Z poklidu mě vyvádí až druhý magnet, který už má větší sklon, ale ja spíš víc brzdim a dávám si bacha abych do někoho nenajel tak si ani nevšímnu, že tak deset lidí přede mnou se udělala už asi dvacetimetrová díra.... No nic, poprvé mi řetěz udělá takový ten klapavý, zhazující zvuk ve kterém byl přeborník Malina... klap, klap, hu, hu... vyjedu si úplně vlevo, skáču turisty před sebou a za úplného asi 30 vteřinového vypětí jsem zase v první skupince, která se mi vytvořila jen díky mému lelkování... Když se podívám úplně na špic tak vidím, že jsou asi čtyři lidi odjeti, opět bojuju s myšlenkou, dojedť si je... je tam člověk s Webrou tak mi je jasné, že Zigy ani jeho kámoši nepojedou tak jedť, jedť... bohužel zase vyhrál ten můj líný kamarád, tak se poslušně řadím do vláčku, kde se jede už jen po dvojíčkách asi dost přes 50km/h, ale je to z kopce do Týna nad Vltavou takže nic extra. Pozdravím se aspoň se Zigym, který si jede pohodu. Znervózňujeme mě jen triatlonista, který jede na časovkářské koze, ruce na hrazdě no prostě vrah skupiny... Zigy za ním dojel na špic a nejspíš mu řekl něco ve smyslu ať si jede jinam.... Pak už jsem triatlonistu neviděl... Naštěstí teď už se jen jelo, Týnovský kruháč jsme přeletěli jak na Tour z obou stran a z kruháce to bylo hned do mírného kopečku, takže pěkný spurt abych uvisel, jo teď se už jelo, беру Baska, Kapr se jistě v klidu někde plácá za mnou, Luke je asi s ním prostě pohoda a konečně cítím, že jsem na závodě... Začínají přicházet první brdky, mají tak kolem tří minut takový hrubý odhad, dají se jet na velkou takovou tu španělí myslím s frekvencí asi 150... asi na třetím takovém brdku už začínám cítit, že mi najetě km chybí, Kapr mě ještě pozdraví a uhání do předních pozic, já jsem rád, že jsem. Další stojka je pro mě první, kdy na konci chytám první menší díru, kterou ještě na vrcholu s vypětím všech sil lepím, ale furt se jede takže žádný oddech, ztrácíme Baska pak zvednu hlavu ze jak by řekl Kolíkáč, zaslantaných řídítek a vidím, před sebou, jak silnice stoupá k nebi je mi jasné, tady končí veteráne, ještě kouknu za sebe tam nikdo... sakra.... Ještě to zkouším, ale díra se natahuje, když se došplhám na vrchol, jdu do spurtu, rvu to co to jde, ale fouká proti a ke skupince asi šesti lidí před sebou jsem se přiblížil na 500metrech tak o dva metry... první skupina s Kapříkem je ještě o cca 100m dále... Shazuju druhým směrem, ve předu poprvé malá, vzadu velká, dojedeme mě borec v teniskách a košili, trochu jsem si ulevil tak ho háknu, jede fakt dobře snad nás doveze k skupince před náma, táhne zbytek roviny, ještě za ním jedu sjezd do vesnice, ale ve stojce z vesnice úplně svěšuje a já s ním, brdkek ještě vyškrábu, ale už volně, ale i tak jsem na vrcholu sám a čekám kdo přijede při zpětném pohledu vidím větší skupinku, hurá svěšuju a jen mydlím pedály, přiřítí se asi deset borců a hle je tady Basko Zaháknu se na chvost a užívám si zase jízdy v háku, oproti kilometrům z Týna je tady klídek, typická, žádná spolupráce, jen nástupy jednotlivců. Začíná mě tahat levá tretra, když si zkontroluju co se děje, vidím, že se mi namotala tkanička z tretry na tělo pedálů a každým otočením se utahuje, hmmm tak to je pecka, zase jsem něco podcenil... Vystupovat se mi nechce, jede se mi krásně, sjezdy a minirovinky na pohodu, brdky taky žádné peklo, krásné tempíčko jako když jedu do práce.... tahání v tretře přestalo uff tak to snad bude dobré.... posbírali jsme ještě další dva kusy a pádíme za skupinkou, která mě vytrousila... Jenže jak je vše skvělé najednou šlápnu a levá noha ve vzduchu... nejdříve mě napadne, že jsem vycvakl tak chci dát nohu do pedálů a

hle pedál tam není!!! Kde jsi? Drží se tretry....zvedám ruku na znamení defektu, zastavuju, házím kolo do škarpy, sedám do kopřiv a snažím se dostat pedál z tretry, to se po pár pokusech daří, ještě nemám vyhráno ještě namontovat pedál do kliky... vzpomenu si na Bobka jak mi jednou říkal, že nějaký pedál se montuje obráceně, zkusím teda oba směry a nic, pedál se nechce chytit do závitů, napadne mě: Tak chlapče dojebal sis závit.... No co, jeden pedál mám a co jsem slyšel ze skupiny tak do cíle to je nějakých 15km, je to furt nahoru, dolů tzn. 7km zadarmo z kopce a těch zbylých 7km tou jednou nohou přece dám když Michal Stark tak dává celé závody....Nasedám a s vysící levou nohou šlapu co to jde, nejde šlapat bez přestávky, protože rychle dostávám křeč do stehna, do toho nejsem schopný udělat plný kruhový pohyb, spíš to je takové trhané, na rovince to ještě jde, ale do kopce ikdyž mám kašpara tak je to pěkný záhul, myjí mě první borci a asi dvě skupinky, nikdo se ani nezeptá jestli něco nepotřebuju asi až dvacátý člověk, který jel na biku mě najednou chytne za záda a do kopce mě potlačí, jen stihnu poděkovat a zeptat se kolik mám do cíle, prohodí do Bernatic to máš ještě 4km a pak už jendom asi 10km. Super to je víc než jsem čekal, vzhledem k tomu, že určitě už tak dva mám za sebou..... v následném sjezdu mě i tento borec ujíždí jsem zase sám. Ale už získávám gryf, když levou nohou kmitám proti směru šlapání tak to pomáhá udržet kruhový pohyb, což bylo fajn zjištění, nevím jak to ten Michal dělá ten nemá čím kmitat.... Myjí mě pořadatelské motorky, jeden z pořadatelů mi říká ať počkám na sběrák nebo ať zahnu někde do nějaké vesnice, že když půjdu lesem je to do Bechyně 5km.... No to víš, jedu dva závody za rok a jeden z nich vzdám!!! To teda tůůůůdle....Jedu teda pecky co to jde, musím odpočívat, protože noha dostává záhul, sjíždím do Bernatic, kde začíná kopec, pěkně bolí, ale na kašpárka to jde vyjet asi v polovině tohoto cca 1,5km kopce za mnou přiběhne fanoušek, jestli nepotřebuju pomoci, říkám jestli má klíč tak jo.... Odvětil, že má vše... hm, že by naděje? Sasedám z kola z kapsy vytahuju pedál a svěřuju své kolo mistrovi...během necelé minutky mám pedál v klíce!!! Teda, ty jsi ale ňouma.....Sice víš jak se jezdí Michalovi, ale takhle si dojebat závod??? No a posledních 11km to byla časovka, při které jsem už nikoho nedojel ani mě nikdo nedojel. Na značce 500m do cíle jsem si shodil abych divákům a své ženě ukázal jak se spurtuje do cíle...Suma sumárum jsem z krásného závodu na suprových silnicích, skvělou organizací odjížděl značně frustrovaný a zklamaný. Věděl jsem, že na první skupinku, kde se tetelil Kapr jsem neměl, ale v té druhé jsem se cítil jako ryba ve vodě a vím, že s ní bych si užil závod takový jaký mám být. Takže příští rok bych chtěl přijet znovu a konečně normálně dojet!! Snad přijede i více oranžových zadků!!!

Luke – Hořkosladká Tour de Bechyně

V Bechyni ráno trochu chladno, ale sluníčko se do nás opírá a je jasné, že dnes to bude parádní den a oslava cyklistiky. Večer jsem stihl nastudovat trať a vypadá to na docela houpavou projížďku, bez větších kopců a nebezpečných sjezdů. Prezence a vůbec celá organizace vzorová, nandávám číslo a přijíždí Kapr. Basko už je tu taky. Za chvíli se zdravíme s Léňou a jdeme se s Kaprem rychle rozjet. Projíždíme posledních pár km tam a zpět. Dlouhý sjezd za odměnu a pak táhlé, ale ne moc prudké stoupání k cíli. To asi bude trochu bolet. Rozjetí pecka, nohy po včerejší časovce nejsou unavené, spíš správně rozjeté. Začínám se těšit a co víc, Kaprovo, že "bychom to mohli uviset v balíku až do konce" mě nepřijde zas tak bláznivý. (ne fakt, začínám být dost namyšlenější, asi se pojedu projet do Nového Bydžova) A blíží se slavnostní start. Tentokrát mi ani nevádí drze se nacpat dopředu, takže tam jsem vedle Kapra a Léni. Basko se taky přidává, aby byla pěkná fotka a vyrazíme na manifestační průjezd městem. Obkroužit náměstí po kostkách jak na Tour de France, pěstička s Kaprem pro štěstí a už se řadíme na ostrý start. Máme pěknou druhou řadu, ale přede mnou se otevře díra a po chvíli váhání se teda jdu postavit do první lajny. Tak snad aspoň bude někde fotka, jak se Luke cpe dopředu. A je tu ostrý start. Pár rychlých záběrů, abych se nikde nepletl, a je to. Jsem asi 4., moc se zatím nejede, tak nahodit velkou a pojedem... a nejedem, řetěz se kousl v přesmykači. Nejde točit tam ani zpět, řadím nahoru dolů, ale marně, občas se povede protočit, ale ne a ne se to chytnout, koukám, že tam je nějaký uzlík či co a balík se zatím valí kolem. Chvilí trvá než se mi vůbec podaří zajet ke straně a můžu zastavit. To už je čelo pryč a míjí mě poslední lidi. Součástí toho řetězového smotku byla i rychlospojka a ve chvíli kdy na to sáhnou, tak se rozpojila (asi sem jí povolil, jak sem se to snažil silou nějak roztočit). Takže se to celý rozpadlo, já nasazuju řetěz, spojuju a asi po třech minutách vyrazím. Sám, teda s mechanikem pořadatele, který mi pomohl. Díky! Během opravy mě napadne, že je konec, dojeďu k autu a zmizím, ale jak je kolo zase v provozu, už na to nemyslím. Navíc za první zatáčkou první odpadlík z pelotonu, tak si nastupuju a jedu co to jde, přece tam někde bude skupinka pro mě. A taky nechci mít sběrák za zadkem . První brdek letím rychleji než balík (podle Stravy) a záhy už jsem aspoň 5tý od konce, nikdo se ani nesnaží mě hákovat,. To mě docela motivuje a tak šlapu dál, konec konců mám to napsané na zadku! Stinnou stránkou je, že řetěz v předu drhne o přesmykač a v zadu čas od času přeskočí. Ale zastavovat se mi znova nechce, pokud se to nebude zhoršovat, počká to do cíle. U Sudoměře je dokonce vidět balík, jsou to tak dvě minuty, kilometr, ale akorát vidím jak se to natahuje a odpadávají z něj další jezdci. Být tu doprovodná kolona, tak to snad i dojeďu . Asfalt kvalitní, nohy mlčí a přijde mi, že strašně letím. Míjím další jezdce, jeden magnet za druhým. Ze sjezdů trochu odpočívám, roviny v časovkářském tempu a na každý brdek se zvedám. Míjím první skupinky, ale ty by mě nesvezly, nemá smysl zpomalovat. Smírju se s tím, že už si asi dneska nezazávodím a ve skupině taky nepojedu. Jenže Garmin říká, že už jsem za půlkou, průměr jak Turista, no to budu muset udržet... Přepínám hlavu, že tohle je časovka na 50 km, jak někdo žertoval na startu a pokračuji stejným tempem dál. Pořád čekám, kdy začnu tuhnout, ale nic. Další skupinka, po rovině docela jedou, točí, mám problém je dojet, ale akorát míří na vrchařskou prémii a trahaj

se. Než vyjedou nahoru, jsem před nimi a mám solidní náskok, ještě se otáčím, ale to než by se sjelo... jedu dál. Dalších pár lidí předjedu, ale v podstatě mě to neza, užívám si, jak mi to jede. Ještě jsem nepotkal jedinou díru a celý závod je jen po tom nejvybranějším asfaltu. Bravo! 40. km, míjím další skupinku asi 6ti lidí, dva se zahákuji, ale vydrží tam jen pár minut do dalšího brdku. Na chvíli zpomaluju a otáčím se, jestli by přece jen někdo nejel se mnou, ale vůbec se neblíží, asi není zájem. Nevadí, do cíle kousek, teď už to má být z kopce. Další dva minibrdky ze sedla, přijde mě to najednou tak samozřejmý. A zatáčka kde jsme se ráno otáčeli s Kaprem, tak tady to je, za odměnu do cíle. Krásný šlapavý sjezd pod cílový kopec, pořád točím aspoň 200 wattů, je to přece časovka. Ostrá levá a cílový kopeček, zase jdu ze sedla, sice před sebou nikoho nevidím, ale chci vědět co zbylo. A levá do cíle, ještě to rozjet, aby si někdo nemyslel, že dojíždí nějaký výletník a nakonec si ještě o jedno místo polepším. V cíli nakonec hodně smíšené pocity, jelo se skvěle, průměr 33 od toho zastavení udržen. Trať byla krásná, houpavá (50 km a 549 m převýšení) bez jediné díry nebo hrubého asfaltu, počasí ideální. A možná proto mě to štve, že nevím na co by tohle stačilo, jestli bych uhákoval Kapra... Navíc moc nerozumím jak se mi to povedlo, ten řetěz takhle kousnout. S tou elektrickou mi řetěz ještě nikdy nespádl. V cíli pak ještě víc smíšený pocity, když Kapr hlásí, že asi vyhrál a Léňa si naopak taky vybral hodně smolnej den, když musel část trati trénovat na paralympiádu. Ale nakonec asi to pozitivní převládne, rád sem vás zas viděl. Trasa je krásná, organizace na nejvyšší úrovni a počasí na jedničku. No a to nenaplněné očekávání holt za rok.

VÁCLAVSKÁ JÍZDA

Hulis – Prokletí stále trvá...

Asi tak týden před Václavskou mi píše Honza Kulháněk, jestli přijedu, že by chtěl zaříznout Melšáka. Když mu sděluju, že mám volný víkend a mám to v plánu, mi píše: „to je super, je mi jedno, že nevyhraju, ale budu ti tahat“. O nějaký ten den dýl mi píše i Pavel Dobijášovský, že mi taky pomůže sesadit Melšu, navíc pojede i netrénující brácha, ale i tak si myslím, že ho nevyklepeme a bude k ruce. Začínám se na ten „závod“ fakt těšit, vypadá to, že tu budu mít celý tým domestiků... V tomhle složení, jestli mi kluci vážně pomůžou, tak nic jiného než výhru neberu. Máme tu sobotní ráno a je kosa jak blázen. Sice mě to moc netěší, ale připravenej jsem na všechno. Do auta házím celou tašku, ze které něco vyberu... Uvidíme, jak bude před startem. S bráchou házíme kola na auto a v doprovodu maminy a přítelkyně vyrážíme do Lužce. Přijíždíme docela brzo a pořadatelé tu ještě nejsou. Obsluha místní hospůdky, kde má být prezentace nám ale hned nabízí čaj nebo panáka na zahřátí. Po chvilce se to začne sjíždět, přijíždějí i první oranž borci – Basko a v zápětí Luke a Kapr... Chvilku zvaníme a pak se vracíme do hospody se zapsat. Sluníčko svítí a začíná příjemně hřát. Zvažuju teda co vzít, láká to jet v krátkym, ale říkám si, že to bude studeně foukat, takže radši se zpotit než mrznout... Radši беру termo s dlouhým a návleky na kolena. Při krátkym rozjetí jsem za to rád, zima je slušná, ale oteplovat se bude... Na místo startu se vracíme chvilku před půl 11, kdy se mělo startovat. Krátká rozprava, co nás kde čeká, a můžeme vyrazit. Pár cyklistů se tu sešlo, musím ještě zjistit od pořadatelů, abychom mohli přesné číslo napsat na web. Hned od startu se jede v klidu, motám se okolo špice, občas i potáhnou, ale nic dlouhého, pořád se zahřívám a roztáčím nohy... Po cca 5-6km nás čeká první brdek. Jen čekám, kdo, jak pojede... Jeden borec v černozeleňm dresu to docela rozjíždí, takže se začínám hned prodírat skrz balík a jedu hned za ním, abych nic nepodcenil. Sice je to brzo, ale dost fouká a taková trojice, čtveřice by klidně odjet mohla, stejně jako minulý rok, kdy jsme první trojici naháněli celý závod a dohnali je pár km před páskou... Nohy pořád zatuhlý, tepy nebezpečně vysoko, ale když jedu na druhý pozici, tak je to ok... Jak já nesnáším ty první km, než se člověk dostane do tempa... Na to vždycky trpím a ve většině případů v prvním brdku odpadám od čela... Naštěstí tady se vzhledem k délce a obsazení první skupiny odpaďnout nedá. Ne že by tu nebyli dobří borci, ale na špičku UACu to nemá... Začíná mi v tom dlouhym triku být slušný teplo, až teď začínám závidět odváznému Kaprovi, který do studeného startu šel v krátkym. Následuje tak 7km, kde se nic zvláštního neděje. Přijíždíme do Žlunice, kde nás čeká další brdek. Jedu na 3. pozici, nejede se nijak zvlášť rychle, tak se zvedám a zkouším první nástup a trochu to zrychlit. Nahoru vyjíždíme v lajně, otáčím se a koukám, kdo jede... Hned za sebou vidím černozeleň dres, borec, který to zkoušel v prvním brdku... Ten bude asi silnej, na toho bacha. Teď to bude vesměs pořád lehce dolů, nohy už ale jedou perfektně a tak to skoro v každym brdku zkouším... Jednou jsme se se zelenáčem o pár metrů trhli, ale svěšuju a necháváme se dojet, ještě nejsme ani v půlce, takže to nemá cenu ve dvou. Špici co špici se snažím jezdit o několik km/h rychleji než ostatní, ať se balík jen zadáčo neveze. Přejíždíme hlavní v Dlouhopolsku a valíme směr Žehuň. Prvních pár metrů jede špici Honza Kulháněk, který hodně rychle couvá dozadu. Když je vedle mě, tak mu říkám, že ty špici moc nedal... Smál se a odpovídal, že tady špici nejede, že ví, co ho čeká... Začíná to lehce stoupat, jedu za zelenáčem na druhym fleku. Pořád mi to ale přijde nějaký jalový, pořád se nic neděje, tak jdu na špici a začínám zrychlovat. Natahuje se to a pár lidem už moje tempo asi moc nechutná (po závodě mi brácha říkal, že tam společně s Melšákem už měli díru). To vidět a vědět během závodu, jel bych tam šrot a ne jen ostrý tempo... Sjezd do Žehuně, jede se lajna chvilku se docela i závodí, škoda, že to nevydrželo dýl... Po chvilce jsou ty špice od všech podstatně vlažnější... Na to ale nekoukám a snažím se to vždycky zrychlovat. V brdku za Žehuní už se opět nejede a brácha, kterej se bál, že by v těch krátkych serpentínách mohl odpaďnou si nastupuje a jede je dokonce z čela... Točíme levou na hlavní,

přejíždíme dálnici, po chvilce se dostávám na špici a začínám za to zase brát. Jedu přes 50km/h snažím se to držet, ale fouká a nejde to tak dlouho, takže si odstřídám, řadím se ale docela vepředu balíku. Takže ještě před Ovčárami, kde z hlavní budeme sjíždět se ještě jednou dostávám na špici a zase zrychluju. Dneska první chvilky, kdy si potřebuju trochu orazit, dvě fakt rychlé špice hned po sobě. Jinak se mi jede naprosto peckově a z celé skupiny se cejtím asi nejsilnější. A nebo jsem prostě jen blbej a ostatní jen šetří a netahaj naplno... Další brdek kde odskakuje Honza Kulháněk, jede tak 20-30m před balíkem, zvedám se a chci jít do nástupu, abych k němu dojel... V záběru ale vytrhávám levou nohu z pedálu a mám co dělat, abych se nesválel... Zacvaknu a je tu pokus č. 2. Doskočím k němu a pobízím ho ke spolupráci. Jdu na špic, valíme a střídáme ve dvou... Za zkoušku člověk nic nedá, chvilku jsme se ve dvou vyvětrali před balíkem a pak nás to sjelo. Hned jak nás balík dojel, tak vystřelil Melša a docvakl si ho myslím, že to byl Lukáš Klinecký. Ještě, že Melšák už začínal být... doufám, že po mejch špicích a nástupech v brdkách pěkně vokoralej, takže neměl na to, aby ve dvojici střídal. Sice jsme to sjíždět museli, ale nijak výrazně nás to nepotrápilo... □ Když se mi už podruhé povedlo vykopnout levou nohu z levýho pedálu, začal jsem si říkat, že je něco asi lehce špatně. To už nám moc km do cíle nezbyvalo... V Převýšově to zkoušel zelenáč, ale nejedu tudy prvně, takže si to tu jedu z druhý pozice za Kaprem a když jde přes mě, tak ho hned hákují. Kousek po brdku se ještě pokračuje v tempu a lajně. Opět to ale dlouho nevydrží a od Lovčic všichni celkem kufrují... Najíždíme do posledního dloubáku před Lišicemi, vychází na mě špice, takže se snažím jet úsporný tempo v tom fičáku, co fouká zprava. Po chvilce mě ale předjíždí můj dvorní domestik – brácha Bonzo, který mi říká, ať se schovám. Na špici vydrží tak 100-150m dokud ho neodstaví křeče. Bohužel musí zastavit a seskočit z kola... Díky, super gesto, ale možná si mohl být vzadu schovaný, aby si dojel s náma. V závěru jde na špici Venca Klož a přikládá slušně pod kotel, jedu za ním a pořád čekám nástupy. Do cíle už je to jen přes poslední hopík v lese. Silnice hrozná, pořád čekám, kdo vystřelí, ale opak je pravdou, jedeme na hranici pádový rychlosti a nikomu se nechce... Po výjezdu z lesa se to konečně rozjíždí a natahuje. Už jsme v Lužci, teď jde jen o to neztratit dobrou pozici. Kousek před poslední pravotočivou zatáčkou za to bere zelenáč, okamžitě se zvedám a jdu po něm... Áááááá tak ho*no, nejdu, levá noha opět venku z pedálu, než opět našlápnu ztrácím několik cenných metrů, znovu za to беру, abych se ještě docvakl. Nakonec se povedlo, do posledníčky najíždím na 3. fleku... Zvedám se a začínám zrychlovat a při výjezdu jsem dokonce na čele. Bohužel je to ale takovej spurt, nespurt, nemůžu do toho jít na 120%, protože mám strach, aby mi zas nevyškočila noha z pedálu a já si tu nerozbil hubu... Během chvilky jde přes mě Melšák i Honza Kulháněk... Sedám si a zkouším za to ještě brát v sedě, to není tak o držku kdyby mi vycvakla noha... Cíl je bohužel ale ještě dost daleko a já tak ztrácím další 2 pozice a dojíždím na konečném 5. místě... Bohužel, dneska jsem tu byl pro výhru... Chtěl jsem konečně zlomit Melšu, se kterým jsem 3x spurt o první místo prohrál... Dneska k tomu bylo hodně blízko. Vzhledem k průběhu mi 5. místo přijde dost špatný, věřil jsem si na výhru (bednu minimálně). Ale nějak zvlášť mě to dneska netrápí, vždyť vlastně o nic nejde a díky bohu to nevyhrál Melša, ale Honza Kulháněk, který mi k výhře chtěl pomoc a věřil mi. Roli leadera jsme si tak trochu během závodu prohodili, já to rozjížděl a očesával a on to pak ospurtoval, takže dobrý!! Po dojetí jsme si všichni sedli ke stolu s pivkem / nealkem a jídlem a pokecali o průběhu závodu. Pedál jsem po závodě nějak neřešil, až když jsem přijel domů, jsem zjistil, že se mi ulomila špička kufru, proto mi nedržel... Takže naděje na výhru na Václavský a porážení Melšise se opět o rok odkládají... Každopádně jsem si to užil a s tím, jak jsem jel, jsem byl spokojenej... Závěr už byl horší, ale to se prostě stane... Naštěstí to bylo tady a ne na Zelenáku... Tak zas za rok v orange společnosti!

Luke – To byla (Václavská) jízda

Ráno zima, že by létem rozmlsaného cyklistu nevyhnal, ale vzpomínky na zimní polabí velí trénovat a nejlepší trénink je závod. Věřím v krátký-krátký, ale do auta jdu radši v civilu, kalhoty a bunda... V Lužci u kulturáku už teploměr ukazuje 10 stupňů a slunce ohřívá vzduch na přijatelnou teplotu. Na registraci je jasné, že to bude komorní závod a jako tým budeme mít početní převahu. Taktika je jasná, Hulis tu byl třikrát druhý a chce vyhrát, k tomu má silný tým Bonza, Kapra, Baska, mě a ještě pár kamarádů. Nálada před startem je dobrá. Balík asi třiceti lidí vyráží a šlapky se drží v popředí. Prvních pár kilometrů se peloton jen nesměle rozjíždí, ale s každou stovkou metrů se trochu zrychluje. Po chvíli už se jede regulérní závodní tempo a na čele je hodně oranžovo. Cíl je udělat to těžké. Krásně se rovnáme na špici, Kapr tam je pěkně dlouho a když už má přijít řada na mě, zjevuje se krpál, co bych snad v Polabí ani nečekal. Naštěstí je krátký a tak jedu naplno. Nahoře jsme ve 4 nebo 5 ti i s Hulisem, ale rychle dojíždí další. Po první selekci 13 lidí, bohužel Basko a to kousek nedal, ale pořád jinak tu všichni jsme. Pár lidí to zkusí po rovině a mě to začíná docela kousat. Cožpak o to, párkrát se to přežít dá, ale tak nějak začínám tušit, že tohle dlouho nevydržím. Navíc se nepodařilo odpárat Hulisova soupeře a Hulis to začíná zkoušet na každém brdku. Na jednu stranu se na to moc pěkně dívá, ten kluk má teda pořádnou formu. Ale z mého pohledu na to koukám z čím dál větší dálky a to rozhodně není dobře. Najednou už není síla držet se na čele té skupinky, jenže na konci to bolí snad ještě víc. Několikrát lepím menší díru, v jednom táhlejší brdku už je díra snad 30 metrů, ale zase se vracím. Ale za chvíli je tu další brdek a další nástup, pak ještě jeden a já pozoruju jak sirky v krabíčce mizí. Projeli jsme 20.km, tedy čtvrtina trasy a mám fakt dost, teď bych potřeboval aspoň pár minut v klidu. Jenže ne, je tu další brdek a zase díra, nahoře už není síla doskočit si to zpět. Navíc jsem tu zůstal sám, škoda, nevypadalo to, že jsem jedinej na limitu a před chvílí jsem jednoho dotahoval zpátky do skupiny. No nic, za mnou nikdo a tak jedu sám asi 10 km, než se konečně za mnou objeví menší skupinka. Docela jim trvá mě

dojet, tak si říkám, že to dnes není tak špatný. Vcelku v pohodě se zapojuji, je tu Basko, jede se pomaleji než na čele a pokud se nebude nějak moc nastupovat, tak bych tu měl v pohodě vydržet, takže neváhám a zapojuji se do střídání. Nikdo se neveze, i když někteří střídají čím dál míň, jak asi ubývají síly, ale proti tomu se nedá nic říct. Vlastně být nás víc (než 7) nebo trochu přidat, tak skoro ideální skupina. Návleky na ruce i rukavice už jsou dávno v zadní kapse a tak nezbyvá než užívat tenhle průlet Polabím. Ještě pár brdků, krásně v tempu, ze sedla, aby nikdo nenastupoval, ale dali jsme to všichni a už tu bude cíl. Ještě si pohrávám s myšlenkou vzít za to někde před cílem a zkusit dojet sám. Nakonec to ale zavrhuju, protože minule mi to nevyšlo a po rovině bych byl asi dojet. Navíc 7 lidí je docela dost a mohl bych si zkusit první pořádný spurt... Pár km před cílem je vidět, že už po sobě docela koukáme a když slezu ze špice, v zadu skupiny je docela těsně, až mě zas napadá tady vyvětrat, ale nakonec se držím strategie spurt. Lidi neznám, tak jsem si je aspoň otipoval a vybral si kluka, co vypadal silně. Navíc si našel docela pěkný místo, takže se řadím za něj a čekám co se bude dít. Do vesnice vjíždí na třetím fleku, já 4. Přijde mi to ideál. Prává do cíle a čekal jsem, že tady za to někdo vezme, ale dva lidi rychle ještě od střídají a můj vodič je najednou na špici a nejede, asi mu přijde brzo spurtovat, což mě taky, ale už není za koho se schovat. Hm, tak s tím se nepočítal, jenže čas přemýšlet teď není tak se prostě zvedám a zkusím to vydržet až do cíle. Sám jsem překvapen, jak rychle najednou letím a musím ještě přeřadit, čehož využívá Basko, aby se podíval vedle mého kola, ale to je vše, ještě pár wattů zbylo a odrážím i jeho nápor. První dva oranže ze skupiny, to je paráda. Komorní závod, ale milá atmosféra a parádní rozjetí před nedělí. Mohlo to být lepší, ale i tak sem si odnesl spoustu zážitků, 20 km na čele závodu. Tentokrát spokojenost.

BABYLON

Hulis – Sladký závěr sezony!

Stejně jako již po několikáté je pro mě Babylon zavírák sezony. Hezký, krátký, rychlý závod. Pro mě ale nad posledním závodním víkendem visí hned několik otazníků... Už den po Václavské jízdě mě celkem bolí v krku a jde na mě rýmička. V pondělí to není tak strašný, takže беру o vrstvu víc a jdu se lehce projet, což asi nebylo úplně moudrý – út + st hotovo... Jen doufám, že se dám do víkendu nějak do kupy, abych mohl závodit... Čtvrtek už je to opět lepší, nejradši bych nikam nejel, ale nemůžu si dovolit takovej luxus, celej tejdén před závodama nejedít, takže se jdu opět lehce projet. Nohy celkem dobrý, jen doufám, že mě to nepoloží zdravotně... V pátek ráno mi v práci není nejlip, cítím slabost a jakoby náznaky na teplotu... Super stavy, když mám dva velký úkoly a cíle... 1) zajet Trubu konečně pod 6 minut a v neděli dojet s čelem a udržet tak 2. místo v českolipském poháru. Truba nakonec o kousíček padla a teď už jen ten Babylon. Jel bych i v horečkách, o 2. místo v poháru se prostě bojuje!! Ještě v sobotu večer volám T. Fanderlikovi, aby mě a bráchu zaregistroval a ušetřil nám tak trochu času, abychom z Brodu nemuseli vyjíždět tak brzo. Prezentace končí celkem brzo před ostrým startem, na který se bude přejíždět a měl být až ve 12:30. Když zrovna stojíme v Lysí na pumpě a je přesně 10h, mi Tomáš volá a ptá se, kde jsme?? Že v 11h je plánovaná rozprava a odjezd na ostrý start, říkám, že do 11h to asi nedáme. To to hezky začíná... Od pumpy tedy následuje jízda lehce přes hranici povolené rychlosti... Kousek za Doksama opět volám a zjišťuju, jak to vypadá? Na místo dorazíme tak 5 minut po 11h... Jestli by to třeba nemohl lehce pozdržet... Ještě se ptám, jestli nemáme jet rovnou k ostrému startu... Říká, že se zatím nic moc neděje, ať jedeme přímo tam, že to snad stihneme. Lehce po 11h jsme tedy u restaurace a hromada lidí ještě postává u aut a připravují se, tak si oddechnu, že je ještě trochu času. Já už jel v dresu, brácha se ale ještě musí převlíkat. Nakonec vše v pohodě stíháme a slyšíme i část rozpravy. Při vlažný jízdě na ostrý start je slušná zima... Už ať se jedou šlupky a zahřeju se, říkám si... V Zahrádkách se ještě nakonec čeká na pár opozdílů a můžeme startovat. Hned od startu je to totální vejlet. Rychlost se málokdy přehoupne přes 35km/h. Chvilku vedle mě jede Ruda Raichelt, který říká, že by se takhle mohlo jet až pod cílovou kopec a rozdat si to až tam... O kousek dál vedle mě najede Tomáš Kubát a taky spolu nějaký čas žvaníme, zatím na to je čas... Přijíždíme do Kravařů, točíme pravou a asi už všichni vědí, co nás čeká. První slušná zkouška nohou. Už v přípravě pod kopcem se slušně přikládá pod kotlem a já jen čekám, co se mnou tohle tempo bude dělat. Zatím jsem okolo 5. pozice takže dobrý. Začíná to utahovat a pořád nemám potřebu shazovat na malou, takže si říkám, že bych to mohl celkem v klidu přežít... To by tu ale nesměl jet Jirka Šorm, který za to bere stylem, že dobehne 150m do kopce spurtuje. Natahuje se to jak hovado, bolí to, jedu hranu, ale nahoru už je to jen kousek... Na horizontu jedu tak 3m za Honzou Novotou, za mnou to taky ještě někdo lepší. Následuje sjezd přes Heřmanice, kde se to všechno posjíždí a utvoří se kompaktní skupina 12ti lidí. Pod první kopec vejlet, po kopci lajna a kolotoč až do cíle... Sjíždíme do Jezvé, kde točíme levou a dál na Horní Polici a Žandov, kde nás čeká další stoupák. Jedu na 3. pozici za Honzou Novotou a Rudou Raicheltem, který jede slušný tempo. Nejedu na hraně, ale modlim se, ať se nikdo nezvedá a nezrychluje to. Krátkej sjezdík a před stojkou na Karlovku, která je i slušně dlouhá se dostávám na špici. Paráda, aspoň se bude kam cedit, říkám si... A taky že jo, po pár metrech se zrychluje a jde to přes mě. Jedu na konci grupy a trpím jak zvíře, hlava je ale nastavená tak, že jedu o 2. místo v poháru a jsem ochotnej dávat si na prdel dál... Na horizont už je to jen kousek, tak 200m, to už vydržím... Hlavou bych to uhrál i přes pekelnou bolest, kdyby ovšem nepřišel dávicí efekt!! Natahuju, ale naštěstí ze mě nic nevytlito, bohužel si musím vystoupit... Naštěstí pro mě, se totálně zastavily nohy i Honzovi Novotovi... Ve sjezdu si ho

docvaknu a jedeme ve dvou. Jsem rád, že tu nejsem sám. Do cíle je to ještě kus cesty a konkurenti z kategorie co by mě mohli připravit o body a 2. flek jedou ve skupině za náma! Jen doufám, že nás nedojednou... Jedeme časovku dvojic, točíme špiče, málokdy jedeme pod 50km/h. První balík je na dohled, cca 200m. Tak blízko a zároveň tak daleko... Člověk si říká, dyť je to kousek, ale... Po pár km se ale zdá, že se přibližujeme. Honza mě krotí, ať jedeme pořád stejně a vydržíme v tomhle tempu a dojedeme to... Za Libchavou už jsme skoro v doprovodný koloně dvou aut nějakých juniorů co tam jeli... Lezu na špici a zrychluju, ať už to máme za sebou... Když už jsme chytli hák auta, bylo vyhráno... Pak už si jen nastoupit a přehoupnout se přes auta do balíku... Pecka!! Jsme zpátky, s Honzou jsme si podali ruce a jede se dál... Čekal bych, že po takovýhle stíhací jízdě se k čelu vrátím úplně na kaši a budu rád, že budu vlát na konci, ale ne... Byl jsem dobřej, nohy jely pěkně, krátký vydechání a hned jsme se oba zapojili do kolotoče... Průjezd Lípy byl v klidu, nájezd na hlavní z města a pod cílové kopec už je to jen kousek... Odbočka doleva a do cíle už je to asi jen 2,5km nahoru... Hned odspoda za to bere Jirka Šorm a jede se ostrý tempo. Chvilku jedu s balíkem, ale pak si podřazuju a vystupuju si... S vědomím, že teď už mě zezadu nikdo nedojede, se nechci šrotit a zažívat podobný stav jako před pár kilometry na Karlovku. Nechávu, že se připravuju o možnost bojovat o bednu, pohárek a 3. flek, ale vůbec toho nelituju. Těžko říct jestli bych na to měl sílu, ale chtěl jsem si ty poslední závodní chvíle týhle sezony udělat hezký a užívat si pocit toho, že 4. místo v kategorii mi k udržení 2. místa v poháru stačí... Do finíse jsem tedy dojížděl vysmátej místo poblítej, což bylo fajn...Nádhernej krátkej hromadák na závěr sezony. Sice o 5 minut pomalejší čas než minulej rok, což je skoro 3km/h na avg... Takže se může zdát, že se to flákalo, ale hodně to zkresluje ten start a nájezd pod první kopec, kde to bylo vlažný. Od té doby to mělo snad všechno!

HURÁ V ŘÍJNU NA JEŠTĚD

Dreamer – Velka rijnova euforie

Tradice je potřeba dodržovat k akce Hura v říjnu na Jestěd k nim jednoznačně patří. Pociťuji, že kapr objednal naprosto luxusní a tak se v sobotu v 7h ráno vydalo 7 statečných na cestu z Haju. Já si to strihnu přímo od bytu na Kacerově, takže jste skoro za tmy. Ráno teplo zadné není, ale dres, vesta a vetrovka chrání spolehlivě. Připojuji se k Karl s Camrdou a míříme do Sojovic. Kolikac s Camrdou jsou trochu vystrašení, jestli to ujedou, ale je mi jasné, že to dají v naprostém klidu, jak je znám. Před Sojovicemi kolem Labe je pěkná zima u řeky, asi 7 st, takže všichni klepeme zuby a vyzyvame sluníčko, aby konečně začalo trochu hrát. Je sice pul devate, ale pocitově to je jako 7h ráno v srpnu. Připojuje se Kapr a míříme směr Jestěd. Nalada stoupa, teplota také. Tradičně jsem se moc nevyspal, ani moc nenasnídal, což doháním za jízdy, i když jak je člověk promrzlý, tak vyndat něco ze zadních kapes přes všechny ty vrstvy oblečení není úplně lehké. V Holich Vrsich se akorát chystá cyklokrosový závod, příjemné zpestření vidět, že i v mládeži je dost cyklistů. Zahy se připojuje McHammer a to už míříme pod Jestěd. Už se otepluje, takže do kopce sundáváme přebytečné vrstvy. Tím, že nás jede dohromady cca 10, tak se jede bez větších problémů a pěkně to utíká, defekt zatím také žádný nemáme. V kopci za to vezme nenapadne McHammer s Karlem, odjede s nimi, ale v prudké pasáži mi také odjíždí. Jedu si svoje, takže je mám pořád na dohled a vidím, jak McHammer nastupuje Karlovi. Asi by mu odjel, ale v pulce kopce na parkovisti konci interval a pak už jede volněji. Já jedu svým tempem, tj. skoro naplno až nahoru, když už tu člověk je a trochu to jede, tak je škoda to nevyužít. Nahoru tak dojíždím pár minut za Karlem, zahy ale dorazí Camrda, Kolikac a zbytek. Rychle vrcholové foto, protože tím, že je hezky, je tu tradičně hodně lidí a taky dost fouka. Letíme dolů do Osecne na tradiční bufet, ale obchod je zavřený, jsme tu těsně po 13h. Nastěsti nám paní ještě otevře a jsme zachráněni. Pak už je teplo a je čas jet v krátkém krátkém. Cesta docela ubíhá, byť asfalt je rozbitý. Kapr nám sice zkrátí o pár km trat k nemu do Sojovic, ale zato tam vloží krásný kostkovaný úsek do prudkého kopce, všem se ale to líbí, jsme dnes nejacy rozjetí. Jdu na špic s Karlem, ostatní začínají hlásit, že toho mají dost, mne se ale teď jede docela dobře i když po tech skoro 200km už to také není zadarmo. Nastěsti jsou tu Sojovice a velká hostina u Kapra. Kdo byl, tak ví, kdo nebyl, měl by to někdy zažít. Polevka, buchty, pivo, alko i nealko, kafe a možná i nějaký ten panák slivovice jsem tam zahlédl, mne se to samozřejmě jako abstinenta netýkalo, že ano! Jeden by tam seděl na sluníčku a v teple klidně do večera, ale my se ještě musíme dopravit 40km do Prahy. Vyrazíme po páte a je to zase jedna velká rijnova euforická jízda. Sluneční kotouč pomalu ale jistě klesá k horizontu, ale Praha už je na dohled. Camrda chystá ještě pomalý defekt, ale to už jsme skoro doma. Loučím se na Hajích a každý si to už dotoci svým tempem domů. Ráno mě kluci lákali na trikilo, teoreticky by to asi šlo, ale člověk by si neužil všechnu tu parádu kolem a posezení u Kapra, a to bylo dneska víc důležité. Přesto je naprosto super vyjet v pulce října s rozbleskem světla a dojet za soumraku v krátkém dresu a letních teplotách a na tachometru mít přes 260km, pocítu naprosto podobně jako před dvěma týdny ve Španělsku a jen potvrzení toho, že nezáleží až tak na místě, ale na partě lidí kolem, to dělá atmosféru, to tvoří zážitky! Cele tohle se povede asi jenom v tom našem oranžovém klubu a to je na tom to krásné! Velká rijnova euforie je za námi, sezona končí, ale všichni se už těšíme na tu následující!

Kolíkáč – Hrajte ještě Ještěd dál!

Pondělní saunový ceremoniál ve francouzském stylu, letíme v balóně nad Provence, saunér do nás pere ručníky parní nárazy s vůní levandule. Vzpomínám na letní Mount Ventoux s Camrdou. Byl to nekonečný a bolavý kopec. A obdobný jsem zažil i teď v sobotu. Hurá v říjnu na Ještěd! Kolikrát jsem se již vyškrábal na jaře i na podzim na tuto horu na této legendární akci. Ale nikdy to nebolelo jako letos. A nikdy jsem do toho nešel s takovými obavami. Ale nakonec se to neskutečně povedlo! A to díky té nezlomné orange grupě, který furt šlape a žije! Kapr naplánoval datum, slibovaná sestava a počasí se předpovídalo parádní. Jen moje kolo ochutnalo asfaltu někdy víc jak před měsícem. S hrůzou na něj sedám v pondělí a nejsem schopen se vymotat ani na Petříkov. Ale stejně mě začne v hlavě vrtat červ o snové akci „JJJ-Jížák-Ještěd-Jížák“. Tomáš Bartoš to s radostí podpoří a já musím až do konce týdne odolávat masivnímu ataku Camrdu, který chce jet mermomocí autem. Stav jak před maratonek, můj už tak vadný žaludek dostává další přiděl bolesti od startáku. To bude průšvih! 260 kilometrů v hlavě, ale vůbec si nevěřím. Ladím teplé věci na ranní cestu ke Kaprovi, kde je chci sundat a nechat si je u něj na zpáteční cestu. V noci se budím a myslím na blbosti, jak tam někde zůstanu, čekajíc na auto z Prahy. Ale to asi všechno k tomu patří ... Sobotní lehká snídaně a hurá na kruhák na 7:15h. Tomáš, Basko, Dreamer, HonzaB a Oťas! Ten sice nekliknul na kouzelné tlačítko na webu Přidat sebe mezi účastníky, ale nějak jsem tušil, že si tu dnešní show nenechá ujít. V Dubči Camrda a Karl a veselá grupa rozjíždí mejdan. Hláška střídá hlášku, před Mstěticemi v dále vidět hřeben nad Libercem, cíl dnešního výletu. Slunce vstává, nechce se věřit, že je říjen. Ten se nám připomeneme pěknou zimou u Labe a na cestě lesem (z práce do práce), co si dává každý den Kapr. Sojovická náves opuštěná, jen ředitel zájezdu nás vítá. Svléknout teplé hadry, Karl zkontroluje Podbrahy a valíme na Lysou. V družné zábavě a po známých místech to letí. Holé Vrchy a závod v cyklokrosu. Pozdravit duo Jestřábů a obdivovat ty malinké dětičky, co se budou prát s náročnou tratí. Časově to klaplo parádně, těsně před startem to ještě projedeme po silnici. Mnichovo Hradiště a přistupuje McHamer. Údolím do Dubu uctíváme Zlatý hlas z Prahy, na špic vlezte KAREL Karl, KAREL Camrda, KAREL Dreamer a KAREL Kapr! To je atmosféra, nad skupinou se linou největší hity KARLA z Bertramky. Český Dub, tradiční močící místo, návleky na kolena dolů, polknout gelu, peklo začíná. 115 kilometrů v nohách a teď nás čeká 15 kilometrů furt nahoru až k vysílači. Do Rozstání pospolu, pak už se jde tvrdě na věc. Karl, Mc a Dreamer odjíždí, po chvíli startuje Camrda a hned za ním HonzaB. Chci to vyjet s bráchou, ale tempo nám zatím jede Tomáš. Je to hodně bolavé, visím za nuditel a jen čekám, kdy naskočí pořádná díra, kterou už nezalepím. A to ještě na rovinatější pasáži za to bere Kapr a trpím ještě více. Představa těch dalších 130 kilometrů mi nedělá vůbec dobře. V dále zahlédnout smuteční dres HonzyB, ale toho už nesjedeme. Bojuji o každý metr, Tomáš s Kaprem jedou skvěle. Konečně dolní parking, čekám třeba, že tady na kluky počkáme, ale moji tahouni na sebe jen mrknou koutkem oka a jede se dál. Proč by taky ne, když je nejhezčí počasí ze všech Ještědů, co jsem kdy jel. Z čela mi valí potoky potu do očí, tohle Kapr miluje. A zdá se, že miluje i mne, jelikož si vystoupil od Tomáše a čeká na mě! Díky brácho! Stehna pálí, probíjíme se mezi houfy turistů, koloběžkářů, aut, motorek a běžkařů na kolečkových lyžích. Parkoviště Ještědka za námi a před námi na dostřel Tomáš. Kopec povolil a tancuji za zadním kolem Kapra. Proti nám se už vyjíždí Karl s Dreamerem. V tunelu těsně pod vrcholem předjet Tomáše, který se pak však mohutným nástupem dostane ještě přede mne, Kapr si jede pro zasloužené vítězství v té naší trojce. Ty závěrečné šutry (to se nedá nazvat dlabka) jsem myslel, že už nedám, jsem totál k.o. Ztěžka se opírám o kolo, natahuji návleky a cpu se ze zadních kapes. Po chvíli jsou tu největší hrdinové Basko a Oťas a můžeme udělat společné foto, kde fotografem je samotný Robert Kleiner! Tak to se povedlo, teď se jen skutálet do konzumu v Osečné a přežít bolavou cestu do Sojo. A hele konzum má jen do 13:00h. a je 13:01h. Kapr klečí přede dveřmi a prosí ... hodná paní prodavačka otevírá. Já si v rozrušení zapomínám koupit vodu do bidonů, takže si to dám málem na velblouda, nebýt hodných kamarádů, co mi pak dali cestou pár loků. Ale pro mě předpokládaná krize se nekoná, nohy furt jedou, skupina šlape jako dobře namazaný stroj. Tohle se musí prostě zažít! Pivovar Klášter s menším zakufrováním, ale pak už rozebrané kostky za Bolkou na Piskovou Lhotu jsou tu velmi rychle. Nemá to chybu, nálada graduje, příjezd na garden party do Sojovic je ve velkém stylu. Kaprovi se zase předvedli, tyhle hostiny s dobitým vysílačem v nohách se prostě neomrzí, děkujeme moc! Sedělo by se, sedělo, rozebíralo se všechno do nejmenších detailů, ale slunce nepočká. Už se pomalu zase začíná ztrácet za obzor a před jižní větví ještě minimálně 35 kilometrů. Ale ty se odjedou s takovou grácií, že už chci, aby byl zase duben a já cítil mocnou vůni Mamuta Skvělé to bylo, velké poklona všem výkonům a především Oťase! Taky to chci ještě takhle dávat za 15 let! Řeknu c'est la vie, c'est la vie, tímto končí bal, a to mě nebaví, nebaví, hrajte ještě Ještěd dál!

LUČNÍ BOUDA

Kolíkáč – Nej nápoj a nej koláč na světě!

Mlhovky rozráží tu bílou stěnu před námi, stírám rosu z předního skla auta. Hnusné pražské podzimní ráno, ale s HonzouB jsme naladěni na Krkonoše nad oblaky, jedeme do ráje! Nad Jičínem už pomalu mlha mizí a parkoviště v Lánově okupuje překvapivě i Delkim. Navrhuje ještě jedno zpestření trasy přes kopec směrem k Pražské Boudě do Černého Dolu, já nejsem proti. Ladíme oblečení a zadní kapsy, chtělo by se vyjet krátký-krátký, slunce hřeje, ale jedeme do 1500 metrů nad mořem a je konec října, není čas na hrdinství. Stoupáme chladivým údolím na Dolní

Dvůr a pak proti směru trasy Krakonoše. Krásný pozvolný kopec na velkou! Pak menší zakufrování a u někoho jízda s držkopády po kluzkých prknech. Já raději pěšky, na jistotu, ale stejně to klouže v těch kufrech jako na ledě. Tak toto jsme si mohli odpustit, smolař Delkim po pádu hlásí problém se zápěstím a jede zpět k autu. My nechutně prudkým sjezdem přes odvodňovací kanálky do Černého Dolu. Tady se již napojujeme na plánovanou trasu a zvolna se oklepáváme po předchozím dobrodružství. No ještě to bude zajímavé, vím, co nás čeká a čas je neúprosný. Sjezd do Svobody nad Úpou už je za odměnu, ale rovina do Kalné Vody mě moc nechutná. Docela se na moji aktuální výkonnost jede, vůbec nechápu, co budu dělat v těch kopcích, co nás čekají. A začíná se pomalu stoupat na Žaclěř. I tady se jezdíval Krakonoš, jo tady jsem viděl čelo o serpentinu nahoře, abych pak odpadl v malém brdku na náměstí. Dnes je to našťestí výlet a kamarádi jsou hodní. Výhled na Prkenný Důl a hornické město je parádní, vůbec to počasí je skvělé, listy se ani nehnou a slunce vše ozařuje. Cyklostezka Polskem a HonzaB stále topí na špici. Takové to Turistovo pomalu, ale furt! Miszkowice, tady vlastně již začíná stoupání na Pomezí Boudy, a mě to zase lezem krkem. Návleky na tretry hřejí, nejraději bych vše zahodil do škarpy a jel jen v závodním ohozu. Zase na trase Krakonoše a vzpomenout na všechny ty bitvy s číslem na zadku. Na silnici kilometry k vrcholu a mě to konečně začíná bavit, nohy si trochu vzpomněly. Meta 1 km k přemii a začínám laškovat s nástupem. První flek jsem nucen přenechat našemu snovému vrchaři, ten lítá někde jinde, ale druhý flek uhájím. HonzaB ale po té odjeté přípravě dole pod kopcem jede stále famózně a jeho chvíle ještě mají přijít. Foto s cedulí Pomezek a vyhláujeme Trautenberka jako nejlepší nápoj na světě. Nedá se nic dělat, strčte si ty všechny přízemní speciality někam, když vyjedete Pomezky nad mraky a čučíte na tu krásu vůkol, tak nemůžete jinak hodnotit! Balíme se do bundiček a letím dolů do Spáleného Mlýna. To je zase sjezd na jedničku. A pak HonzaB zaslouží řád! Ta trasa K1A přes Janovy Boudy, v půlce Portášek přejet sjezdovku a spadnout do Pece, ta neměla chybu! Panorámata jako blázen po hebkém asfaltu! Hospoda z Vrchní prchni a je tu megahit dne. Čertovy schody! Z Pece na Richtrovky přes Výrovku ke Kapličce-památníku obětem hor. Ze 700 m do 1500 m na 7 kilometrech. Robert Petzold za 30 minut, já za 60 minut. Jdeme do toho s heslem: hlavně neslézt! Očekávám peklo, takže veškeré teplé věci do zadních kapes. A je to tady, leje ze mě jako v červenci, krůpěje potu z hlavy padají na tretry a na rámovku. Ruce a ramena bolí, nohy ztěžka převalují kliky. Převod 36x28 a kadence 33. Řvu nadšením i hrůzou, ten pohled na HonzuB a Luka, jak šlapou zeli v té stěně přede mnou, ten ve mně bude navždy. Přední kolo párkrát ve vzduchu. Tady člověka nic nesmí rozhodit ani na sekundu. Křečovitě držím řídítka a sunu se vzhůru. Konečně střecha Výrovky a HonzaB na dostřel a pravá ke Kapličce. Myslel jsem, že to bude pohodovější po tom, co jsme již vyjeli, ale opak je pravdou. Motám se nahoru a HonzaB mizí. Bez ambicí si již užívám to, že to snad fakt vyjedu. Pohledy okolo nabíjí, tohle se nedá zažít někde v kanceli u monitoru. Je to tam! Myslím, že to je nejvyšší bod ČR, kam se dá vyjet na silnici, Památník obětem hor 1509 metrů. Vylezl jsem ze sauny, hadry na mě naprosto durch. Všechny vrstvy ze zadních kapes na sebe, padám dolů na Luční Boudu, kde dáváme nejlepší koláče na světě! Nedá se nic dělat, strčte si ty všechny přízemní speciality někam, když vyjedete Čertovy schody nad mraky a čučíte na tu krásu vůkol, tak nemůžete jinak hodnotit! Nezapomenutelná sdílena euforie a nálada s kamarády, kteří jedou na stejné vlně. Tohle se počítá! Ale není moc času, slunce pomalu zapadá, teď jen bez defektu překonat šterkový úsek kolem bufetu na Rozcestí a spadnout bez problémů k autu. Aj, defekt defekt! Luke si vybral smůlu. HonzaB se projevuje jako zkoušený mechanik, a i díky bombičce valíme rychle dál. Po šterku, hrubém asfaltu s dírami konečně přichází silničářská lahoda. Strážné spurtujeme a po trase Krakonoše do Lánova stále v závodním stylu. Safra bijcí, tohle se neomrzí, díky, že jsem to s Vámi mohl zažít! A Čertovy schody chci někdy v létě v nejlehčím ohozu za 45 minut! PS Delkime, dej se brzy do kupy!

Luke – Pohádková krajina Krkonoš

Když Kolikáč s HonzouB plánují ještě jeden - poslední - výlet, nedá se moc odolat. I když trasa vypadá náročná a pocit po úterním blbnutí a sobotních třech hodinách kochačky je tak špatný, až se skoro stydím přihlásit. Přesun autem v mlze z Prahy je docela ubíjející, ale lepší jak na kole a když za Jičínem vyjíždíme z mlhy nálada se vylepšuje. Na místě srazu už čeká nečekáný Delkim a hned navrhuje zlepšovák naplánovaný a pro mě už tak docela náročný trasy. Zbytek už je tu taky a po chvíli vyrážíme. HonzaB ještě postraší stoupáním na Výrovku a tak si vzhledem k formě slibuju, že dnes žádné wattové polínko do kotle přihazovat nebudu a pošetrím co to jde. Hned od startu se stoupá, našťestí sklon je docela mírný, stejně jako tempo. Prý se to dá jet na velkou, ale tu tam dneska hodlám dávat maximálně ze sjezdu. Vystoupáme do 1000 m.n.m. když asfalt najednou končí. Vlevo lesní cesta zpět do údolí a vpravo modrá turistická pěšina, snad jen 400 metrů do míst, kde zas má být asfalt. HonzaB se vydává na průzkum, vypadá to dobře, tak ho následuji. Zjišťuji, že cesta po prknech je místy velmi kluzká, vycvakávám, chci zastavit a upozornit ostatní. Nestihnu ani pípnout a sám se válím před kolem, přední kolo zapíchlý v mezeře mezi prkny skoro po náboj. Našťestí jen mírně potlučen a přes oblečení nic vidět není. Mezera mezi prkny má tak těch 25mm, takže je to docela boj dostat Bory z lesa, ale daří se. Mezitím se o kus dál válí HonzaB se stejným příběhem jak já a za chvíli jde k zemi i Delkim, který snad to kolo už jen vedl. Nálada graduje, klesáme po mokřích prkených schodech k potůčku a vyhlížíme vytoužený asfalt. Poslední kousek po louce jako jediný jedu a tak si taky jako jediný ustelu podruhé, když mě zadní kolo podjede v mokré trávě. Ale bylo to do měkkého, navíc s výhledem na vytoužený asfalt, takže se mi ani nechce vstávat. Bohužel Delkimovi ruka dost natekla a není schopen pokračovat, takže dál jen ve čtyřech. Následuje prudký, mokřý sjezd do Černého Dolu s

milionem odvodňovacích kanálků. Tak to za odměnu rozhodně nebylo. V dalším stoupání do Jánských lázní tak nějak všichni vstřebáváme předchozí zážitky a za chvíli jsme nahoře. Následuje pěkný úsek přes Kalnou vodu a Žacléř do Polska. Tady pak začíná stoupání na Pomezí boudy, pěkné pravidelné stoupání. Jedeme pohromadě až pod vrchol, kde kluci trochu zrychlují. Já se držím svého plánu a nereaguju, jedu dál stejným tempem, Výrovka se blíží... Po krátkém občerstvení na Pomezích následuje krásný sjezd a zkratka do Pece po vrstevnici. V Peci ještě chvilka na odlehčení a jde se na vrchol dnešního dne. Vyrážím dřív, aby na mě nahoře nemuseli dlouho čekat. Hned z Pece se to zvedá do dvouciferných sklonů a ne a ne povolit. Zhruba do půlky se mě ještě daří držet takové tempo, že to připomíná cyklistiku. Vlastně náskok mám skoro stejný jak pod kopcem, takže asi jedu rychleji, než bych měl. Síly pomalu dochází a pohyby, kterými kolu uděluju dopřednou rychlost čím dál tím méně připomínají jízdu na kole. Bolí mě ruce a záda, jak se kroutím ze strany na stranu. Snažím se držet styl, rovné tělo, ale jde to vždy jen chvíli, potřebná síla tam není. Konečně se zezadu přiblížili kluci a slyším Kolíkáčův zpěv a další hlášky, ale už jsem ve stavu, že mě to moc nemotivuje. Vzpomínám si, jak mě po těch stojkách na Krušnohonu bolela týden kolena, taky jak Joe Friel ve své knize zdůrazňuje: "Pokud nedokážete udržet ?? kadenci, ukončete trénink". Marně vzpomínám, jestli to bylo 60, nebo 50, určitě to nebylo 30. Hlava prostě chce konec. Tlačit se mi teda nechce, jenže nočník už je plnej, a když nad jedním kanálkem zavrávám, vyhodnocuju současnou rychlost jako pádovou a vzdávám. Trochu se vydýchám, protáhnu, potlačím kousek do mírnějšího (čti pod 17%) sklonu a zas nasedám. Kolena dost bolí a nejde se dostat ani do předchozího tempa. Celej den se šetřím na tenhle kopec, nic jsem tu nepředvedl, a jsem zabitej. No paráda. U Výrovky už sklon trochu povoluje, ale jak jsem popravenej, tak se mi stejně jede dost strašně, jsem nad hranicí lesa, a tak v dálce na hřebenu vidím blikáčku HonzyB. Tenhle úsek už není tak hrozný, ale stejně jedu asi nejpomalejc z celé cesty, prostě proto, že to jde. Nakonec se přehoupnu přes horizont, sjíždím k Luční boudě a doufám, že mě tu nechají přespat do dalšího dne. Nechci už jet ani kilák. Za chvíli se náš elitní vrchař proměňuje v elitního cukráře a přináší luxusní borůvkové koláče. Sem byl asi hodně pomalej, když stihl i napéct. Cukr a borůvky mi zvednou náladu a možná bych se mohl vrátit k autu ještě dnes. Po příjemném občerstvení nás už čeká cesta zpět. Nejdřív zas nahoru přes hřeben a pak rovně kolem Výrovky směr Strážné. Je tu asi "jen" kilometr po šotolině, ale po sto metrech mám prázdné zadní kolo. S podporou kamarádů to je nakonec rychlovka a frčíme dál. Teď už je to jen z kopce, občas nic moc asfalt, ale jak klesáme, stoupá jeho kvalita a silnice se rozšiřuje. Normální silnice je pro mě vysvobození, dnes mi to vůbec nesedlo, strach ze sjezdů a slabost do kopce, nic co by člověk v Krkonoších potřeboval, ale těch zážitků, ta krajina, nikde nikdo... jak by řekl klasik: "paráda". Cestou do Prahy se zas noříme do mlhy a dáváme sbohem té pohádkové krajině Krkonoš. Ještě probereme dnešní den ze všech stran a před Prahou už jsme oba ready rozloučit se a do pyžama. Spalo se fakt sladce.

IRON CURTAIN TRAIL

Turista – Tři nádherné dny, které vznikly z jednoho snu!

Nenalakam nekohe dalšího, co Bobek Barbanek Julci? Samotnému se mi to jet nechce, sdílena radost dvojnásobná radost. Pistachio, ty tvoje výlety mne tak inspirovaly ze jsem teď chvíli brainstormoval kam taky vyrazit. V minulosti jsem slyšel ze existuje cosi jako Iron Curtain Trail. Pristi prodloužený víkend bych měl mít celý volný. Kdyby byl čas a vůle z tvoji, nebo necí strany, napadlo mi si strihnout úsek podél Bavorska. Z Ase po Tristolicník cca 360km. Pčasí zatím Ok, podzimní inverze, dole v Čechách mlha ale na Sumave slunce. Ubytování v komfortu, dvě noci, někde v penzionu. Ale věci si vezet sebou. Doprava tam a zpět vlakem. Zkusím na samotku. Už jsem něco naklíkal. Od vlaku z Ase do Horní Planě na vlak je to asi 440, to mi přijde na tři dny plus mnoho vlakových kilometrů dost. A to tam nejsou přesuny k ubytku a světlo se krátí. Tak to zkrátím asi jen do Zel. Rudy a Nyrska. Zítra obvolám ubytko, tak to snad vyjde, ve skarpě se mi spát nechce. Udelám předjezdce, přistě muzem vyrazit spolu, ještě spoustu kilometrů zbude. Takže se zadarilo a dnes ráno v 6:04 jsem vyrazil s pomocí CD do města s nekratsím názvem. Potom už silou vlastní do nezapadnějšího místa Republiky. Je tam v potoce kul a v něm se sbíhají hranice NDR NSR a CSSR. Plan je to dotáhnout na Spicacké sedlo a pak do Nyrska. Dremere, v Nyrsku bych chtěl být v pondělí v 16:53 na vlak. Uvidíme co udělá nedelní dest, ideálně bych chtěl ze sedla sjet přes Hamry, pokud se nezadará, zkrátím to přes Sv.Katrinu, nebo když bude hodne špatne pojedu z Domazlic do Klatov. Tak další nádherný den v Českém lese. Az budu mít větší klavěsnici snad taky něco sepišu,, zážitku je nepřeberné. Neco jsem i nafotil, tak budete tu nádhěru posoudit sami.Najel jsem dnes něco nad plan, dvoukilo nemám ale sedel jsem v tom taky devět hodin. Zítra by to mělo klapnout Gravel kolo a tohle vejletování mi baví čím dál víc. Naložené kolo do kopcu prostě nejede, ale dostane se na místa kam čistá silnice nikdy. K tomu ještě větší pocit svobody a nezávislosti. Když se jede pomalejc tak paradoxně víc vidím než na dlouhém rychlém svihu. A demon rychlosti taky nakonec dostaví, naložené kolo se z kopce dokáže pěkně rozbírat, a i pouhých petactyricet v listu na sotoline je docela adrenelin. Kdo uvažuje o porizení cx/ gravelu vrele doporučuju. Tak, cele by se to mohlo jmenovat Za oponu, aneb cesta za svobodou a dobrodružstvím. K celému mi inspiroval Pistachio s jeho výlety k Baltu a do Saskeho Svycarska. V pondělí po přečtení jeho reportu jsem začal snít se taky nekam vypravit. Jelikož je dobře aby každá cesta měla svůj cíl tak jsem brainstormoval a napadnul mi Iron Curtain Trail. O stezce jsem se

dozvedel při rodinné dovoleně na Šumavě kdy jsme na Buce potkali Němce, s dvěma syny kteří sekci absolvovaly. Jedna se o Evropskou dálkovou trasu Euro Velo 13 která vede od Barentsova moře až k moři Cernému, cca 10000 km, po cyklostezkách na hranici mezi bývalým západním a východním blokem. Mazal jsem na dva týdny pryč, děti si vezme na víkend babička a přede mnou tři dny volna. Wau!! Vzněl jsem dotaz i mezi blízkými, ale nikdo nemůže, nedivím se, kde takhle sehnat tři dny volna. Takže to bude na samotku. Zadal jsem kout plány, klikat a merít, vymyslet kde spát a jak se tam dostat. Spaní jsem zvolil v komfortu, vzhledem k věku a pokročilejšímu věku. Překvapivě mají na svatky všude plno, ale dvě hodky telefonu a je vyřešeno. Ve středu mě trochu rozhodila předpověď počasí hlasící přechod studené fronty z nedle na pondělí. K pracovnímu schůzce jsem ještě resal blatníky, které jsem měl sice na Graila/zimaka připravené ale inženýři ve Force se vůbec nedohodli s inženýry v Canyonu a vše vyžadovalo samostatné vyvoje oddělení v Petrovicih to nějak napasovat. Kolo jsem ovesil brankami co dodali Cinani už po Pradedu, třesnicou bylo umístit někde blikáček, když celá sedlovka a sedlová trubka vlastně není zezadu vůbec vidět. Zbyva zabalit, naložit, koupit jízdenku. Předstartovní horečka dodává vrchol, už dvě noci jsem poradně nespál vším tím vymyšlením. Kdy mi upadnou blatníky nebo branky které jsem neměl možnost vyzkoušet? co ubytování, stihnu vše objít v čas, jak budou cesty, rychle nebo gravel vzorů husí vejce. Co jsem si zapoměl. A co ten zmrzlý dest? Atd. Nikdy jsem s tím neměl problém, asi ze mě na stará kolena bude nervak. Sobota ráno, budík dávám jen za zvyku, stejně nemuzu spát. Dobalím nasnídat a šup na vlak. Kolo překvapivě jede, nikde nic nedrncí nedrhně, sen se stává realitou. Čeká mě dost vlakových kilometrů, tak jsem na to zvědavý čím mě CD zase překvapí. Nejdřív na Hlavák, pak Přestup do Západního expresu do Chebu a nakonec courák do Aše. Cesta docela pěkně ubíhá, venku mlha jako mlíko, ale dá se tušit že o pár metrů výš bude sluníčko. Z pohody mě rozhoduje průvodce který tvrdí že jízdenku mám hezky ale na špatné datum. Snázel jsem se ušetřit čas sobě i pokladní a vše zřídil online, ale v tom schůzce jsem se uklíkal. Průvodce argumenty zjevně nebere, zaplatil jsem správně, jedu správně, ale stejně mě nutí si koupit nový doklad, že ten starý musím pryč online vrátit. Kde já budu v lese schánět online. Můj starý, malý ale oblíbený mobil nové protokoly moderních webů zjevně nezvládá, nastěží mě zachraňuje Ruský/Ukrajinský pár cestující kam jinam než do Františkovy lázně. Konečně vystupuji v Aši, sice omyl o stanici dřív než jsem chtěl, ale hlavně že už jsem z těch hromadných prostředků venku, na čerstvém vzduchu a musu začít točit nohama a vyčistit si hlavu. Vyrazím dále na severozápad až na samotnou spíčku ocasu té naší republiky. Nikdy jsem v tomhle koutě nebyl, vše je nové, neokoukané, dobrodružné. Krajina a scenerie, tak jak jsem si na konec světa představoval. Nastěží takhle naděra vydrží celou cestu. Všude vůkol pozimní naděra, barvy, zemětina, jen trochu oparek. Přicházejí první kostky-blatníky drží, první husí vejce-blatníky i branky drží. Dokonce se dá jet ze sedla, jen se kolo nesmí hodně naklánět. Ono to nějak půjde. A jsme na Trojstati, sbíhaly se tu hranice NSR NDR a ČSSR, moc lidí tohle místo před třiceti lety nespátrilo, teď je to hezký piknik point. Historické hranice kameny a kul uprostřed potoka. Otáčím se zpět na jihovýchod a napojuju se na trasečku která odsud pokračuje dále asi 800 km po hranici mezi ČR Německem a Rakouskem. Otepluje se, takže dávám skoro kratké. Také zjišťuju že to teplo znamená jihovýchodní vítr, to je asi kam mířím. Když jsem vymyslel jaký směr zvolit tak mi hlavou blesko, že západu na východ přeče, bude to po větru...ouha. Přes vesničku s třetím názvem Hranice a Pastviny zpět do Aše, vyfotit místní kasu, sníst chleba z domova a hupka do Německa. Německé cyklostezky jsou prostě Německé, asfalt jak dětská prdylka, a šotolína samotná. Klesám pěkně k Ohři, překvapuje mě jaká je to už docela velká reka. A pěkná, pomalá, se spoustou tůň a zakoutí v kterých plave to barevné listí. Skáču zpět do Čech, a směr Františkovy lázně. Před nimi v obci Ostroh mě trochu překvapuje zatáčka jedna zatocena, a auto v ní. Naložené kolo jede z kopce jak štrela, nechce se mu moc zahýbat, nastěží se vyskytne uniková cesta k vratům do statku, vše je vyřešeno, a ještě omluva řidiči. Aut jsem za celou dobu nepočítal místa a přejízdy hlavních potkal asi pět ale vždy na nějakém blběm místě. V lázních nabrat vodu z pramene, všude sami duchodci, projet se po parku a jedem do Chebu. Tam jsem taky ještě nebyl., Kousek cyklostezky v rekonstrukci, tak kolo na rameno. Ale jinak krásně město. Namesti 1*, U Spalické si vzájemně s bandou duchodců vytvoříme foto. Čas pokročil a je čas se v civilizaci poohlédnout po nějaké mnamce. Pizza to go to jistě. Za Chebem ještě na Českém území krásný úsek, zjevně bývala trat přelomá na stezku, rovná, hladká, se spoustou zlatého listí. V obci Neuallbenreuh drobné kufrování. Nedokazu si představit něco takového jet podle papírové mapy, to bych poradě někde sedel na mezi a hledal kudy kam. Takhle staci kouknout, jo je to o ulici vedle a frčíme dál. V dálce se na kopci tyčí nějaké monstrum, později zjišťuju, je to vrch Dylen a asi nějaká tajná vojenská pozorovatelna. K vrchu se už jak to tak býva vaze stoupaní, nohy už nejsou fresh, už jsem rád že je za mnou. Ve výšce Vysoká, vkusně opravená zřícenina kostela který tu nechali K. spadnout. A už nás čekají jen sama pozitiva, Přes Tři sekery rychlosjezdem po hlavní spadnout do Marianek. Chtelo by to vyřešit nějakou večerí a snídaní, nastěží je kolem dost superstore všech značek. Nejdřív ale asi ubytování, někdo mi ve sjezdu volal, nejdřív jsem myslel že nějaký zákazník, na vás S. mám volna, ale co kdyby to byla recepce. Trochu hledání, a je tu hostel Foster. Také že jo, stihnul jsem ji o minutku. S kolem nemá problém, beru si ho až posteli, Super. Jinak přelomá byt, tři pokoje, společná kuchyně a koupelna. Nic nobl, ale je tu teplo, postel, kuchyně, a musu si dělat co chci, Ideál. Umejt, do Kauflandu pro menáž, očistit zkontrolovat kolo, jídlo a na kute, zítra nás čeká ta naděra. Jo, ještě taky nabit všechnu tu elektroniku. Den dva, asi nejhezčí, žádné vlaky a jiné civilizační vymoženosti, jen pole, louky, les. Vyspaly skoro do růžova, v noci pravidelně praskalo v topení, jak teplotně dilatovalo, vyřešily improvizované spuntý. Hlava čistá, žádné povinnosti, to se to spalo. Při snídani

prohodím pár slov se se spolubydlicími, tři starší paní jedou navštívit tetičky v Mariankách. Nabízí domácí kolace, škoda že jsem si nakoupil tolik proviantu, ale nějaký ještě uvezu. Ráno jak malovane, už pohled z okna naznačil další slunečný den. Jak stoupám zpět do kopce tak se ještě otepluje a v Krásné je fakt krásné. Zpět na stezku, a přes pastviny plné krav kolem rozpadající se rotý pohraniční strážě hore dolem z Aše přes Ašskou houpku se tím Českým lesem. Na České straně pozůstatky bývalých vesnic, na Německé je tušit, jak by to tam bývalo mohlo vypadat, kdyby bývalo nebylo, co bylo. Cestou jsem narazil na několik historických hraničních kamenů, hezky se zamyslet kolik různých vládců se vystřídal a oni tam pořád stráží tu naši hranici. Nad vesnickou Reichenau drobně kufrování ale Grail se popere i s MTB úsekem, hlavně když je to z kopce. Čas na gablik, schůzka i to poslední z pozimních doplnků a užít se teple nadhery. Rozvadov je tu co by dup, a těch aut a schonu, rychle přic. Zachráněná je za rohem, slatiny louky za Rotou Dianou. Louky jak je pan Bůh stvořil, panenské, čisté krásné. Nikde žádné dráty, stavby, jen popadané stromy okousané od bobra. A čeka nás další bonbonek, Ples. Sice musíme na kopec ale vyplatí se. Nahore na české straně zřetelně bývalé vesnice a kolem policka, teď už jen pastviny. Rozdělené zítka z kamení, snosu, co necí ruce vylomily ze země a přenesli na hromadu aby po poli mohl projet pluh. Kdyby tu bylo Německo tak to budou jen sice hezky upravené louky nebo pole ale taky nudné. Teď si příroda bere vše zpět. Jméno Ples neboť kopec je nahore plochy a dříve zcela holý posety políčky, aha. Z Plese rychlosjezd do širokého údolí Radbuzy a do Rybníku. Tady se dá také bydlet, ale nehodilo se mi to do plánu nevysly by dobře kilometry, ale stavím tady a dávám male ocerstvení. Velké nechci, po něm mi vždycky ztęknou nohy. Taky je třeba jet, slunce už se dávno schovalo za vysoké círy, fronta je nedaleko. V mezicase chci dobit navigační stroječek, ale baterka v akumulátoru je nějaká unavená, tu jedinou jsem nekontrolovat, tak využívám místní proud elektronu a skejsnu stejně hodinu. Obcerstven, vyrazím těsným příhraničím kolem spousty zaniklých obcí. Spojují je asfaltky které tam vybudovaly ti kteří v těch domech kdysi bydleli, domy už tam nejsou, asfaltky zůstaly ale od první republiky je nikdo neopravoval. Prekvapivě místy skoro jak ta prdylka, místy des. Ves Lucina, těsně vedle Německé hranice, asi nejzachovalejší, starají se tam o ni Němci. Na návsi mnoha setleté lípy, v ruinách kostela nový kříž, v rozvalinách tušit na stenách že tu bývala kuchyně nebo koupelna, neboť dlaždičky. Několik Němců bylo na exkurzi. Skáču zase do Německa, a dochází baterka ve fotaku, už se hlásila od vserejska, holt už má taky roky. Od teď už jen na mobil. Kousek za bývalou Lucinou jsem plánoval se pro dnešek od ztęzky odpojit. Ale docela to jede, ráno jsem v čas vyrazil, počasí zatím drží, sice už se dělá kupovitá oblačnost, což značí že fronta je fakt za rohem ale vidina toho že si ušetřím nějaké kilometry zítra v desti velí pokračovat. Klesám na Waldmünchen. Krásně jim tam květo pole s hrochci a ještě necím bílým. Tak se pokochat a vydýchat, profil v garminu dává tušit že si ještě maknu. Cerchov za rohem, tomu se nastěsti vyhejbat ale nějaký předkopec taky dá zabrat. Nahore lavice a západ slunce, teď už mělo podle předpovědi pršet, blyská se na lepší časy. Sjezdík parádní trochu adrenalin, skoro sedumdesát a to jsem dost brzdil. Ve sjezdu poznávám že to tu poznávám, jednou jsme si tu udelali autovílet s Karlem, tak už vím kde jsem. Zaciná se serit, a do Domazlic ještě tak dvacka. Nastěsti funguje zákon naloženého kola a pozitivně obrácené nakloněné roviny, slo to jako po masle. V Domazlicích vyhledat Penzion family, dveře zamčené nikde nikdo. Volám paní, že pry na procházce ze psem. Ještě si objednu namesti, dám pizza to go, sice tu mají varit ale co kdyby. Po dvaceti minutách paní píše že už možno dorazit. Hned mezi dveřmi mi rekne at si sednu, asi aby mne to neporazilo, že můj pokoj musela dát někomu jinému a že budu bydlet u kamarádky a že mi vezme extra deku. Zacinám vetřit. Tahne mne o tři ulice jinam do nějaké autodílny, nahoru do patra do bytu. V bytě zima asi 14C, vrací se vzpomínky z Prádu. Paní se omlouvá, vrací mi deku a mizí. V koupelně zahlídnu plynový kotel, světlo nadeje. Kotel vrazím do zásuvky, zapne se ale nejede. Tady ještě někde bude termostat, patřím patřím, chvíli to zabere, vyřešeno, kotel už hucí. Ještě zprovoznit Wifi, vykoupat, dojistit pizzu, přidat strudl z vlatních zásob, pro jistotu podlepit plast co jsem už kdysi riznul, a na kute. Čeka nás ještě jeden bajecný den. Pokračování přístě poslední den dopisu zítra. Fotky jsou na Rajčeti, Fotil jsem jak jsem jel, a co mne zaujalo. Některé lepší, některé jen za jidy. Kdo je prohledne všechny je kašrnak. Den třetí, poslední, jednou musí všechno skončit. V noci slyším jak venku sísti na mokřem asfaltu autum kola, tak uvidíme jak bude ráno. Vecerní pohled na radar ale napověděl že to s tím destem nabude tak horke. A taky že ne, fronta nadherne přes noc přšla a v sedum ráno prší už jen od Budejic dál na východ. Dokonce jsou vydet i modré fleky. Paráda, takhle by poco mohlo spolupracovat pokazde. Nijak se vstáváním nespěchám, jednak bude asi stejně pořád mokro, a jedna jsem se s paní domluvil až na osmou. V klidu pobalím, vypnu kotel, zamknu holobyt, a přesunu se k paní. Těsně před odchodem pipne SMS, píše Dreamer, kde že jsem a jak to dnes bude. Navrhuju sraz na Folmave, to se nehodí tak nakonec dohaduju Sv. Katerinu. Dreamer zminuje že pokud to stihnu do tří do Nyrsku že by mne vzal autem dom. Nevidím to moc realně, dnes mě čekají ty největší kopce, ale uvidíme. Dnes to mám se snídání, tak objednavám michana vajíčka, na tom se neda moc zkatit a rychle ji do sebe hazu. Ještě zaplatit, rozloučit se s paní, ta se mi ještě jednou omlouvá, a snídání je pozornost podniků a bydlení za hubičku. Říkám že jsem se vyspal znamenitě, at si nedělá starost. A opravdu vyspal, teplo bylo, pohodlná postel taky, kolo hned vedle ní, byt celý pro sebe, za mne ideál. Venku dlažba na namesti už suchá, ale cítelně se ochladilo. Jsem ale vybaven tak že bych zvládnul i nulu, tak rychle odfotit a abfahrt, jak říká Honza B. Musím nejdrív ještě kousek pod Cerchov, navázat trasu. Beru to kousek po hlavní, moc aut nejedzí a vedle je stejně cyklostezka. V Babylone odbocuju do lesa a už stoupám tou ovlhlou nadherou. Navazuju trasu, parkrát slapnu a už jsem nad Folmavou. Koukám dolů do údolí na dálnici a freeschopy. Široké mělké sedlo mezi kopci, jak stvořené pro překonání hor. Slo to hodně rychle, zacinám

prepocítavat čas aby jsem Dramerovy dal včas vedet kdy budu na Katerine. Zase rychlosjezd do Furth im Wald, hezke historicke mestecko, skoro jak Domazlice. Z Furthu skoro porad po silničkách, takže to odsejpa, vypada to ze na Katerine budu uz před polednem. Taky ze jo, preskocim hranici, kolem historickyh kamenu, přes osadu Fleky a jsem tam. Mam ještě tak deset minut, zahlidnu pumpu, dnes nic lepsiho na jidlo nesezenu. Po ocku sleduju jestli neuvidim Dereamera jak jede nahoru. Ale pipa SMS, ze uz je tam, museli jsme se minout o minutku. Bagetu do kapsy a funim nahoru, nahore uz mi od celnice jede naproti oranzova tecka. To je schledani. S nikym jsem uz dva dny nemluvil, tak probirame všechno mozne. Karel mi presvedcuje jet nejakou jeho zkratkou, ale nakonec uhajim svoji myslenku drzet se po třináctce. Za hranici, zase v Bavorsku to v jednom sjezdiku zase pustim, ale dole zas zatocena zátáčka, a co cert nechtel nakladak v ni. Ridic na to dupnul, ja zas za to vzal, no vyhli jsme se, ale bylo to o fous. To bylo druhé varovani, nesmim se nachat temi sjezdy tak unest, prise by to uz nemuselo vyjit. Stoupame, kecame, preskocime zase k nam, a domlouvame malou odbocku ke vcelam které mi Karel v lete ofotil. Vcely tu uz nejsou, potvrzuje to moji teorii ze se jednalo o šlechtitelskou stanici k oplozeni vcelich matek. Foto u zanikle vesnice a uz se s Dreamerem zase loucim, on jede ještě něco resit domu a ja budu stoupat na Spicacke sedlo. Dále se ochlazuje, stromy se trpiti plne vodnich kapek, cesta hladoucka, pocukrovana jehlicim. Na rozcestim pod lovecnou 2C, zacinam vyhlizet naledi. Na nejvyzsim miste nad Cernym jezerem se pripravuju na kosu ve sjezdu do Nyrska a nandavam zimni doplňky. Cerne Jezero je nadherne, nikdy jsem tu nabyl. Vzduch trpitivy a svezi, listnace okolo ještě barevne. Mraky uz davne zmizely, slunicko sviti, a i obcasne vyhledy dolu do rovin vesti krane opoledne. Trosku bojuju s telefonem aby fotil to co chci a nechcípala baterka. Nakonec se mi podari i si zase vzajemne se slecnu vytvorit fota u jezera. A jsme ve finále, na sedlo co by kamenem a po rovine, a pak uz jen dolu. Ale ze by ne. Na sedle mam parad vyborny cas, vypada to ze to do tri bez problemu stiham. Jdu se vyhrivat na slunicko k mape a tak bezcilne si ji prohlizim, kdy tu oko padne na...Pancir. No jo jsem prece v kraji našeho z nejlepších vrcharu a ja bych nedal jeho ikonu, to musim. Proti planu si to ještě vysvihnu nahoru, z rovinky pod vrcholem pekne vyhledy. No je to kopec ne ze ne. Nahore rychle foto, SMS ze stiham a jedu. Nasleduje rychlosjezd dlouhan, nahoru na Pancir jsem se pekne prohrál tak mi ani není vůbec zima. U prehrady posledni fota a hura do Nyrska. Koukam na ujetou vzdalenost a kolk ještě zbyva do cile, no budou mu asi dva kilaky chybet do ctyr set. Normalne na to nejsem, ale když uz jsem v tom Snilkove, objizdim ještě Nyrsko a pada tam 401. Sesedam na dohodnutem miste u pumpy z kola, a Karel akorát brzdi u stojanu napojit ore. To to vyslo. Nakladame a uz frčíme ku Praze. Karel mi haze az domu, ne ze bych to nedojel, ale znate to z vyhrátého klobouku a cvicit, to se ani Bobkovi nechce. Ještě jednou díky. No a to je vse. Zaverecne zhodnoceni: Tri nadherne dny které vznikly z jednoho snu. Jestli jsem nekoho inspirovat tak jako mne inspirovaly jini, budu se, az sleze snih, na nejake podobne akci tesit na shledanou. Tohle toulani krajinou na kole s par nezbytnymi drobnostmi se mi docela libi, dododava pocit svobody a dobrodruzsvi. Clovek muze jet kam chce, jak chce, a spoustu toho vidi. Dokazu si klidne takhle predstavit dva tydny krizovat Evropu

POSPOS - PO STOPÁCH POS

Luke – Zima je tu - konečně

Ranní slunce vykukuje nesměle za obzorem ve chvíli, kdy já, stejně nesměle, vystrkuji nejdřív ruku a pak celé tělo z domu, jestli ten teploměr opravdu nelže. Na pohled to vypadá stejně jako včera, ale realita je o snad o deset stupňů jinde. 4 stupně a já marně vzpomínám na březem, jak že se v tomhle počasí obléknout. Z poklidného rána se stává docela stresík a tak jsem rád, že jsem neslíbil Dráty, ale že se někde přidám. Nakonec je mi stejně docela zima, vrstvička navíc by se hodila, ale když přežiju první hodinu, mělo by to být v pohodě. Zbývá vybrat stroj, Propozice hovoří cosi o závodění, a tak nezbyvá než vzít jednici a doufat, že nejpokročilejší technika zakryje ten měsíc odpočinku (rozuměj flákání). Ještě poslední návrat domů od branky, silnice je docela mokrá, tak ještě aspoň plácačku pod zadek a jede se. Vše jsem zvládl tak tak, protože banda od Drátů je skoro v Průhonicích, když je potkám. Kolikáč s Oťasem a Baskem to je ověřená sestava a už v podstatě inventář zdejších silnic. Silnice ještě neoschly a tak následujeme Kolikáče a jeho pekelný zimní stroj se značkovými zástěrkami. Do Břežan ověřenou trasou a pohodovým tempem, pak přichází mrazivý sjezd na Zbraslav, kde lituji té chybějící vrstvy oblečení. Za chvíli se do nás ale opět opírá slunce a je líp. Ve Zbraslavi nabíráme Lenku a míříme do Radotína, kde chvíli spekulujeme kudy, kvůli uzavřené silnici a nakonec přes Ořech míříme na místo startu. Jede se pohodově, že by snad i někteří polabští letci usínali, ale teď tohle slunění nikomu nevádí. Strejda, Balu a Pantáta už čekají v místě srazu, my máme kvůli objížďce trochu zpoždění. Pardon. Chvilka na pozdravy a jiné potřeby a už se jede. Strejda nastavuje tempo pro prvních pár okruhů a pak nastává boj o pozice. Ne že by snad už bylo třeba držet se včele, ale najít toho správného kamaráda na pokec je snad ještě důležitější, takže k hromadnému pádu není daleko. Z toho těží Strejda a Balu, kteří se drží v čele, ale balíček se vždy vzornou prací s brzdami podaří sjet dohromady. Ve třetím kole se přidává ještě Soused se ženou, než se konečně stává na bublinky z mistrovských skleníček. Na některých je vidět poctivá účast na terase v Doksech a tak vzpomínky i šampaňské tečou proudem. Během těch pár kol se toho stalo tolik, že se mi asi ani nepodaří vše zachytit, tak jen namátkou: Pantáta v úniku, Kolikáč v grupetu, s Oťasem a Lenkou jsme byli chvíli hlavní pole a pak se rozprchlí na čelo i do grupeta. A do toho všeho

spousta vzpomínek a člověk si ani nevšimá, jak kilometry naskakují. Příjemnou konverzaci vystřídá závodní napětí, respektive v některých strach, že by se opravdu mohlo závodit. Bundu nechám u Strejdy v autě a tak je třeba se trochu zahřát do kopce. Zas mám výmluvu, že jsem s tím nezačal já, ale když se za chvíli otočím a za mnou jen Basko s otázkou, jestli teda jedem... no co sem mohl říct. Podle toho, jak rychle jsme odlétli je jasné, že týmové kolegy nikdo sjíždět nebude. Nebo byli prostě jen rádi, že se nemusí namáhat. Nahore tedy nečekáme a v tempu projíždíme poslední okruh. Na výsledku stejně nezáleží, ale krásně jsme si to užili. Boj jen o čest a slávu v jediném okamžiku a člověk stejně to triko propotí. Stíhám se ještě otočit a v cíli vyfotit spurt o třetí místo, který vyhrála Lenka o pomyslný parník a pak už je rychlé rozloučení a cesta zpět. Slunce to rozpálilo na plné obrátky, a tak se zpátky jede parádně. Ve Zbraslavi padne volba na Točnou, tak pěkné stoupání a já to vyloženě ... nemám rád. Je to pravděpodobně způsobeno tím, že na tuhle stranu skoro nejezdím a když už jsem tudy jel, tak to bylo vždy po 4 a víc hodinách jízdy. Nejinak tomu je i dnes, ale naštěstí na Baskův nástup nikdo nereaguje, a tak to dáváme pěkně na kecačku. Ještě že tak, protože začínám být pěkně prošitej. Ono v té zimě jsem toho moc nevypil, snědl jednu tyčinku, a tak se ani nedivím, ale gel se mi do sebe cpát nechce, suky nemám a tak doufám, že to dojedu na tuky. Tohle rozhodně v Polabí zkoušet nehodlám, ale díky rovině do Průhonice to zvládám a dostávám se domů i když rádně vyvětranej. A přesně takhle nějak sem si to přál, takže díky všem za účast a Strejdovi za organizaci. Zima začala a já se na to tolik těšil.